

Finding my way

เขียนโดย เอียน พัวร์

หนทางของฉัน

เรื่องราวแห่งการเป็นผู้ลิขิตชีวิตตนเอง

ชุดเรื่องเล่าอภิวินน์

Finding my way

A choose-your-own-path story

หนทางของฉัน

เรื่องราวแห่งการเป็นผู้ลิขิต
ชีวิตตนเอง

ชุดเรื่องเล่าอภินิหาร

บทนำ

“โชคชะตาไม่ได้ขึ้นอยู่กับความบังเอิญ แต่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจ มนุษย์เราไม่อาจเฝ้ารอคอยโชคชะตา แต่ต้องไขว่คว้ามาให้ได้ด้วยมือของตัวเอง”

วิลเลียม เจนนิ่ง ไบรอัน

ชีวิตในแต่ละวันมีเส้นทางให้เลือกเดินอยู่หลายร้อยเส้นทาง บางเส้นทางที่เลือกไปก็ผิดพลาดชนิดที่ไม่อาจย้อนคืนมาได้ ในเรื่องราวต่อไปนี้ เธอจะได้เรียนรู้ว่าการไร้ซึ่งฐานะและโอกาสนั้นสามารถบีบคั้นให้คนๆ หนึ่งต้องเลือกเดินเส้นทางที่ยากลำบากอย่างแสนเข็ญจนเกินจะคาดคิดเพียงใด เพียงเพื่อที่จะมีชีวิตรอด ในเรื่องราวต่อไปนี้ เธอยังจะได้เห็นถึงผลลัพธ์อันร้ายแรงที่อาจเกิดตามมาจากการเลือกที่ไม่ถูกต้อง โดยการนำเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ไปแบ่งปันและพูดคุยกับคนรอบๆ ตัวเธอ เธอสามารถช่วยเหลือชุมชนของเธอให้ได้รับรู้จักกับอันตรายของการย้ายถิ่นอย่างไม่ปลอดภัยและการค้ามนุษย์ได้ รวมถึงจุดประกายสร้างแรงบันดาลใจให้แก่พวกเขาที่จะลุกขึ้นมาเพื่อลงมือทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นให้แก่โลกของเรา

ในเรื่องราวต่อไปนี้ เธอจะต้องสวมบทบาทเป็นหญิงสาวผู้มีชีวิตอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งความท้าทายที่เธอต้องประสบนั้นเปรียบได้กับภาพจำลองเหตุการณ์ทั้งหลายที่เยาวชนอีกจำนวนมากในภูมิภาคแห่งนี้ต้องประสบพบเจอ โดยการสวมบทบาทเป็นตัวละครผู้นี้ เธอจะได้ประจักษ์ด้วยตัวเองเองว่า การตัดสินใจเล็กๆ สามารถส่งผลต่อเส้นทางชีวิตของเธอเองได้อย่างไร พึงระวังไว้ด้วยว่าสถานการณ์ที่เธอเลือกบางครั้งอาจไม่ได้นำไปสู่ตอนจบที่แสนสุขเสมอไป และสิ่งนี้อาจทำให้เมื่อเธออ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้วอาจเกิดความรู้สึกไม่สบายใจหรือหดหู่ขึ้นได้ ขอให้เธออย่าลืมสะท้อนเกี่ยวกับความรู้สึกเหล่านี้ด้วยการอ่านและตอบคำถามท้ายเรื่องซึ่งอยู่ตรงตอนจบของเรื่อง

หนังสือเล่มนี้มีที่มาจากเรื่องราวที่เป็นเหตุการณ์จริง และถูกตั้งใจให้อ่านโดยเยาวชนอายุ 15 ปีขึ้นไป ขณะที่เนื้อหาบางส่วนอาจไม่เหมาะสมสำหรับผู้อ่านที่เป็นเด็กเล็ก

เรื่องเล่าชุดแนวหน้าถูกออกแบบขึ้นเพื่อให้ประกอบด้วยเอกสารและเครื่องมือที่มีลักษณะเป็นนวัตกรรมสร้างสรรค์สำหรับใช้ต่อสู้กับปัญหาการค้ามนุษย์และการย้ายถิ่นไม่ปลอดภัย ซึ่งผู้จัดทำคือโครงการยุติการค้ามนุษย์ของ (ETIP) ของมูลนิธิศุภนิมิต หนังสือที่เน้นกิจกรรมเชิงปฏิสัมพันธ์ถูกออกแบบให้รวมอยู่ในเรื่องเล่าชุดแนวหน้าเพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถให้แก่เยาวชนในการนำบทเรียนที่ได้เรียนรู้ไปก่อนหน้านี้จากชุดคู่มือ เพื่อนำทางปัญญาไว และชุดคู่มือ เสียงเรียกร้องเพื่อการเปลี่ยนแปลง ไปใช้ปฏิบัติให้บังเกิดผลยิ่งขึ้น

หนทางของฉัน

เรื่องราวแห่งการเป็นผู้ลิขิตชีวิตตนเอง

การตัดสินใจครั้งสำคัญ

เธอกำลังนั่งอยู่ตรงข้ามชายหนุ่มที่หน้าตาหล่อเหลาที่สุดคนหนึ่งในโลก และเธอหรือไม่ว่า ดูเหมือนเขาจะกำลังสนใจในสิ่งที่เธอพูดอยู่เสียด้วย

เธอนัดเจอกับไสรียา เพื่อนสนิทของเธอเพื่อพูดคุยและรับประทานนมปั่นกันคนละแก้วเช่นเคย แต่ครั้งนี้ เธอต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าไสรียามาถึงพร้อมกับชายหนุ่มที่หล่อเหลาผู้นี้ ผู้ที่ไสรียาแนะนำเพียงแค่ว่าเป็นญาติของตนที่มาจากในเมือง และมีชื่อว่านรินอันที่จริง ไสรียาเคยพูดถึงญาติคนนี้นมาก่อนแล้ว โดยพูดเพียงว่าตนเองมีญาติอายุ 16 ปีคนหนึ่งซึ่งเดินทางออกนอกประเทศเพื่อไปหางานทำ อายุ 16 ปีหรือ? คิดดูแล้วถึงเขาจะอายุห่างจากเธอก็แค่ปีเดียวก็จริง แต่ไม่ว่าการแต่งตัวที่หล่อเท่ ไทศัพท์ที่ทันสมัย หรือทรงผมที่เก๋ไก๋ของเขา ล้วนทำให้ นรินดูดีราวกับเป็นมนุษย์ที่จากโลกอื่นเลยทีเดียว

ตอนนี้เธอกำลัง่วนอยู่กับการเล่าเรื่องปัญหาที่บ้านของเธอ (ก็เพราะไสรียาถาม) และเธอคิดว่าเดี่ยวอีกสักพัก นรินคงต้องขอตัวกลับ (หรืออย่างน้อยก็เริ่มพูดคุยไทศัพท์กับเพื่อนคนอื่นของเขาแทน) แต่ความจริงก็คือ เขายังคงตั้งใจฟังเธอพูดอยู่

“ประวัติครอบครัวของเรามีรายได้จากการขายปลาที่พ่อของฉันจับมาได้” เธออธิบาย “แต่เมื่อพ่อของฉันเริ่มป่วย เขาก็ไม่มีแรงซ่อมอวนที่ใช้จับปลา และหลายครั้งที่เดียว เขาไม่มีแรงแม้แต่จะออกไปหาปลา พวกเราที่เหลือคือแม่ของฉัน น้องสาวของฉัน และตัวฉันพยายามจะใช้อวนนั้นจับปลากันเอง แต่มันมีรูเยาะจนกระทั่งไม่สามารถใช้จับปลาใดๆ ได้ ในที่สุดพ่อ

ของฉันก็ไปกู้เงินมาเพื่อใช้ซ่อมอวนจับปลาของเรา แต่เขาไม่สามารถคืนเงิน
กู้ก่อนนั้นได้ทัน ผู้ชายคนที่พ่อของฉันไปกู้เงินมา (น้องสาวของฉันเรียกนาย
นี้ว่านายลั่นสองแฉก) คิดดอกเบี้ยจากพวกเราในอัตราสูงมาก.... จนฉันเอง
นึกไม่ออกเลยว่าครอบครัวของเราจะมีปัญญาคืนเงินก้อนนั้นได้อย่างไร และ
ตอนนี้พ่อของฉันดูเหมือนจะอารมณ์เสียอยู่ตลอดเวลา จนฉันแทบทนอยู่บ้าน
ไม่ได้ ฉันรู้สึกแย่ทุกครั้งที่พ่อตะคอกใส่แม่และฉันกับน้องสาว ฉันคิดว่า
ในฐานะลูกสาวคนโต ฉันควรลาออกจากโรงเรียนและไปหางานสักอย่างทำ”

โสริยามีท่าทางตกใจ รวากับไม่เชื่อในสิ่งที่เธอกำลังได้ยิน

“เธอพูดเล่นใช่ไหม” โสริยาพูดระล่ำระลัก “เธอเรียนหนังสือเก่งมาก
เลยนะ เธอจะทิ้งทั้งหมดนั้นไปไม่ได้นะ”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ” เธอกระแทกเสียงตอบ น้ำเสียงของเธอสั้น
เครือและเธอรู้สึกได้ถึงน้ำตาที่กำลังเอ่อล้นขึ้นมา ไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอ
กำลังร้องไห้ต่อหน้านริน และเธอยังรู้สึกเสียใจที่ขึ้นเสียงใส่โสริยา เธอจึงยื่น
มือออกไปจับมือของโสริยาไว้

“ขอโทษนะ โสริของฉันทัน” เธอพูดพลางพยายามฝืนยิ้ม

แต่โสริยายังคงส่ายหน้า

“ฉันทันหวังว่าที่เธอพูดมาทั้งหมดจะเป็นแค่เรื่องล้อเล่น” โสริยาพูด แต่กระนั้นก็คงมองเห็นได้จากแววตาของเธอว่า เธอไม่ได้กำลังพูดเล่นแม้แต่นิดเดียว

จากนั้น นรินก็เอ่ยปากพูดขึ้นเป็นครั้งแรก

“ถ้าเธอตัดสินใจจะเดินทางออกนอกประเทศ โทรศัพท์มาหาฉันทันด้วย”

เขาพูด

โสริยาหันขวับกลับไปมองญาติของเธอ “นริน อย่ามายุ่งเพื่อนของฉันทันนะ”

นรินยิ้มเจื่อนๆ “ฉันทันแค่อยากจะบอกว่า มันคงจะดีกว่าถ้าเธอเข้าไปในเมืองโดยมีคิณรู้จักอยู่บ้างสักคนหนึ่ง”

ขณะที่เธอกำลังจะกล่าวขอบคุณนริน โสริยาก็รีบปรีเข้ามาหาเธอ รวากับต้องการตัดบทการสนทนาครั้งนี้ และทำราวกับว่ามันไม่ได้เพิ่งเกิดขึ้น

“มาเถอะ” โสริยาพูด “รีบไปหาอะไรสนุกๆ ทำกันดีกว่า”

พวกเธอลงเอยพากันไปเที่ยวที่บ้านเพื่อนคนหนึ่ง เธอเดินร่าอย่างสนุกสนานกับเสียงเพลงต่างๆ ที่เธอชอบ และหัวเราะอย่างเบิกบาน ในตอนแรกมีแต่เธอกับโสริยาเดินร่ากันอยู่เพียงสองคน แต่ต่อมาโสริยาก็ชวนให้นรินลงมาเดินร่าด้วยได้สำเร็จ เธอแกล้งทำเป็นไม่สังเกตว่านรินจ้องมองเธออยู่เกือบตลอดเวลา คิณนี่เป็นคิณที่ดีที่สุดเท่าที่เธอจำได้ และเธอไม่อยากจะให้มันจบลงเลย แม้จะรู้ว่าพ่อของเธอจะโกรธมากขนาดไหนเมื่อเธอกลับถึงบ้านก็ตาม

ในระหว่างพักจากการเดินร่า เธอนั่งลงและดื่มน้ำที่นรินนำมาให้

“เธอจะกลับไปเมื่อไหร่?” เธอถามนริน

“วันพรุ่งนี้แล้ว” เขาตอบด้วยสีหน้าเศร้าๆ “ถ้าเธอเข้าไปในเมือง

เมื่อไหร่เธอรีบบอกให้ฉันรู้เลยนะ นี่เบอร์โทรศัพท์ของฉัน”

เธอรีบเบอร์โทรศัพท์ของนรินมา และบันทึกมันไว้ในโทรศัพท์ของเธอ เธอรู้ว่าถึงเวลาที่ต้องกลับบ้านแล้ว แม้ใจของเธอจะยังไม่อยากกลับเลยก็ตาม เธอถอดลาโสรียาและนัดเจอกับเธอใหม่ในวันรุ่งขึ้น หลังจากนั้นเธอก็หันไปกล่าวกับนรินว่า “ลาก่อน” ด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง จนกระทั่งนรินโน้มตัวเข้ามาใกล้ๆ และกระซิบกับเธอว่า “หวังว่าจะได้เจอกับเธ่อีก”

เธอรีบวิ่งไปตลอดทางจนกระทั่งถึงบ้านและพยายามเปิดประตูหน้าบ้านอย่างเงิบกริบที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอรู้สึกโล่งอกที่พบว่าพ่อของเธอนอนหลับไปแล้วบนเก้าอี้ของเขา เธอค่อยๆ ย่องผ่านเขาไปและพยายามระวังที่จะไม่ไปเตะโดนกระป๋องเบียร์ที่เปิดแล้วซึ่งวางเรียงรายอยู่รอบๆ เก้าอี้ เธอหยุดครู่หนึ่งและหันไปมองใบหน้าของพ่อ ซึ่งไม่มีร่องรอยของอารมณ์ หงุดหงิดขุ่นมัวอยู่เช่นเคย นี่คือใบหน้าของพ่อที่เธอยังจำได้ดี ถ้าเพียงแต่พ่อจะกลับไปเป็นแบบนี้เหมือนเดิมตลอดไปได้ก็คงจะดี

ในคืนนั้น เธอฝันว่าเธอกำลังอยู่บนฟลอร์เต้นรำกับโสรียาและนริน แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง นรินยืนหันหลังให้เธออยู่ เธอจึงเอามือสะกิดที่ไหล่ของเธอ แต่แล้วก็ต้องตกตะลึงเมื่อพบว่านั่นกลับเป็นนายลั่นสองแฉก เจ้าหนี้ใจโหด เธอผงะและรีบถอยกรูดออกมา แต่นายลั่นสองแฉกก็รีบพุ่งตามเธอมา และตะคอกใส่เธอด้วยเสียงดังว่า เงินของเธออยู่ที่ไหน

เมื่อเธอสะดุ้งตื่นขึ้นมาจึงพบว่าเสียงตะคอกนั้นแท้จริงแล้วคือเสียงตุ๋นด่าอย่างเกรี้ยวกราดของพ่อของเธอ เขากลับไปยังห้องนอนของตน และกำลังขึ้นเสียงใส่แม่ของเธอเกี่ยวกับเรื่องบางอย่าง เธอรีบยกผ้าห่มขึ้นคลุมโปงและเอามือปิดหูไว้เพื่อที่จะไม่ต้องได้ยินเสียงใดๆ เลย

วันต่อมาระหว่างทางไปบ้านของโซรียา สายตาของเธอก็ไปสะดุดเข้ากับแผ่นโฆษณาแผ่นหนึ่งซึ่งติดอยู่บนป้ายประกาศ

คุณกำลังมองหางานอยู่หรือเปล่า?

บนแผ่นกระดาษนั้นมีเบอร์โทรศัพท์ของคนชื่อ เดวี ทิ้งไว้ด้วย หรือว่านี่จะเป็นลางบอกเหตุบางอย่าง? นี่อาจเป็นคำตอบของสิ่งที่เธอกำลังมองหาอยู่ก็ได้ โรงเรียนกำลังจะเปิดในอาทิตย์หน้า และเธอรู้ดีว่าจำเป็นต้องรีบตัดสินใจภายในวันสองวันนี้แล้ว แน่ใจว่านี่จะเป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเธอ เธอจดเบอร์โทรศัพท์นั้นไว้ และเดินต่อไปยังบ้านของโซรียา เมื่อไปถึงเธอเล่าให้โซรียาฟังถึงใบประกาศที่เพิ่งพบมา โซรียาภูมิใจทำทางระแวงขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินเรื่องนี้

“เธอต้องระมัดระวังเกี่ยวกับคนที่เธอจะไปยุ่งด้วยนะ” โซรียาเตือน “ไม่เช่นนั้นเธออาจพาตัวเองไปเจอกับปัญหาต่างๆ ได้”

เธอกำลังนอนแผ่หลายอยู่บนเตียงอันหนานุ่มแสนสบายในห้องนอนของเพื่อนรักของเธอ และอดยิ้มให้เพื่อนคนนี้ของเธอไม่ได้ โซรียาต้องเป็นคนที่มีเหตุผลและจัดการเรื่องต่างๆ ได้ดีที่สุดคนหนึ่งที่เธอเคยรู้จักมา ซึ่งนับเป็นเรื่องดี เพราะความสามารถในการจัดการของโซรียาอาจเป็นประโยชน์แก่ตัวเธอด้วย ตอนนี้โซรียากำลังถือปากกาอยู่ในมือและนั่งจดข้อมูลของสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นต้องพิจารณาสำหรับคนที่คิดจะออกไปหางานทำนอกประเทศ

“แน่นอนว่าก่อนไปเธอจำเป็นต้องจัดการเกี่ยวกับงานที่จะทำให้เรียบร้อย” เพื่อนของเธอพูดพลางเขียนคำว่า “งาน” ด้วยตัวใหญ่หนาลงบนกระดาษ “เธอจำเป็นต้องดำเนินการเรื่องนี้ผ่านศูนย์จัดหางาน และหลังจากนั้นเธอต้องไปทำหนังสือเดินทางและการตรวจสอบตราอนุญาตทำงาน อีกอย่างคือเธอต้องเก็บเงินเตรียมไว้เป็นค่าเดินทาง ค่าอาหารและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต่างๆ...”

“ແມ່ ມີອະໄກຕ້ອງກໍາເອົາເລື້ອເກີນ” ເຮົາອັດຕຽນ ທີ່ຈິງເຮົາຍັງມີ
ເຮົາໄດ້ໄກຕຽນກ່ຽວກັບເລື່ອງພວກນີ້ເລີຍ “ດູເໝືອນຕ້ອງໃຊ້ເວລາເປັນຊາດເລີຍ
ມັກກວ່າຈະໄດ້ໄປ”

“ເລື່ອງພວກນີ້ຕ້ອງໃຊ້ເວລາເກືອບແລ້ວລະ” ໂສຣຶຍາພຸດ “ເຮົາຄາດຫຼັງອະໄກ
ກັນແນ່ ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຼືວ່ານີ້ມັນເລື່ອງໃຫຍ່ຂະໜາດໃດ”

ເຮົາອັດຕຽນສຶກສາບໍ່ໄດ້ “ເອົາເນົາ ຈົນເຂົ້າໃຈຫຼັກໂສຣຶຍາ ສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງ
ພຸດກັນຢູ່ນີ້ມັນເປັນເລື່ອງຊີວິດຂອງຈົນເລີຍນະ ຈົນຮູ້ຫຼັກເນົາ”

“ຈົນຂອໂທ” ໂສຣຶຍາຕອບ “ຈົນແຕ່ບໍ່ອາດໃຫ້ເຮົາໄປ”

ເຮົາຍັມແລະຈັບມືເພື່ອນຂອງເຮົາໄວ້ແນ່ “ຈົນໂຫດດີມາກທີ່ມີເພື່ອນຢ່າງ
ເຮົາ”

“ໂຫດດີມາກກວ່າທີ່ເຮົາຮູ້ເລີຍອີກ” ໂສຣຶຍາຕອບດ້ວຍຮອຍຍັມ ຈາກນັ້ນຈິ່ງຝັກ
ປາກກາກັບກະດາຍໄປດ້ານຂ້າງ “ເອົາລະ ພວກເຮົາສຳລັບເລື່ອງນີ້ ຕື່ມເວລາແລ້ວທີ່
ເຮົາຕ້ອງບອກຄວາມຈິງກັບຈົນມາ ໂຫດເລົ່າມາຊີວາເລື່ອງຂອງເຮົາກັບນຣິນເປັນ
ຢ່າງໃດຢ່າງແລ້ວ”

ເຮົາຮູ້ສຶກເຈັບຈົນເຈັບແດງ ແລະຮີບເອົາມືຂຶ້ນປິດເນົາ

ໂສຣຶຍາເຫັນເຊັ່ນນັ້ນກໍ່ຮ້ອງເສີຍແຫຼມຂຶ້ນວ່າ “ນັ້ນໄວ້ ຈົນດູອອກເນົາວ່າມັນ
ຕ້ອງມີອະໄກຢ່າງໃດ”

ເວລາໜຶ່ງຂັ້ນໄມ້ຈາກນັ້ນ ເຮົາໃຊ້ໄປກັບການພຸດດຶງນຣິນແລະພາຍາມ
ຄາມໄດ້ເລື່ອງກ່ຽວກັບຕົວເຮົາໃຫ້ໄດ້ມາກທີ່ສຸດ ໂສຣຶຍາເອງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮູ້ຈັກນຣິນດີເລີຍ
ແຕ່ເຮົາເຊື່ອວ່າເຮົາເກືອບຈະມີງານທີ່ດີກວ່າເຮົາຢູ່ໃນເມືອງໃຫຍ່

“ຕົ້າເຮົາໄປທີ່ນັ້ນ ເຮົາຈະໄປຫານຣິນຫຼືເບື້ອງ?” ໂສຣຶຍາຄາມ ຫຼັງຈາກນັ້ນ
ກໍ່ຍັມແລະພຸດວ່າ “ອ່າຍແມ່ແຕ່ພາຍາມຈະບອກເລີຍວ່າເຮົາຈະບໍ່ໄປ”

ເຮົາຫຼົງເວົ້າ ແຕ່ແລ້ວໂສຣຶຍາກໍ່ກັບມີທາງຈິງຈັງຂຶ້ນມາອີກຄັ້ງ

“ສັງຄົມກັບຈົນນະວ່າ ອ່າຍໃຫ້ການທີ່ນຣິນຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເຫດຜົນທີ່ໃຫ້ເຮົາ
ຈະໄປ”

“ຈົນບໍ່ເຮົາແມ່ແຕ່ຈະຄິດອະໄກແບບນັ້ນ” ເຮົາຮ້ອງຂຶ້ນ “ຈົນຈະບໍ່ຄິດເຖິງ
ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ເລີຍຕົ້າອະໄກ ທີ່ບ້ານຂອງຈົນມັນຈະບໍ່ແຍ່ແບບທີ່ເປັນຢູ່ນີ້”

“เธอรู้ไหมว่าเรายังมีทางเลือกแบบอื่นอีกนะ”

“จริงหรือ เช่นอะไรบ้างล่ะ?”

“ก็อย่างเช่น เธอไม่จำเป็นต้องไปที่ไหนทั้งสิ้น อยู่กับฉันที่นี่ แล้วฉันจะช่วยเธอจัดการกับปัญหาต่างๆ เอง เราสามารถช่วยกันหาเงินเพิ่มขึ้นได้”

คำพูดของโสริยาทำให้เธอซาบซึ้งจนเกือบจะร้องไห้ “เธอรู้ไหม ฉันคิดว่าคนอย่างฉันไม่ควรที่จะมีเพื่อนที่ดีอย่างเธอเลย”

“เธอก็รู้ดีอยู่แล้วนี่” โสริยาพูดกลั้วหัวเราะ

ระหว่างทางกลับจากบ้านของโสริยา เธอได้รับข้อความหนึ่งทางมือถือ ข้อความนั้นถูกส่งมาจากนริน

นริน: แ่คืออยากให้เธอบั่นใจว่าเบอร์ที่ฉันให้เธอไปเป็นของจริงนะ :)

เธอตอบกลับไป: บั่นใครคะ?

หลังจากนั้นเธอก็รับส่งข้อความตามไปอีก ข้อความหนึ่ง: ฉันล้อเล่นเฉยๆ :) ใช่อแล้วนี่ฉันเอง เธอเดินทางกลับไปแล้วหรือยัง?

นริน: ใช่ ฉันอยู่บนรถประจำทางแล้ว เอ้อ ทำไไมเมื่อคืนนี้ฉันถึงต้องได้เจอเธอด้วยนะ :(

เธอ: เธอคงจะพูดอย่างนี้กับผู้หญิงทุกคนนะแหละ :) :) !!!

นริน: ไม่จริงงงงง

เธอ: :)

นริน: หวังว่าสักวันจะได้เจอกับเธอนั่นะ

เธอ: ขอบใจนะ ฉันยังไม่แน่ใจเลยว่าจะทำอะไรต่อไป

นริน: คอยติดต่อฉันอยู่เรื่อยๆ ก็แล้วกัน ดกลงนะ?

เธอ: :)

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้น เธอก็พบว่าตัวเองกำลังนั่งอยู่ในร้านกาแฟตรงข้ามกับผู้ชายชื่อเดวี คนที่ติดใบประกาศหางานซึ่งเธอบังเอิญเดินไปเห็นเข้า ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วมากจนเธอเองก็ยังไม่แน่ใจว่าเธอไปทำอะไรที่นั่น เธอตัดสินใจโทรหาเขา และเขาก็ถามกลับมาทันทีว่า “ตอนนี้เธอทำอะไรอยู่ เธออยากนัดเจอเพื่อคุยกันไหม?”

ในเวลานั้นเธอนึกไม่ออกถึงเหตุผลที่จะกล่าวปฏิเสธเขา เธอจึงตอบตกลง และตอนนี้เธอก็มาอยู่ที่นั่นแล้ว

มันเป็นเรื่องง่ายมากที่จะรู้สึกชื่นชอบเดวี เขาถามไถ่เกี่ยวกับครอบครัวของเธอ และดูเหมือนเขารู้สึกเสียใจด้วยอย่างจริงจังกับสถานการณ์ที่พ่อของเธอต้องเผชิญอยู่ เพียงแค่เธอพูดถึงเจ้าหนี้เงินกู้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เขาสายหัวพร้อมรำพึงว่าเขารู้ดีว่าเรื่องนี้จะลงเอยอย่างไร เธอบอกกับเขาว่าเธอยังไม่ได้ตัดสินใจแน่ชัดว่าจะทำอะไรต่อไป แต่แรงกดดันที่บ้านของเธอนับวันจะยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และในไม่ช้าก็เร็ว ครอบครัวของเธอต้องหาเงินมาใช้หนี้ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

“ช่างโชคร้ายอะไรเช่นนี้” นี่คือนิยามที่เดวีกล่าวในตอนแรก “ฉันรู้สึกเสียใจกับครอบครัวของหนูจริงๆ เรื่องแบบนี้สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน เพียงแต่ว่าพอจะมีสักทางหรือไม่ที่ฉันจะช่วยเหลือเธอได้บ้าง เช่น ช่วยหางานสักอย่างในต่างประเทศให้เธอทำ หรืออะไรทำนองนั้น ขอเพียงแค่เธอบอกฉัน”

“ขอบคุณค่ะ หนูรู้สึกซึ่งใจจริงๆ” เธอกล่าว “แต่หนูยังไม่มีแม้แต่หนังสือเดินทางเลย ดังนั้นหนูคิดว่าหนูยังต้องจัดการอะไรอีกเยอะ”

รอยยิ้มของเดวีผุดขึ้นทันทีเมื่อได้ยินดังนั้น

“ถ้าเป็นเช่นนั้นฉันก็ช่วยหนูได้เช่นกัน” เขากล่าว “เราสามารถจัดการเรื่องหนังสือเดินทางได้ภายในไม่กี่วัน ทุกอย่างเป็นไปได้ พอถึงเวลาเดียวกันนี้ของอาทิตย์หน้าหนูก็จะได้เข้าไปทำงานในเมืองแล้ว”

เธออดตกตะลึงไม่ได้ “จริงหรือคะ?”

“จริงสิ” เขาพยักหน้า รอยยิ้มกว้างผุดขึ้นบนใบหน้าของเดวีอีกครั้ง

“ถ้าเธออยากจัดการธุระต่างๆ ให้เสร็จไปอย่างรวดเร็ว รีบบอกให้ฉันรู้แล้ว
กัน แล้วฉันจะดูว่ามีอะไรที่ฉันช่วยได้บ้าง”

ขณะที่เดินออกจากร้านกาแฟ เธอยังรู้มีนงกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น แต่
อย่างน้อยตอนนี้เธอก็สบายใจได้แล้วว่า หากสถานการณ์เกิดคับขันจริงๆ
เธอก็ยังสามารถจัดการเรื่องราวต่างๆ ได้โดยเร็ว

เธอตัดสินใจเดินกลับบ้านผ่านเส้นทางที่ต้องผ่านตลาดเพื่อจะดูว่าแม่
และน้องสาวของเธอยังอยู่ที่นั่นหรือไม่ เมื่อเข้าแม่จับปลาได้ไม่มากนัก และ
เธอก็รู้ว่าแม่พยายามจะเอาปลาเหล่านั้นไปขายที่ตลาด เมื่อไปถึงเธอก็ได้พบ
ว่าพวกเขา กำลังเก็บแผงร้านขายปลากันอยู่

“พอจะขายได้ไหม” เธอถาม

แม่ของเธอยกไหล่และพยายามฝืนยิ้มอย่างเต็มที่ วันนี้เป็นวันที่
ยาวนานสำหรับนาง และนางดูเหนื่อยล้ามาก โดยเฉพาะเมื่อต้องคอยดูแล
ลูกสาวคนเล็กอีกคนด้วยตลอดทั้งวัน ระหว่างเดินทางกลับบ้าน เธอเล่าให้
แม่ฟังว่าเธอกำลังไตร่ตรองอย่างจริงจังที่จะลาออกจากโรงเรียนเพื่อไปหา
งานทำ แม่ของเธอหยุดเดินและหันมามองหน้าเธอ

“งานประเภทไหนกันที่หนูคิดว่าจะหาได้ทั้งที่ยังเรียนไม่จบ?” นาง
ถาม

“หนูรู้ค่ะแม่ หนูรู้” เธอตอบกลับไป นี่เป็นบทสนทนาที่เธอเคยมีมา
แล้วนับครั้งไม่ถ้วน เธออยากตะโกนบอกแม่ของเธอว่า ยังไงเราก็ต้องลงมือ
ทำอะไรสักอย่างอยู่ดี เราจะอยู่กันไปอย่างนี้ไม่ได้” แต่เธอก็รู้ว่านี่ไม่ใช่เวลา
เหมาะสมที่จะพูดเช่นนี้ เธอจึงหันไปหาน้องสาวของเธอแทน

“นี่ สีตา มาวิ่งแข่งกันไปที่แม่น้ำไหม”

ขณะที่เธอกำลังจะออกวิ่งตามน้องสาวของเธอไป เธอก็หันกลับมา
มองแม่ของเธอ

“เจอกันที่บ้านนะค่ะ” เธอตะโกน

แม่ของเธอโบกมือและยิ้มให้ มันช่างดีเหลือเกินที่ได้เห็นรอยยิ้มนั้น

สิตากำลังเล่าเรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจเกี่ยวกับเจ้าหญิงกับเสือ (ซึ่งในเวลาต่อมากลายร่างเป็นอสูรกายผู้มีจิตใจงดงาม) อยู่ ขณะที่พวกเธอเดินกลับมาถึงหน้าบ้าน แต่แล้วพวกเธอก็ต้องหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงทะเลาะกันดังลั่นออกมาจากในบ้าน พ่อกับแม่ของพวกเธอกำลังมีปากเสียงกันอยู่ และครั้งนี้ดูจะรุนแรงมากกว่าที่ผ่านๆ มา

เธอรีบเดินเข้าประตูหน้าบ้าน และพบพ่อกับแม่ของเธอกำลังทะเลาะกันอยู่ เธอดูออกทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น พ่อของเธอพยายามที่จะแย่งกระเป๋าสตางค์จากมือแม่ของเธอ เขาพยายามจะเอาเงินที่แม่ได้มาจากการไปขายของที่ตลาด แต่แม่ของเธอไม่ยอม

“ไม่” แม่ของเธอตะโกน “เงินนี้เอาไว้ใช้สำหรับจ่ายนี้และเป็นค่าอาหาร ไม่ใช่สำหรับค่าเหล้าของแก”

แต่พ่อของเธอซึ่งดูเหมือนเดิมจนเมามายพอสมควรแล้ว ยังไม่ยอมแพ้
“เอามาเดี๋ยวนี้” เขาคำราม ใบหน้าของเขาเป็นสีม่วงคล้ำด้วยความ
โกรธ

เธอกระโจนไปที่ด้านหลังพ่อของเธอและพยายามดึงตัวเขาออกมา
โชคดีที่อาการไม่สบายทำให้เขาไม่ค่อยมีแรงเท่าไรนัก น้ำหนักตัวที่เธอโถม
ลงไปทำให้เขาเดินโซเซ จนต้องมาทรุดนั่งลงบนม้านั่ง แต่เขาก็ยังคงตะโกน
ด่าทอแม่ของเธออย่างไม่หยุดปาก จนกระทั่งเลื้อยไปเห็นสิตายืนอยู่ข้าง
ประตูโดยมีน้ำตาไหลพรากเต็มหน้านั้นเอง เขาจึงหยุดด่าทันที และก้มมือ
เรียกสิตาให้เข้ามาหาเขาใกล้ๆ แต่สิตาตื่นกลัวและวิ่งไปหาแม่ของเธอแทน
สีหน้าของพ่อที่เธอมองเห็นในเวลานั้นเป็นภาพที่เธอจะไม่มีวันลืมตลอดไป
เขาก็มหันหลังและเริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น เธอนั่งลงข้างๆ เขาและจับมือของ
เขาไว้ วินาทีนั้นเองที่เธอรู้ว่า ถึงเวลาที่จะต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว

เธอต้องใช้เวลาสักพักกว่าจะตัดสินใจได้ เธอคิดทบทวนทางเลือก
ทั้งหมดจนเวียนหัวไปชั่วมาอยู่ในหัว ขณะที่พ่อของเธอนอนหลับไปแล้วที่
ข้างๆ เธอ และแม่กับน้องสาวของเธอนอนซุกกันอยู่บนเตียง ในที่สุดเธอก็
ตัดสินใจได้แล้วว่าเธอจะอย่างไรต่อไปหลังจากนี้

ถ้าเธอตัดสินใจจะไปขอความ
ช่วยเหลือจากเดวีในวันรุ่งขึ้น
พลิกไปที่หน้า 12

12

ถ้าเธอตัดสินใจทำตามคำแนะนำ
ของโซรียา และเริ่มวางแผน
จัดการสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเธอเอง
พลิกไปที่หน้า 27

27

เดินทางจากบ้านไปแสนไกล

วันรุ่งขึ้น เธอโทรศัพท์หาเดวี
“สถานการณ์ที่บ้านของหนูตอนนี้แย่
ลงอีกแล้วค่ะ” เธอเล่าให้เขาฟัง “หนูคิดว่าหนู
จำเป็นต้องลงมือทำอะไรสักอย่างแล้ว”

เดวีบอกว่าเขาเข้าใจเธอดีและถามว่าเธอได้
คิดถึงงานประเภทที่อยากทำในต่างประเทศไว้แล้วหรือยัง เธอตอบไปว่าเธอ
ยังไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นสักเท่าไร แต่เธอคงจะไม่มีทักษะด้านใดด้านหนึ่งเป็น
พิเศษเพราะเธอยังเรียนหนังสืออยู่

“ถ้าเป็นงานที่เลี้ยงเด็กเล็กล่ะ” เขาถาม “แล้วถึงงานทำความสะอาด
บ้าน หรืออะไรทำนองนั้น”

เธอบอกว่่านั้นเป็นงานที่เธอทำได้ อันที่จริงสิ่งเหล่านี้คืองานที่เธอต้อง
ทำมาตลอดชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการช่วยแม่เป็นพี่เลี้ยงให้น้องสาวของเธอ หรือการ
ทำงานบ้าน

“งั้นก็เยี่ยมเลย” เดวีตอบกลับมา “เอาล่ะ ให้เวลาฉันโทรศัพท์หาคน
อื่นก่อน แล้วฉันจะรีบติดต่อกลับไปหาเธอโดยเร็วที่สุด”

เธอกล่าวขอบคุณเขา และในขณะที่เธอกำลังจะวางสายนั้นเอง เธอ
ก็ได้ยินเสียงของเขาพูดขึ้นอีกครั้งว่า

“โอ มีสิ่งหนึ่งที่ฉันจำเป็นต้องถามเธอ เธอมีเงินบ้างหรือเปล่า เงิน
จำนวนหนึ่งที่สามารถใช้เป็นค่าเดินทางเพื่อเข้ามาในเมือง”

เธอรู้สึกอายที่จะบอกว่าเธอมีเงินอยู่เท่าไร เธอพอมีเงินเก็บอยู่เล็กน้อยซึ่งเธอเก็บเอาไว้สำหรับใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน แต่มันไม่มีทางพอเลย

สำหรับค่าใช้จ่ายเหล่านั้น

เมื่อเดวิดทราบจำนวนเงินที่เธอมีอยู่ เขาก็พูดต่อว่า “เออละ อย่างน้อยมันก็เป็นเงินจำนวนหนึ่งละนะ แต่จำไว้ว่า เธอจำเป็นต้องขึ้นเรือและต่อรถประจำทางอีกเป็นระยะทางไกลพอสมควร ฉันจึงคิดว่าสิ่งที่เราต้องทำคือหานายจ้างใหม่ที่เป็นคนที่สามารถออกเงินค่าเดินทางให้เธอก่อนได้ แล้วเธอค่อยทำงานชดใช้เงินก้อนนั้นให้แก่เขาในภายหลัง”

ฟังดูเหมือนนี่เป็นวิธีเดียวที่เธอจะหาเงินมาจ่ายเป็นค่าเดินทางไปในเมืองได้ เธอกล่าวขอบคุณเดวิดสำหรับความช่วยเหลืออีกครั้งก่อนจะวางสาย

สำหรับตอนนี้ สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับเธอคือจะบอกแม่ของเธอและโสริยาถึงการตัดสินใจในเรื่องนี้ของเธออย่างไร

เธอคิดอย่างจริงจังถึงการที่จะไปโดยไม่บอกแม่ของเธอเลย เธอคิดว่ามันคงจะง่ายกว่าที่จะแอบเดินทางออกไป และเมื่อไปถึงในเมืองแล้วจึงค่อยบอกให้แม่ของเธอรู้ แต่หลังจากนั้นเธอก็คิดว่ามันจะโกลาหลแค่ไหนสำหรับครอบครัวของเธอถ้าเธอหายไปโดยไม่บอกกล่าว ดังนั้นเธอจึงลงเอยเล่าให้แม่ของเธอฟัง และก็เป็นอย่างที่คาดไว้ แม่ของเธอมีปฏิกิริยาที่ไม่ดีเอาเสียเลยต่อข่าวนี้ นางพยายามอย่างเต็มที่ที่จะเปลี่ยนความคิดของเธอ โดยยืนยันกรานว่าจะต้องมีทางออกแบบอื่น

“ทางอื่นคือทางไหนคะแม่” เธอถาม “บอกให้หนูรู้แล้วหนูจะไม่ไป”

“คุณป้าโบฟาโง่ละลูก” แม่ของเธอเสนอขึ้น แต่ขณะที่แม่ของเธอพูดสิ่งนี้ เธอเองก็ยังมองออกว่านางก็ไม่ได้เชื่อจริงๆ ว่าวิธีนี้จะได้ผล ไม่มีใครกล้าพอที่จะบอกคุณป้าโบฟาผู้โอบอ้อมอารีว่าหนี้สินที่แท้จริงที่ครอบครัวมีอยู่นั้นมากมายขนาดไหน จนกระทั่งว่าเงินที่คุณป้าโบฟาเสนอจะช่วยพวกเรา นั้นไม่ต่างอะไรจากหยดน้ำเล็กๆ ในมหาสมุทรทีเดียว

แม่ของเธอยังพยายามที่จะเปลี่ยนใจเธอต่อไป โดยกล่าวถึงกระทั่งว่าพ่อของเธออาจจะกลับไปทำงานได้ในเวลาอีกไม่นาน

“จริงหรือคะ แม่?” เธอถามพร้อมกับส่ายหัว “อาการของพ่อมีแต่จะแย่ลง ไม่เห็นดีขึ้นเลย”

มันทำให้ลำบากมากที่ต้องเห็นว่าแม่ของเธอจะต้องเจอกับอะไร หนทางทุกอย่างแลดูตีบตัน แม่ของเธอเคยตั้งความหวังไว้สูงมากเรื่องการ ศึกษของเธอที่โรงเรียน และแม่ยังเคยพูดถึงขนาดว่าอยากให้เธอเรียนต่อ ระดับมหาวิทยาลัย แต่นี่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นนานแล้วก่อนที่จะสถานการณ์ของ ครอบครัวจะเริ่มย่ำแย่ลง

“แม่ฟังหนูนะ” เธอพยายามจะปลอบนาง “หนูจะลองทำสิ่งนี้ดูสักครั้ง และถ้าสุดท้ายแล้วมันไม่สำเร็จ หนูก็จะกลับบ้าน....แล้วเราอาจจะลองหาวิธี อื่นดู”

แม่ของเธอกอดเธอไว้อย่างแน่น เธอรู้ว่าแม่นางจะไม่อยากยอมรับ แต่นาง ก็รู้ว่าถึงที่สุดแล้วก็จำเป็นต้องยอม

ท่าทีของโซรียาเมื่อได้รู้ข่าวแย่งยิ่งกว่าแม่ของเธอเสียอีก เธอตัดสินใจ บอกถึงการตัดสินใจเรื่องนี้กับโซรียาขณะที่พวกเธอสองคนกำลังออกไปเดิน เล่นไม่ไกลจากไร่ของลุงของโซรียามากนัก เธอถ่วงเวลามาตลอดที่จะไม่บอก เรื่องนี้แก่เพื่อนรักของเธอ เพราะเธอรู้ว่าโซรียาจะแสดงออกอย่างไร แต่นี้ เดวีเฟิงโทรศัพท์มาบอกเธอว่า หนังสือเดินทางของเธอพร้อมแล้ว และเขาคาดว่าจะพาเธอขึ้นเรือได้ในวันรุ่งขึ้น เธอรู้ดีว่านี่เป็นเวลาที่เหมาะสมที่จะพูดอะไรบางอย่าง แต่เธอก็ไม่รู้ว่าควรจะบอกมันอย่างไร

ในที่สุดเธอก็โผล่ออกมาว่า “ฉันตัดสินใจจะไป”

โซรียาหยุดเดินและหันมามองเธอ ต้องใช้เวลาครู่หนึ่งกว่าที่โซรียาจะ เข้าใจว่าเธอกำลังบอกอะไร โซรียาส่ายหน้าและทำท่าเหมือนจะเอ่ยปากพูด แต่แล้วก็หันหลังและออกวิ่งไปตามทางที่เฟิงเดินมา เธอร้องตะโกนตามหลัง โซรียา แต่โซรียายังคงไม่ยอมหยุดวิ่ง

เมื่อเธอร้องตามไปจนเจอโซรียา โซรียากำลังอยู่ในโรงรถนวมวูของลุง

ของเธอ และกำลังนั่งรีดนมวัวตัวหนึ่งอยู่บนเก้าอี้เตี้ยๆ แม้จะพยายามไม่ให้เธอเห็น แต่โสริยาก็เช็ดน้ำตาไปด้วยขณะที่กำลังดึงเต้านมของแม่วัวไปด้วย

จากนั้นพวกเธอก็เดินกลับบ้านด้วยกัน และคล้องแขนกันไปตลอดทาง ในที่สุดโสริยาก็เอ่ยปากทำลายความเงียบขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้นเมื่อใดที่เธอกลายเป็นผู้หญิงเมืองกรุงผู้ร่ำรวยและทันสมัย และแต่งงานกับนรินแล้วล่ะก็...”

เธอจำจะต้องหัวเราะออกมาและแก้มงลักเพื่อนของเธอแบบหยอกเล่น

“...เธอยังจะจำฉันได้ไหม หรือถึงตอนนั้นเธอจะพูดว่า “ขอโทษนะคะ แต่ขออีกทีได้มั้ยว่าคุณชื่ออะไร? อ้อ ไข่ โสริยานั่นเอง แล้วตอนนี้เธอยังรีดนมวัวอยู่หรือเปล่า?”

คำหยอกล้อของโสริยาช่วยผ่อนคลายบรรยากาศลงได้มาก และพวกเธอสองคนก็หยอกเย้ากันไปตลอดทางจนถึงบ้าน แต่ลึกลงไปแล้ว เธอทั้งคู่ต่างก็เศร้าใจอย่างยิ่ง เหมือนกับต่างคนต่างก็รู้ดีว่านับจากนี้ไป ทุกอย่างจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

การบอกเล่าครอบครัวของเธอในวันรุ่งขึ้นเป็นเรื่องที่ยากลำบากกว่าที่เธอคิดไว้มาก เธอเดินออกมาจากห้องนอนพร้อมกระเป๋าเดินทาง และพบว่าแม่ของเธอกำลังง่วนอยู่กับโทรศัพท์มือถือรุ่นเก่าเครื่องหนึ่ง แม่ของเธอยิ้มมันมาจากคุณป้าโบฟา โดยอ้างว่าเพื่อที่ “แม่จะได้ติดต่อกับลูกได้ทุกวันไงล่ะจ๊ะ” แต่ตอนนี้แม่ของเธอกำลังกังวลว่าเธอจะกดปุ่มมือถือผิด และกลัวว่าเธอจะลืมหาร์ดแบตเตอรี่ให้แก่โทรศัพท์ เธอบอกกับแม่ของเธอว่าไม่ต้องกังวล เพราะอีกไม่นานเธอก็จะชินกับโทรศัพท์เครื่องนี้ไปเอง แต่แม่ของเธอก็ยังคงง่วนอยู่กับมือถือเธอต่อไป เธอถึงได้เข้าใจว่า จริงๆ แล้วแม่ของเธอกำลังพยายามหาอะไรทำเพื่อที่จะเบี่ยงเบนความสนใจไปคิดถึงเรื่องอื่นที่ไม่ใช่การเดินทางของเธอนั่นเอง

เธอเอามือโอบไหล่แม่ของเธอไว้และพูดว่า “ไม่ต้องกังวลนะคะ แม่ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี” เธอกอดแม่ของอยู่นานจนกระทั่งว่าเมื่อเธอปล่อยมือ แม่ของเธอก็รีบเดินออกไป โดยบอกว่านางต้องไปหาสายที่ชาร์ตโทรศัพท์

พ่อของเธอนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ในบ้าน กำลังซ่อมมวนจับปลาของเขา เมื่อเธอเดินผ่านมา พ่อของเธอหันมามองเธอครู่หนึ่งแล้วจึงหันกลับไปซ่อมอุปกรณ์ของเขาต่อ

“หนูกำลังจะไปแล้วนะคะพ่อ” เธอบอก

“เขาพยักหน้าและพึมพำอะไรบางอย่าง แต่ก็ยังทำงานต่อ

ขณะที่เธอกำลังจะเดินออกไป พ่อของเธอก็ตะโกนเรียกชื่อเธอ เธอหยุดเดินและหันกลับไปมองเขา เธอดูออกว่า พ่อของเธอพยายามกะพริบตาถี่ๆ เพื่อกลั้นน้ำตาไว้ แต่เธอก็ไม่รู้ว่าเธอควรจะพูดกับเขาว่าอย่างไร

“ไปก่อนนะคะพ่อ” เธอพูด เขาพยักหน้า

ลิตาเดินไปส่งเธอที่ประตู

“คอยดูแลทุกคนให้ดีนะ เข้าใจไหม?” เธอกำขั้บน้องสาวของเธอ

“ได้เลย” ลิตารับคำ “พี่จะกลับมาเมื่อไหร่?”

“ทันทีที่พี่หาเงินได้จำนวนหนึ่ง พี่ก็จะรีบแวะกลับมาเยี่ยมเลย ตกลงไหม?”

“พี่สัญญาอะ?”

“พี่สัญญา”

เธอกอดและจูบลาลิตาที่ประตู

เมื่อเธอหันกลับไปมองที่บ้านของเธอ เธอเห็นแม่ยืนมองเธอจากประตูหน้า แม่ของเธอบอกมือลาให้เธอเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะกลับเข้าไปในตัวบ้าน

โลเรียรอเธออยู่ที่หัวมุมถนน

“เป็นอย่างไรบ้างล่ะ” โลเรียถาม

“แย่มาก” เธอตอบ

“พวกเราจะไม่ร้องให้ ตกลงไหม” โซรียาบอก “มันไม่มีเหตุผลเลยที่พวกเราจะร้องให้เพราะอีกไม่ถึงเดือนเธอก็จะกลับมา และเธอก็จะรู้ว่าการเดินทางไปทำงานครั้งนี้มันเป็นความคิดที่แย่มากแค่ไหน”

เธอยิ้มผ่านดวงตาที่มีน้ำตาคลออยู่ “คงจะถูกของเธอดีแหละ” เธอตอบ พวกเธอคล้องแขนกันไว้และเดินตามถนนเพื่อไปยังแม่น้ำ

เดวิดกำลังรอเธออยู่ข้างๆ เธอ เขาจับสัมภาระของเธอไปและส่งให้ผู้คุมเรือ บนเรือมีผู้โดยสารนั่งอยู่แล้วห้าคน รอบตัวพวกเขาเต็มไปด้วยกองสัมภาระ

“ทันทีที่ฟ้ามืดเธอจะได้ออกเดินทางทันที” เดวิดกล่าว

“คุณจะไม่พาเพื่อนของหนูไปส่งถึงที่เมืองหรือ?” โซรียาถาม

“ไม่ ไม่” เดวิดตอบด้วยรอยยิ้ม “เพื่อนร่วมงานของฉันจะรอรับเธออยู่ที่อีกฝั่งของแม่น้ำ หลังจากนั้นก็จะเป็นที่หมายของเธอที่จะพาเธอไป” เมื่อพูดจบเดวิด สังเกตเห็นท่าทีกังวลใจของโซรียา เขาจึงเสริมว่า “ไม่ต้องกังวลหรอกนะ ฉันรับรองว่าพวกเขาไว้ใจได้”

“หนูก็คิดว่าควรจะเป็นอย่างนั้น” โซรียาตอบ

ถึงตอนนี้เดวิดยื่นหนังสือเดินทางที่เขาไปจัดการมาให้แก่เธอ เมื่อเธอจะลองเปิดมันดู เดวิดเตือนว่าเธอควรระวังมันไว้ในที่ปลอดภัย ดังนั้นเธอจึงรีบเก็บหนังสือเดินทางของเธอใส่ไว้ในกระเป๋า

ครึ่งชั่วโมงต่อมา เธอนั่งอยู่บนเรือที่เล่นออกไปสู่ความมืดมิด เธอถูกขนาบข้างด้วยเด็กสาวกับชายหนุ่มคนหนึ่ง จึงค่อนข้างลำบากสำหรับเธอที่จะหันกลับไปมองด้านหลัง เธอียดคอขึ้นและพยายามมองไปรอบๆ จนกระทั่งสังเกตเห็นร่างของโซรียาที่ยังโบกมือให้เธออยู่โหว่ๆ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ และที่ข้างหลังของโซรียา เธอมองเห็นร่างของเดวิดค่อยๆ เลือนหายไป

ขณะที่เธอคิดถึงสิ่งที่เผชิญอยู่ตรงหน้า เธอเกิดความคิดและความรู้สึกหลายอย่างประดังประเดกันขึ้นมา: ตอนนี้ฉันอยู่ตัวคนเดียวแล้ว นี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวครั้งใหม่ มันขึ้นอยู่与我แล้ว ฉันรู้สึกกลัวแต่ขณะเดียวกันฉันก็รู้สึกตื่นเต้นด้วย ฉันจะทำให้สำเร็จให้ได้ เพื่อตัวฉันและเพื่อครอบครัวของฉัน ฉันจำเป็นต้องทำให้ได้

เมื่อข้ามไปถึงยังอีกฝั่งของแม่น้ำ เธอพบชายหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งไม่ได้แนะนำตัวเองว่าเป็นใคร เขาพาเธอและเด็กสาวอีกสองคนจากเรือไปขึ้นรถตู้และส่งสัญญาณให้พวกเธอทั้งสามปีนขึ้นไปอยู่ท้ายรถ หลังจากนั้นเขาก็เดินกลับขึ้นไปนั่งยังที่นั่งคนขับ

ขณะที่เธอกำลังจะออกเดินทาง หนึ่งในเด็กสาวที่มาด้วยกันถามชาย

ผู้นี้ว่า การเดินทางครั้งนี้จะใช้เวลานานแค่ไหน เขาดูเหมือนไม่เข้าใจคำถาม และยกมือขึ้นโบกราวกับจะตัดบทการสนทนาใดๆ ก็ตาม ที่อาจเกิดขึ้นหลังจากนี้ไป

ดวงอาทิตย์เพิ่งจะขึ้นขณะที่รถที่เธอนั่งมาเข้ามาถึงในเมือง เธอไม่เคยเห็นรถมากมายขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต การเดินทางครั้งนี้กินเวลานานและไม่สะดวกสบายเอาเสียเลย เธอแทบจะไม่ได้นอน และเธอฝืนถึงการได้เหยียดแข้งเหยียดขาและการได้อาบน้ำให้สดชื่นสบาย ขายหนุ่มคนขับรถเองก็ดูมีท่าทางเหน็ดเหนื่อยและรีบร้อน เขาสบถใส่รถคันอื่นบนถนนอยู่หลายครั้ง และบีบแตรใส่ทุกครั้งที่มีโอกาส

ในที่สุด รถที่เธอนั่งมาก็มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ประตูหน้าบ้านเปิดอยู่และมีเด็กน้อยสองคนในชุดนักเรียนยืนอยู่ตรงทางเข้าประตู ขายคนหนึ่งชี้หน้าเคร่งเครียดในชุดสูทต้อนเด็กน้อยทั้งสองออกมาที่ทางเดินและหยุดเมื่อเห็นรถตู้ คนขับรถวิ่งออกไปทักทายขายคนนั้นแล้ว ขายทั้งคู่จับมือกันและสนทนากันเล็กน้อยก่อนที่คนขับรถจะเปิดประตูรถตู้และส่งสัญญาณให้พวกเราทั้งหมดออกมา

ในขณะเดียวกัน ขายในชุดสูทส่งเสียงเรียกเข้าไปในบ้าน และก็มีหญิงคนหนึ่ง (ซึ่งเธอคาดว่าน่าจะเป็นภรรยาของเขา) เดินออกมาปรากฏตัวที่ทางเข้าพร้อมกับลูกน้อยซึ่งนางกระเตงอยู่ที่สะเอว หญิงผู้นี้ดูไม่ค่อยพอใจเท่าใดนักเมื่อขายในชุดสูทเรียกให้เธอออกมาข้างนอก

สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดที่สุดที่เคยเกิดขึ้นกับเธอ คนขับรถบอกให้เธอและเด็กสาวคนอื่นๆ ออกมายืนเรียงแถวที่ตรงทางเดิน หลังจากนั้นคู่สามีและภรรยาก็เดินออกมาและพิจารณาพวกเธอไล่ไปทีละคน ขณะที่พวกเขาจ้องมองดูพวกเธอ พวกเขาก็แสดงความเห็นระหว่างกันไปด้วย เหมือนกับเป็นคู่สามีภรรยาที่กำลังจับจ่ายของสดที่จะใช้ทำอาหารมื้อค่ำ ขายในชุดหยุดข้างหน้าเธอและถามคำถามเธอในภาษาที่เธอไม่เข้าใจ

หลังจากนั้นเขาจึงเปลี่ยนไปถามเธอด้วยคำง่ายๆ ในภาษาของเธอ เธอพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่เขาพูดด้วยความยากลำบาก แต่เธอคิดว่าเขาน่าจะกำลังถามถึงอายุของเธอและถามว่าเคยมีประสบการณ์ดูแลเด็กเล็กและทำงานบ้านมาหรือไม่ เธอจึงบอกเขาไปว่าเธอมีประสบการณ์และยกมือขึ้นทำนิ้วมือเป็นตัวเลขเพื่อบอกอายุ เขาดูจะพอใจและพยักหน้า หลังจากนั้นจึงปลีกตัวเพื่อไปทำความตกลงกับคนขับรถ

ตัวภรรยายังคงอารมณ์ไม่ดีอยู่เหมือนเดิม นางพูดบางอย่างกับเธอซึ่งเธอไม่เข้าใจ หลังจากนั้นนางจึงทำท่าคล้ายจะหมดความอดทนและขึ้นไปยังรถตู้ เธอจึงได้เข้าใจว่านางบอกให้เธอรีบไปหยิบสัมภาระของเธอมาโดยเร็ว

ขณะที่เธอกำลังขนสัมภาระลงจากรถ เธอเห็นชายผู้เป็นสามียื่นเงินให้แกคนขับรถ เธอจึงได้ตระหนักในเวลานั้นเองว่า เธอเพิ่งจะผ่านการสัมภาษณ์งาน และก็ดูเหมือนเธอจะได้งานแล้วด้วย

แต่ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเหลือเกิน และเธอยังมีข้อสงสัยมากมายที่ยากจะถาม ฉันจะได้รับเงินเดือนเป็นจำนวนเท่าไร ฉันจะได้ลางานกี่ครั้ง ฉันจะต้องพักที่ไหน ตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหนกันแน่ เธอพยายามส่งสัญญาณว่าเธออยากจะคุยกับพวกเขา แต่ดูเหมือนพวกเขาจะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการพูดคุยกันเอง และมาถึงตอนนี้ ตัวภรรยาทำท่าทางบึ้งบึ้งให้เธอเดินออกมาจากหน้าประตูได้แล้ว เหมือนจะบอกเธอว่าให้รีบจัดการกับสัมภาระของเธอและรีบเดินเข้ามาในบ้าน เธอไม่มีทางเลือก นอกจากต้องเดินตามนางเข้าไป

เมื่อเข้ามาในบ้านแล้ว เธอพยายามจะพูดกับตัวภรรยา แต่นางจ้องเธอกลับมาด้วยแววตาดุตันพร้อมกับสายห้าวอย่างหมดความอดทนซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่านางไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด หลังจากนั้น นางก็ทำบางสิ่งบางอย่างซึ่งดูเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่จะกลายเป็นสิ่งที่สำคัญมากในตลอดหลายสัปดาห์และหลายเดือนนับจากนี้ไป คือ นางลืมนึกประตูหน้าบ้านและเก็บลูกกุญแจใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อ

วันต่อมา เธอต้องเผชิญกับความมินงที่เกิดจากการต้องเปลี่ยนเวลานอน มาเป็นการขุดูพื้น การเตรียมอาหารและการซักผ้าอย่างไม่ได้หยุดได้หย่อน งานของเธอเริ่มตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงดึกดื่น เธอเลิกคิดที่จะสื่อสารกับตัวภรรยาเพราะทุกครั้งที่เธอเอ่ยปากพูดอะไร นางก็จะส่ายหน้าและเดินหนีไป มันยากเช่นกันที่จะพูดกับตัวสามีเพราะทุกครั้งที่ภรรยาของเขาอยู่ด้วย ทันทีที่นางเห็นเธอยืนอยู่ใกล้ๆ นางก็จะเริ่มเอ่ยปากบ่นทุกครั้ง เมื่อเวลาผ่านไปสองสามวัน ในที่สุดเธอก็ได้โอกาสพูดกับเขาตามลำพังสองคนเกี่ยวกับเรื่องค่าจ้าง ในตอนแรก จำนวนค่าจ้างที่เขาบอกก็ฟังดูสมเหตุสมผล แต่หลังจากนั้น เขาก็เริ่มพูดถึงค่าเดินทางที่ต้องหักออกไป รวมกับค่าที่พักและค่าอาหาร เธอนึกไม่ออกว่าเขาจะหักค่าที่พักและค่าอาหารของเธอมากขนาดนั้นได้อย่างไร ในเมื่อที่นอนของเธอเป็นแค่เตียงนอนแคบๆแข็งๆ ที่อยู่ตรงช่องข้างตู้ซักผ้า และอาหารที่เธอกินก็เป็นอาหารเหลือๆ ของพวกเขา

เมื่อผ่านไปได้สองสามอาทิตย์ เธอก็เริ่มจะกังวลกับหลายๆ เรื่องอย่างแรกคือ ปริมาณงานที่เธอได้รับนั้นหนักมากจนเธอแทบไม่มีเวลาได้พักผ่อน ตัวภรรยาคอยหางานชนิดใหม่มาให้เธอทำอยู่เสมอ และคอยจิกเรียกใช้ให้เธอต้องทำงานตลอดเวลา เย็นวันหนึ่ง ขณะที่สามีภรรยาคู่นี้กำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ด้วยกัน เธอเอ่ยปากถามเกี่ยวกับวันหยุดของเธอ เมื่อตัวสามีแปลคำถามของเธอให้ภรรยาของเขาฟัง นางก็กรีดร้องออกมาเบาๆ และยิ่งเร่งเสียงโทรทัศน์ให้ดังขึ้น ตัวสามีหันมาพูดอะไรบางอย่างกับเกี่ยวกับ “สัปดาห์หน้า” ก่อนจะโบกมือไล่ให้เธอออกไป

เรื่องต่อมาที่ทำให้เธอกังวลเป็นอย่างมากคือความจริงที่ว่าเธอไม่สามารถออกจากบ้านได้ ประตูหน้าและประตูหลังถูกลงกลอนไว้ตลอดเวลา และหน้าต่างทุกบานก็ติดเหล็กดัดกันขโมยเอาไว้ เวลาเดียวที่เธอพอจะได้เห็นท้องฟ้าบ้างก็คือตอนที่เธอเอาเสื้อผ้าไปตากในสวนเล็กๆ ยิ่งแต่ละวันผ่านไปเธอยิ่งรู้สึกราวกับว่าตนเองอยู่ในคุก

และปัญหาต่อมาคือเรื่องโทรศัพท์มือถือของเธอ ดูเหมือนมันจะใช้ไม่ได้ในประเทศนี้เพราะเธอจำเป็นต้องซื้อซิมโทรศัพท์ในพื้นที่ นั่นเป็นสิ่งที่เธอวางแผนจะทำเมื่อเดินทางมาถึง แต่นั่นกลายเป็นว่าเธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปจากตัวบ้านด้วยซ้ำ เรื่องจะไปร้านค้าใกล้เคียงนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย เธอได้พยายามขอร้องให้ตัวสามีซื้อซิมมาให้เธอ (เธอถึงกับเสนอจะจ่ายค่าซิมเองด้วยเงินที่มีติดตัวอยู่น้อยนิด) แต่เขาก็มักจะลืมหือไม่มีข้ออ้างอื่นๆ อยู่เสมอ

เธออยากติดต่อกับโซรียาและแม่ของเธอมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใดในโลก เธอให้สัญญากับโซรียาไว้ว่าจะส่งข้อความหาทุกวัน และเธอเองก็มีเรื่องอยากจะเล่าให้โซรียาฟังเต็มไปหมด เธอยังจำได้เสมอถึงคำพูดของโซรียาที่ว่า “เมื่อเธออยู่ในเมืองใหญ่แล้ว อย่าลืมนะ” เธอไม่อยากจะจินตนาการเลยว่าตอนนี้โซรียาจะคิดว่อย่างไร

แล้วยังแม่ผู้นำสงสารของเธออีก เธอรู้ว่าแม่ของเธอจะต้องเก็บมือถือไว้ใกล้ตัวตลอดเวลาและคอยชาร์ตมันเสมอ ตอนนี้แม่ของเธอคงจะสงสัยอยู่ว่เกิดอะไรขึ้นกับโทรศัพท์ เธอสามารถจินตนาการภาพลิตากลับมาจากโรงเรียนทุกวันและคอยถามแม่ว่าได้ข่าวคราวจากเธอบ้างไหม

ตอนกลางคืนเธอนอนหมดแรงอยู่บนเตียง น้ำตาจากความร้อนรันทกกังวลใจไหลอาบแก้มของเธอ นี่หรือคือชีวิตใหม่ของเธอ? นี่หรือคือสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป? สิ่งเดียวที่ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นได้คือการคิดถึงค่าจ้างที่เธอจะได้รับในอีกไม่นาน เธอนึกภาพใบหน้าแม่ของเธอตอนได้รับเงินที่เธอส่งไปหวังว่าตอนนั้นแม่ของเธอจะถือเงินตรงไปหานายลั่นสองแฉก และบอกเขาไปว่าต่อไปนี่คือจำนวนเงินที่บ้านของเราจะผ่อนคืนให้แก่เขาทุกๆ เดือนเพื่อที่เขาจะไม่ต้องมาตามทวงหนี้ที่บ้านของเธออีกต่อไป และเมื่อนายลั่นสองแฉกไม่มาที่บ้าน พ่อของเธอก็จะไม่เกิดเหตุหงุดหงิดอารมณ์ร้ายขึ้นมาอีก เขาจะดื่มเหล้าน้อยลง บ้านก็จะกลายเป็นที่ที่สงบสุขมากขึ้น กลายเป็นที่ที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของลิตาอีกครั้ง

ขณะที่เธอกำลังจะผล็อยหลับไป เธอเห็นภาพพ่อของเธอกลับมา

เล่นกีตาร์ของเขาอีกครั้ง และสิตากำลังเดินร่ำด้วยท่าทางประหลาดอันเป็น
เอกลักษณ์ของเธอ ท่าที่ทำให้พอหัวเราะได้ทุกครั้งที่เห็น

ในที่สุดวันที่เธอทำงานได้ครบ 1 เดือนเต็มก็มาถึง ตัวสามีออกไป
ทำงานตั้งแต่เช้าโดยไม่ได้พูดถึงค่าจ้างของเธอ ดังนั้นเธอจึงรอกจนกระทั่งเขา
กลับมาถึงบ้านในตอนเย็น แต่เขาก็กังไม่ได้พูดอะไร เป็นไปได้ว่าเธออาจจะ
ต้องเดือนเขา เมื่อถึงเวลาที่เธอนำอาหารค่ำมาวาง เธอจึงเอ่ยปากบอกว่านี่
เป็นเวลา 1 เดือนแล้วที่เธอมาทำงานที่นี่ ในตอนแรกเขาหันมามองเธออย่าง
ใจลอยแล้วพิมพ์อะไรบางอย่างเกี่ยวกับวันศุกร์ เธออยากจะพูดอะไร
มากกว่านี้ แต่ตัวภรรยาที่กำลังจ้องมองเธอเขม็ง และบอกให้เธอ “ออกไปได้
แล้ว” นี่เป็นคำแรกๆ ในภาษาของพวกเขาที่เธอเริ่มเรียนรู้ พร้อมไปกับ
ประโยคอย่าง “ทำเร็วๆ เข้า” และ “เอาอาหารมาวาง” ขณะที่เธอเดินกลับ
ไปที่ครัว เธอหายใจเข้าลึกๆ สองสามครั้งและบอกตัวเองว่า เดี่ยวอีกไม่กี่วัน
ก็จะถึงวันศุกร์

เมื่อวันศุกร์มาถึง เธอเอ่ยปากถามตัวสามีตอนที่เขากำลังจะออกไป
ทำงานถึงเรื่องค่าจ้างของเธอ เขาตืดนิ้วเปาะเหมือนกับเพิ่งนึกขึ้นได้ แต่เมื่อ
เขากลับมาถึงบ้าน เธอก็ต้องเตือนเขาอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นเธอได้ยินเขา
กับภรรยามีบทสนทนาที่เผ็ดร้อนระหว่างกัน หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็กลับ
มาที่ห้องครัวพร้อมกับถือเศษกระดาษแผ่นหนึ่งที่ขีดเขียนอะไรไว้ติดมือมา
ด้วย เขาชี้ไปที่ตัวเลขบนกระดาษแผ่นนั้นว่านี่คือค่าจ้างของเธอ และที่ด้านล่าง
เขาชี้ให้เธอดูตัวเลขอื่นๆ ที่เขาอธิบายว่าเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับค่าเดิน
ทาง ค่าที่พัก และค่าอาหารของเธอ ที่ด้านล่างสุดเขาเขียนตัวเลขสุดท้ายเอา
ไว้ และวาดวงกลมล้อมรอบมัน เธอมองไปที่ตัวเลขนั้นแล้วจึงเข้าใจว่ามันคือ
จำนวนเงินที่เธอจะได้รับ มันเป็นเงินที่น้อยมาก น้อยเกินกว่าที่จะส่งกลับไป
ให้ครอบครัวของเธอ เธอมองดูตัวสามีอย่างแทบไม่เชื่อสายตา ขณะที่เขาวาง
เงินจำนวนดังกล่าวไว้บนโต๊ะในห้องครัว และกลับหลังหันเดินจากไป

“ไม่ นะคะ ได้โปรด” เธอร้องพลาบดิ่งแขนเสื้อของเขาเอาไว้ไม่ให้ไป “เงินแค่นี้ไม่พอสำหรับงานทั้งหมดที่หนูทำไป ได้โปรดเถอะค่ะ ได้โปรด”

ราวกับว่าตัวภรรยาได้คาดการณ์ถึงปฏิกิริยาของเธอเอาไว้แล้ว เพราะเมื่อมาถึงตอนนี้ นางก็ผลุนผลันเข้ามาในห้องครัว และเอามือตบลงอย่างแรงบนเศษกระดาษที่เขียนจำนวนเงินเดือนของเธอไว้ และเริ่มกรีดร้องด้วยเสียงแหลมสับแก้วหูใส่เธอพร้อมกับพรั่งพรูถ้อยคำต่างๆ ออกมา เธอไม่เข้าใจในสิ่งที่นางพูดแม้แต่คำเดียว แต่สามีของนางกำลังแปลคำเช่น “ค่ารถเดินทางแพง” “ค่าที่พักในเมืองแพงมาก” “เรอกินอาหารของเรา อาหารที่ดีมาก” ให้เธอฟัง

เป็นไปไม่ได้เลยที่เธอจะเข้าใจสิ่งที่นางพูดขณะที่นางยังคงแผดเสียงใส่หน้าของเธออย่างไม่หยุดหย่อนเช่นนี้ เธอเริ่มรู้สึกได้ถึงความโมโหที่ก่อตัวขึ้นราวกับไอร้อนในเตาอบ “ไม่ค่ะ นี่มันน้อยเกินไป” เธอกรีดร้องเสียงดัง

ความเจ็บปวดที่แผ่ซ่านอยู่บนแก้มทำให้เธอต้องยกมือขึ้นจับแก้มและนูนหน้า เธอเพ่งโดนตัวภรรยาตบหน้าและมือของนางก็เงื้อมเตรียมจะตบลงมา

อีกเป็นครั้งที่สอง แต่ตัวสามีห้ามภรรยาของเขาไว้ และรีบพาตัวนางออกไปจากห้องครัว นางยังคงกรีดร้องใส่เธอขณะที่ถูกดึงตัวออกไป

เธอหลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ ยังคงรู้สึกร้อนผ่าวที่แก้ม สายตาของเธอจับจ้องไปที่จำนวนเงินอันน้อยนิดที่วางอยู่บนโต๊ะ

อีกครู่หนึ่งต่อมา ตัวสามีเดินกลับมาหาเธอและเริ่มตะโกนใส่เธอด้วยความโมโหที่เธอทำให้ภรรยาของเขาไม่พอใจ เธอสามารถอ่านปากของเธอได้แต่เธอพยายามไม่ฟังสิ่งที่เขาพูด

ตอนนี้เธอกำลังคิดว่าเธอจำเป็นต้องออกไปจากบ้านหลังนี้

เธอตัดสินใจแล้วว่าเธอจะต้องหนีออกไปจากสถานที่แห่งนี้ให้ไ้ คำถามคือเธอจะหนีออกไปได้อย่างไร แน่ใจว่ามันไม่ใช่เรื่องง่าย แต่มันจะต้องมีหนทางสักทางหนึ่ง เพียงแต่เธอจะต้องทำโดยไม่ให้สามีภรรยาคนนี้สงสัย

มีทางเลือกที่เป็นไปได้อยู่สองทางเท่าที่เธอนึกออก ทั้งคู่ล้วนมีอันตรายและสามารถผิดพลาดได้ทุกเมื่อ

ทางเลือกแรกคือโทรศัพท์ของตัวภรรยา โทรศัพท์ของเธอไม่สามารถใช้ได้ในประเทศนี้ แต่เธอคิดว่าเธอสามารถใช้โทรศัพท์ของนางแทนได้ บางครั้งนางจะชาร์ตโทรศัพท์ทิ้งไว้ในห้องครัวเวลาที่นอนพักตอนกลางวันหรือกำลังทำธุระอยู่ในห้องอื่น บางทีนี่อาจจะเป็นวิธีที่ทำให้เธอสามารถติดต่อกับเสรียหรือแม่ของเธอได้ อย่างน้อยทั้งสองก็จะได้ว่าเธอปลอดภัยดี แต่พวกเขาจะช่วยเธอได้อย่างไรบ้านหนอ? เธอไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนถึงสถานที่ที่เธอพักอยู่ที่นี่ เธอเคยลองดูตามคำเจ้าหน้าที่ของจุดหมายที่ส่งมาถึงที่นี่ แต่พวกมันก็นึกจะเขียนในภาษาอื่นๆ เสมอ ดังนั้นเธอจึงยังไม่ว่าตัวเองอยู่ที่ใดอย่างแน่ชัด แต่เป็นไปได้ไหมว่าแม่และเสรียจะสามารถติดต่อได้และเขาจะสามารถช่วยเหลือเธอจนพบได้?

อีกทางหนึ่งที่เป็นไปได้คือหน้าต่างบานเล็กๆ ที่เธอไปพบในห้องใต้

หลังคา ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยให้เธอเฝ้ากล้องขึ้นไปบนนั้น เธอจึงได้เห็นหน้าต่างเล็กๆ บานนั้นเข้า เธอคงจะต้องเอาตัวลอดผ่านหน้าต่างเข้าไป ซึ่งท่าทางจะทำได้ยากลำบากอย่างยิ่ง และเมื่อออกไปได้แล้ว คาดว่าเธอคงจะไปโผล่ที่หลังคา แต่นี่อาจจะเป็นวิธีเดียวที่เธอจะสามารถออกไปจากบ้านหลังนี้ได้ แน่แน่นอนว่าต่อให้เธอทำสำเร็จ เธอก็จะยังอยู่ท่ามกลางเมืองใหญ่ที่ห่างไกลมาจากบ้านของเธอ พร้อมด้วยเงินติดตัวอันน้อยนิด แต่อย่างน้อยถ้าเธอพอได้ติดต่อกับคนอื่น ๆ บ้าง เธอก็อาจได้เจอใครสักคนที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือแก่เธอก็ได้

วันต่อมาตัวสามีพยายามทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นโดยการบอกเธอว่าเดือนหน้าเธอจะได้รับเงินเดือนมากขึ้นกว่าเดิม เขายังแนะนำให้เธอเลิกเดินไปเดินมาด้วยสีหน้าบูดบึ้งเพราะนั่นรังแต่จะทำให้ภรรยาของเขาขุ่นเคืองใจมากขึ้น

หลังจากนั้นไม่นาน เขาได้ทำบางอย่างที่ทำให้เธอตกตะลึงจนตัวแข็งอยู่ๆ เขาก็เข้ามากอดเธอ เอนับทุกวินาทีที่ผ่านไปจนกระทั่งเขาปล่อยมือจากเธอ ตอนนี้เขายืนยิ้มอยู่ และรอให้เธอพยักหน้าเพื่อแสดงว่าตอบรับเขา เธอฝืนยิ้มให้แต่ข้างในเธอรู้สึกสะอิดสะเอียน เธอรู้ว่าเธอต้องรีบลงมือทำอะไรสักอย่างให้เร็วที่สุด ปัญหาเดียวตอนนี้คือเธอควรที่จะเลือกลงมือทางไหน: มือถือของภรรยา หรือ หน้าต่างชั้นบน

ถ้าเธอตัดสินใจที่จะลองใช้
โทรศัพท์ของภรรยา ไปที่หน้า 36

36

ถ้าเธอตัดสินใจที่ใช้หน้าต่างบน
ห้องใต้หลังคา ไปที่หน้า 44

44

นม น้ำผึ้งและเงิน

เธอกำลังเดินไปโรงเรียนพร้อมกับ
โสริยา เธอรู้ว่าเธอต้องเล่าให้เพื่อนของ
เธอฟังถึงการตัดสินใจของเธอ แต่เธอไม่
แน่ใจว่าจะเล่ามันอย่างไรดี

“สถานการณ์ที่บ้านของฉันตอนนี้มันแย่ลง
อีกแล้ว” เธอเล่าให้โสริยาฟัง “ฉันคิดว่าฉันจำเป็นต้องลงมือทำอะไรสักอย่าง

“อย่างไรล่ะ?” โสริยาถามพร้อมกับหันมามองเธอด้วยแววตากังวล
ราวกับคาดเดาได้ว่าเธอกำลังจะพูดอะไรออกมา เธอไม่ตอบ แต่โสริยามอง
เห็นจากสีหน้าของเธอแล้วก็รู้ว่าเธอตัดสินใจแล้วว่าจะทำอะไร โสริยาเดิน
ออกนำหน้าเธอไปโดยไม่ได้พูดอะไร

“นี่ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการสักหน่อย” เธอตะโกนตามหลังเพื่อนของเธอ
แต่โสริยายังเดินต่อไป

“ฉันมีทางเลือกอะไรบ้างล่ะ” เธอพึมพำกับตัวเอง

ต่อมาในช่วงพักทานข้าวกลางวันที่โรงเรียน เธอพบว่าโสริยากำลังนั่ง
ทานข้าวกลางวันอยู่คนเดียวบนม้านั่ง

“ฉันนั่งตรงนี้ได้ไหม” เธอถาม

“เธอไม่จำเป็นต้องขออนุญาตฉันนี่” โสริยาตอบ

เธอนั่งตรงนั้นอยู่นาน เธอทั้งสองคนทานอาหารโดยไม่ได้พูดอะไรกัน

“เธอรู้อะไรไหม” เธอพูดขึ้นมา “ฉันกำลังต้องการความช่วยเหลือจาก
เธอนะ”

โสริยาหันมามองเธออย่างไม่เชื่อและส่ายหน้า “เธอพูดเล่นหรือเปล่า จำได้ไหมว่าฉันไม่ยอมให้เธอไป ทำไมฉันจะต้องช่วยเธอด้วยล่ะ?”

“เพราะเธอคือเพื่อนสนิทของฉันและฉันคือเพื่อนสนิทของเธอไงล่ะ เธอรักฉันและฉันก็รักเธอ และเธอก็อยากให้ฉันจัดการเรื่องต่างๆ ในแบบที่ถูกต้อง เพราะถ้าฉันทำผิดพลาด และเกิดเรื่องร้ายขึ้น เธอก็จะไม่มีวันให้อภัยตัวเองเลย เหมือนที่ฉันก็จะไม่มีวันให้อภัยตัวฉันเองเลยเหมือนกัน”

เธอหวังว่าคำพูดของเธอจะทำให้โสริยายิ้มได้ และเธอก็พบว่าเพื่อนของเธอเริ่มมีท่าทีอ่อนลง

“เธอนี้จริงจังเลยนะ รู้ตัวบ้างไหม” โสริยาพูด

“นี่ ไม่ใช่ว่าฉันจะหายไปตลอดกาลสักหน่อย” เธอบอก “ก็แค่ฉันพอที่จะหาเงินได้สักก้อนหนึ่ง แล้วฉันก็จะกลับมาทันก่อนที่เธอจะรู้ตัวเสียอีก”

“เธอจะไม่กลับมาอีก”

“แน่นอนสิ ฉันจะกลับมา”

“แล้วเธอต้องการให้ฉันช่วยอะไรเธอล่ะ?”

“อ่า ทุกอย่างเลย? ฉันจำเป็นต้องหาหนังสือเดินทาง ต้องจัดการเรื่องการหางาน ต้องหาเงินมาเป็นค่าเดินทาง ค่าที่พักอาศัย แล้วก็อะไรทำนองนั้น”

โสริยามองมาที่เธอและส่ายหน้า “นี่ถ้าไม่มีฉันเธอจะจัดการเรื่องทั้งหมดนี้ยังไง?”

“ฉันไม่รู้ เธออยากจะไปด้วยกันไหมล่ะ” เธอถามด้วยรอยยิ้ม

“ไม่”

“ก็แค่ลองถามดูแหละน่า” ตอนนี้เธอเริ่มที่จะจริงจังขึ้น “ฉันคิดว่าสิ่งแรกเลยที่ฉันควรจะสนใจคือหาเงินสักก้อนหนึ่ง ฉันขอแม่ฉันไม่ได้เลย เธอมีวิธีไหม?”

“ไม่มี” โสริยาตอบ “ถ้าฉันรู้วิธีหาเงินฉันคงจะรวยไปแล้ว แล้วฉันก็จะย่ำหนั้ให้ครอบครัวเธอและเธอก็จะไม่ต้องหายไปไหน”

เธอจับมือเพื่อนของเธอเอาไว้ “เคยมีใครบอกเธอไหมว่าเธอนะเยี่ยมยอดที่สุดเลย”

“แน่นอน ฉันได้ยินตลอดล่ะ แต่อย่าคิดว่าปากหวานแล้วจะช่วยเหลืออะไรนะ”

เธอดีใจที่ได้เห็นเพื่อนของเธอยิ้มอีกครั้ง

ไม่กี่วันต่อมา เธอกำลังรอสิริยาที่หัวมุมถนนตอนที่เธอเห็นเพื่อนของเธอเดินมา สิริยาดูท่าทางตื่นเต็นราวกับว่ามีอะไรบางอย่างที่จะบอกเธอ

“เกิดอะไรขึ้นหรือ?” เธอถาม

“โทษที ฉันไม่รู้จริงๆ เธอกำลังพูดเรื่องอะไร” สิริยาตอบพยายามทำนิ่ง

“บอกมานะ” เธอพูด “ฉันดูออกนะว่ามีอะไรบางอย่าง”

“ก็ ฉันอาจจะมีความบางอย่างมาเล่าให้ฟัง” เพื่อนของเธอแก้มือส่ายอกเธอ

“บอกฉันมาเร็ว” เธอตะโกน

จนเมื่อสิริยานั่งลงฟังคำแฉียงเคียงข้างกันกับเธอเรียบร้อยแล้วนั้นแล สิริยาจึงเริ่มเล่าให้เธอฟังว่าเกิดอะไรขึ้น

“เมื่อเข้านี้ ตอนฉันอยู่ที่บ้านของลุง กำลังช่วยรีดนมวัวเหมือนอย่างเคย ฉันบังเอิญพูดถึงเรื่องที่ว่าเราสองคนกำลังมองหาวิธีหาเงิน แล้วฉันก็เห็นว่าคำพูดของฉันสะกิดความสนใจของลุงกับป้า สิ่งถัดไปที่พวกเขาทำคือขอให้ฉันนั่งลงและเล่าให้ฉันฟังว่าพวกเขามีวิธีหาเงินที่ตั้งใจจะบอกฉันอยู่แล้ว กลายเป็นว่าช่วงที่ผ่านมานี้ พวกเขาเรีดนมได้มากเกินกว่าที่พวกเขาจะขายได้ทัน ดังนั้น..”

สิริยาหยุดพูดเพื่อให้ดูน่าติดตาม

เธอแทบจะรอฟังไม่ไหว “ดังนั้นแล้วยังไงต่อสิริยา!”

สิริยายิ้มอย่างมีเลศนัยและพูดต่อไปว่า

“ดังนั้น..พวกเขาจึงคิดจะเปิดคาเฟ่ในในตลาดของหมู่บ้าน ขยายพวกนมปั่น ไอศกรีม อะไรทำนองนั้น ป้าของฉันจะทำงานที่นั่นแค่ครึ่งวันเพราะเธอต้องช่วยงานที่ไร่ด้วย ดังนั้นพวกเขาจึงต้องการใครสักคนที่จะดูแลร้านได้ในช่วงบ่ายและช่วงเย็น”

ดวงตาเธอเบิกกว้างด้วยความปิติ เธอแทบจะไม่เชื่อหูตัวเอง

โสริยายิ้มที่มุมปาก “ฉันเลยบอกไปว่าฉันสามารถนึกถึงคนสองคนที่อาจจะช่วยพวกเขาได้”

หกอาทิตย์พอดีหลังจากวันนั้น ประตูร้านนมและน้ำผึ้งก็เปิดให้ลูกค้าเข้ามาเยือนได้ในที่สุด อันที่จริงแล้ว มันดูเหมือนแผงขายของมากกว่าจะเป็นร้านอาหารจริงๆ แต่สัมริน ลูกของโสริยาได้ลงทุนซื้อเครื่องทำนมปั่น รวมทั้งตู้เย็นแช่แข็งสำหรับใช้เก็บนมและไอศกรีม เขายังได้ทำสัญญารับซื้อน้ำผึ้งกับลุงวิฑูคนเลี้ยงผึ้งชาว น้ำผึ้งของลุงวิฑูอร่อยที่สุดในพื้นที่ ไม่แปลกใจเลยว่าไอศกรีมรสน้ำผึ้งและนมปั่นกลายเป็นอาหารยอดนิยมที่สุดของร้าน และยังมีไอ้ผึ้งของลุงวิฑูสำหรับขายแยกต่างหากด้วย

เธอช่วยโสริยาและคุณป้าชีอาทาสีป้ายร้าน”นมและน้ำผึ้ง”ซึ่งต่อมาลุงสัมรินได้นำไปแขวนไว้อย่างภาคภูมิใจ หลังจากนั้นเธอกับโสริยานำป้ายโฆษณาของร้านไปติดจนทั่วหมู่บ้านเพื่อแจ้งข่าวคนเปิดตัวครั้งยิ่งใหญ่ของร้านโดยมีโปรโมชั่นพิเศษคือลดราคานมปั่นและไอศกรีมลงเหลือแค่ครึ่งเดียว นี่เป็นความคิดของลุงสัมรินเพราะเขาอยากให้ทุกคนได้ลิ้มรสความอร่อยของทั้งสองเมนูนี้

และดูเหมือนว่ามันจะประสบความสำเร็จเสียด้วย เพราะในคืนวันเปิดร้านดูเหมือนคนทั้งหมู่บ้านจะกระตือรือร้นที่จะมาลิ้มลองรสเมนูของร้านพวกเรา เธอทำงานอยู่หลังเคาน์เตอร์กับลุงสัมริน คุณป้าชีอาและโสริยา ซึ่งสถานการณ์ค่อนข้างวุ่นวายมากทีเดียว แต่ก็เป็นโอกาสที่ดีที่เธอจะได้เรียนรู้งาน ตอนนั้นเธอรู้สึกเหมือนกับว่าอยู่กลางน้ำลึก ซึ่งเธอต้องพยายามว่าย

ผ่านไปให้ได้ หรือไม่เช่นนั้นก็จมน้ำไปเลย

สามชั่วโมงต่อมา ร้านนมและน้ำผึ้งขายทุกอย่างหมดเกลี้ยง ลุงสัมรินและป้าชีอาดูจะพึงพอใจกับผลลัพธ์ที่ได้ แต่พวกเขาก็เตือนเธอว่าการที่จ้ะร้านประสบความสำเร็จหรือไม่มันต้องดูว่าเมื่อไม่ลดราคาแล้ว ลูกค้าจะกลับมาซื้อในครั้งต่อไปอีกหรือไม่

ร้านดูจะซบเซาเล็กน้อยในช่วงสองสามสัปดาห์แรก รวากับว่าคนในหมู่บ้านยังไม่คุ้นเคยกับการเข้าร้านรูปแบบนี้ เธอสังเกตเห็นในตอนหนึ่งว่า ลุงสัมรินดูจะเริ่มไม่มั่นใจกับแผนการหาเงินครั้งนี้เท่าไรนัก แต่แล้วปริมาณที่ขายได้ก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นทีละน้อยโดยเฉพาะเมื่อฤดูร้อนมาเยือน

เธอและสิริยาแบ่งกันทำงานในช่วงกะบ่ายและกะเย็น วิธีการนี้ไปได้

สวยเพราะมันทำให้เธอทั้งคู่สามารถไปจัดการกับภาระอื่นๆของตัวเองได้ โสริยามีนัดกับกลุ่มสมาชิกชมรมเยาวชนสองครั้งต่อสัปดาห์ ส่วนเธอก็ต้องช่วยงานที่บ้านอยู่บ่อยครั้ง เช่น คอยดูแลสิตาเวลาที่แม่ของเธอออกไปจับปลา

บางวันแม่ของเธอกับสิตาจะมาขายปลาที่ตลาดไม่ไกลจากร้านนมและน้ำผึ้งเท่าใดนัก ในวันเหล่านั้นสิตาก็จะมาใช้เวลาอยู่ที่แผงร้านของเธอมากกว่าอยู่กับแม่ เธอเคยคิดว่าสาเหตุมาจากความรักของน้องสาวที่ยากจะมาอยู่ใกล้ๆ เธอ แต่เมื่อเธอสังเกตเห็นว่าสิตามักจะมาปรากฏตัวข้างเธอทันทีหลังจากเธอที่เพิ่งทำนมปั่นให้ลูกค้าเสร็จ ก็ทำให้เธอเริ่มจะสงสัยว่าอาจจะเป็นเพราะอย่างอื่น ร่องเล็กๆของสิตาจะมายืนอยู่ข้างๆ เธอแทบจะทันทีหลังจากที่เธอยื่นแก้วนมปั่นให้กับลูกค้า เธอมองลงมาเห็นสิตาจ้องมาที่เธอด้วยดวงตาสุกใสและซื่อบริสุทธิ์

“มีอะไรให้ฉันช่วยไหม” เธอถาม

สิตาตอบด้วยรอยยิ้ม หลังจากนั้นก็จะส่งสายตาที่เห็นแล้วยากจะต้านทานได้ไปที่เครื่องทำนมปั่น มันไม่ได้ใช้เวลานานเลยที่สิตาจะสังเกตเห็นว่ามักจะมีนมปั่นที่เหลือเกินมาจากที่เทใส่แก้วให้ลูกค้าอยู่ในเครื่องเสมอ

ไม่นานสิตาก็กลับออกไป หลังจากได้ชิมรสวานิลลาและน้ำผึ้งติดไปด้วยกับริมฝีปากของเธอแล้ว

ตัวเธอไม่มีปัญหากับงานนี้เลยแม้แต่น้อย ข้อดีที่สุดของงานก็คือเธอได้พบกับผู้คนใหม่ๆ ลุงสัมรินนำแก้วสองสามตัวมาวางไว้ข้างๆ เคาน์เตอร์และบ่อยครั้งที่เธอได้พูดคุยกับเหล่าลูกค้าขณะที่พวกเขากำลังนั่งเพลิดเพลินกับนมปั่นและไอศกรีม

จำนวนค่าจ้างที่เธอได้รับยังห่างไกลจากคำว่า “เยอะ” มาก และนั่นไม่ใช่เพราะว่าลุงสัมรินเอาเปรียบเธอ เธอเห็นได้ว่าร้านไม่ได้ทำรายได้มากมายเท่าใดนัก แต่อย่างน้อยเธอก็หาเงินได้เพิ่มขึ้น และสามารถเก็บเงินได้เล็กน้อยทุกอาทิตย์

แต่สถานการณ์ที่บ้านของเธอกลับไม่ได้เป็นไปด้วยดีเท่าไรเลย อาการของพ่อเธอเริ่มจะแย่ยิ่งขึ้น แม้แต่แค่เดินเป็นระยะทางสั้นๆ เพื่อไปเก็บผักและเดินกลับมาบ้านก็กลายเป็นงานที่ยากลำบากสำหรับเขา และบ่อยครั้งมันทำให้อาการไอของเขายิ่งกำเริบ แม้ว่าอาการของพ่อเธอจะแยลงเรื่อยๆ เขาก็ยังยืนยันว่าเขายังสามารถจับปลาได้ดีกว่าแม่ของเธอ เขาไว้วางใจและขึ้นเสียงเรื่องนี้อยู่เป็นประจำ แต่ในความจริงแล้วเขาไม่มีพละกำลังเหลือพอ แม้แต่จะขว้างแหเพื่อจับปลาด้วยซ้ำ นับประสาอะไรกับการลากแหกลับเข้ามาซึ่งต้องใช้แรงมากกว่าอีก

แต่สิ่งหนึ่งที่ไมลดน้อยลงไปด้วยเลยก็คือปริมาณเบียร์ที่พ่อของเธอดื่ม ดูเหมือนว่ายิ่งเขาไม่สบายมากขึ้นแค่ไหน เขาก็ยิ่งอยากดื่มมากขึ้นเท่านั้น นับเป็นเรื่องโชคดีที่เขาัมักจะผล็อยหลับอยู่หน้าจอโทรทัศน์หลังจากดื่มเบียร์ไปได้ไม่กี่ขวด แม่ของเธอจึงปล่อยให้เขาดื่มเบียร์ทุกวัน แม้ว่าครอบครัวของเราที่จริงแล้วไม่มีเงินพอจะรับภาระค่าเบียร์เหล่านี้ได้ก็ตาม แต่ผลของมันก็ดีกว่าสำหรับทุกคน (และสำหรับบรรยากาศภายในบ้านด้วย) ถ้าพ่อของเธอกลับไปเช่นนี้ แต่บางครั้งวิธีการนี้ก็ใช้ไม่ได้ผล และพ่อก็เริ่มจะมีปากเสียงและข่มขู่แม่ของเธออีก เรื่องอะไรก็ตามสามารถทำให้เขาอารมณ์เสียได้ทั้งนั้น ดังนั้นทุกคนจึงพยายามระวังคำพูดและท่าทีทุกครั้งเวลาที่พ่อดูอารมณ์ไม่ดี

อย่างไรก็ตาม ไม่มีอะไรที่ทำให้เธอสามารถเตรียมใจสำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในคืนที่นายลั่นสองแฉกมาที่บ้านได้เลย

ในช่วงเดือนที่ผ่านมาปลาที่จับได้มีจำนวนค่อนข้างน้อยกว่าปกติและนั่นทำให้แม่ของเธอสามารถผ่อนหนี้ที่ติดค้างไว้ได้น้อยลง เมื่อเธอไปคุยกับนายลั่นสองแฉก เขาตอบกลับมาว่าเขาไม่อาจยอมรับจำนวนเงินที่เธอเสนอเป็นค่าผ่อนหนี้ได้ แต่แม่ของเธอก็ไม่สามารถทำอะไรไปได้มากกว่าให้สัญญาว่าจะพยายามหาเงินมาจ่ายหนี้ให้ได้มากขึ้นในเดือนถัดไป

เมื่อเธอได้ยินเสียงเคาะรัวๆ ที่ประตูหน้าบ้านในคืนที่เธอหวาดหวั่นที่สุดนั้น แม่ของเธอเปิดประตูออกมาและพบนายลั่นสองแฉกกำลังยืนจังก้า

อยู่ จากท่าทางของเขา เธอเห็นได้ว่าครั้งนี้เขาตั้งใจที่จะมาสะสางเรื่องเงินอย่างจริงจัง เขาประกาศกร้าวต่อแม่ของเธอว่าเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยึดของมีค่าในบ้านของเธอไป

พ่อของเธอซึ่งได้ดื่มเบียร์ของเขาไปแล้วในคืนนั้นกำลังนั่งสัปหงกอยู่หน้าโทรทัศน์ แต่การขึ้นเสียงของนายลั่นสองแฉกปลุกให้เขาตื่นขึ้น หลักจากนั้นเขาก็มองไปรอบๆ เพื่อทำความเข้าใจว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น

นี่คือสิ่งที่แม่ของเธอพยายามจะหลีกเลี่ยงมาโดยตลอด เธอพยายามอย่างที่สุดเพื่อขัดขวางไม่ให้นายลั่นสองแฉกเข้ามาในบ้านแต่สุดท้ายเขาก็บุกเข้ามาและมองหาสิ่งมีค่าที่จะยึดไป

เมื่อแอลกอฮอล์ในสมองของพ่อเริ่มสร้าง เขาก็พบกับภาพของชายที่เขาชิงชังที่สุดในโลกกำลังถอดสายทีวีของเขาและเตรียมจะยกมันออกไป ในตอนนั้นราวกับว่าทุกรูขุมขนของเขาเต็มไปด้วยความโกรธที่พร้อมจะปะทุออกมาทางลูกนัยน์ตา เขาพุ่งเข้าไปใส่ชายผู้เป็นเจ้าของนี้และทั้งคู่ก็ถดถอยถอยห่างกันไปทั่วห้อง ทำข้าวของแตกหักเสียหายมากมาย มันกลายเป็นการต่อสู้กันระหว่างคนสองคนที่ต่างตะโกนแข่งด่ากันอย่างดุร้ายและด้วยความเกลียดชังกันและกัน

ในตอนนั้นเธอรู้ว่าเธอจำเป็นต้องทำอะไรสักอย่าง เธอรีบพุ่งเข้าไปในห้อง หยิบของบางอย่างออกมาจากลิ้นชักและรีบพุ่งปราดกลับออกมา เมื่อเธอร่วงไปถึงยังห้องนั่งเล่น นายลั่นสองแฉกกำลังนั่งอยู่บนตัวของพ่อเธอและกำลังจะทุบตีเขาด้วยขาเก้าอี้ที่หัก

“เดี๋ยวก่อน” เธอกรีดร้อง “เฮนี่ไป”

นายลั่นสองแฉกที่กำลังโมโหถึงขีดสุดเงยหน้าขึ้นและมองเห็นว่าเธอกำลังยื่นเงินให้เขา เขากัดฟันกรอดและลุกออกจากตัวพ่อของเธอและเดินโซเซมายังตรงที่เธอยืนอยู่ เขาคว้าเงินไปและก้มลงมองมัน นั่นคือเงินทั้งหมดที่เธอเก็บได้ตั้งแต่เริ่มทำงานที่ร้านนมและน้ำผึ้ง

“เดือนหน้าฉันต้องการมากกว่านี้” เขาคำรามขณะที่เดินจากไป

หลังจากคืนนั้น เธอมานั่งคิดทุกอย่างใหม่ ครอบครัวของเธอต้องการเงินและพวกเขาต้องการมันในเร็วๆนี้ บางทีสิ่งที่ดีที่สุดเธอควรทำอาจจะเป็นการโทรศัพท์หาเดวี เขาเคยบอกว่าเขาสามารถหางานให้เธอได้ภายในหนึ่งอาทิตย์

หรือเธอจะทำงานที่ร้านนมและน้ำผึ้งต่อไปดี และพยายามทำทุกอย่างให้ถูกต้องอย่างเช่นจัดการเรื่องหนังสือเดินทางและทำให้มั่นใจว่าเธอจะได้ทำงานที่ดีๆ

สิ่งเดียวที่ชัดเจนในหัวของเธอในตอนนี้เป็นถึงเวลาแล้วที่เธอต้องทำการตัดสินใจครั้งยิ่งใหญ่และครั้งสำคัญมากในชีวิตของเธอ

ถ้าเธอเลือกที่จะโทรศัพท์หาเดวี
ไปที่หน้า 12

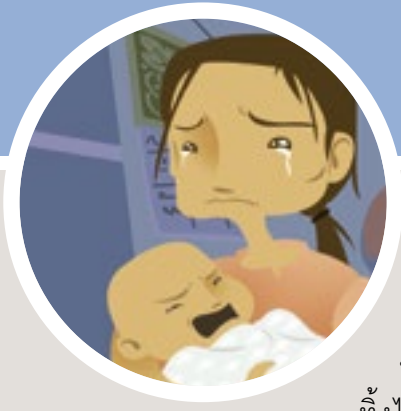
12

ถ้าเธอเลือกที่จะทำตามแผนเดิม
ไปที่หน้า 61

61

การโทรศัพท์

เธอคิดว่าเธอน่าจะมีโอกาสมาก
ที่สุดหากเธอใช้โทรศัพท์ของตัวภรรยา
ตอนที่นางกำลังหลับ ไม่ใช่ว่านางจะหลับ
ทั้งวัน แต่บางครั้งนางก็มักจะชาร์ตโทรศัพท์
ทิ้งไว้ในห้องครัว ส่วนตัวเองหลบไปนอนพัก
ประมาณครึ่งชั่วโมง ขณะที่นางทำเช่นนี้ เธอจะเป็นคน
ถูกทิ้งให้ต้องคอยดูแลลูกเล็กของนาง และนางจะปิดประตูห้องนอนของนาง
เพื่อไม่ให้เสียงร้องของเด็กเข้าไปรบกวน

เธอตัดสินใจว่าเมื่อเวลานั้นมาถึง คนที่เหมาะสมที่สุดที่เธอจะ
พยายามติดต่อไปคือโสริยา เธอเกรงว่าหากเธอโทรศัพท์หาแม่ของเธอ แม่
ของเธออาจจะกดปุ่มผิดแล้วตัดสายหรือไม่ก็ตื่นตื่นเสียจนไม่ได้ยินสิ่งที่เธอ
กำลังพูด เธอรู้ว่าโสริยาจะเอาข้อมูลทุกอย่างที่เธอให้ไปใช้รวมถึงเอาไปบอก
กับครอบครัวของเธอ ก่อนที่เธอจะออกเดินทางมาที่นี่ โสริยา(ผู้ทำตัวตาม
ปกติของเธอ) ได้เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองในเครื่องของเธอให้มีรหัส
ต่างประเทศอยู่ด้วย ดังนั้นเธอจึงมีเบอร์โทรศัพท์ของโสริยาที่พร้อมจะใช้โทร
ออกจากที่นี่ได้เลย จากนั้นไปเธอเริ่มจะพกโทรศัพท์ของตัวเองเวลาเดินไปมา
ในบ้านเพื่อว่าเธอจำเป็นต้องเปิดดูเบอร์ของโสริยา

ขณะที่เธอกำลังรอคอยโอกาสอยู่นั้น สถานการณ์ในบ้านเริ่มแย่ลง
เธอพยายามอย่างดีที่สุดที่จะไม่ทำให้ตัวภรรยาเหม็นขี้หน้าเธอในทางใด
ก็ตาม และนั่นเท่ากับว่าเธอต้องพยายามที่จะไม่ทำสีหน้าบูดบึ้งและทำทุก
อย่างที่นางสั่งให้ได้อย่างรวดเร็วทันใจ

แต่อีกสถานการณ์หนึ่งที่กำลังเกิดขึ้นซึ่งทำให้เธออึดอัดเป็นที่สุด นั่นคือตั้งแต่ตัวสามีทอดเธอเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นเขาก็พยายามเข้าใกล้เธอทุกครั้งที่ได้ เธอเริ่มจะรู้สึกรังเกียจจนหยุดเสารอาหารที่ตัวภรรยามักจะออกไปพบปะกับเพื่อนของนาง บ่อยครั้งที่นางมักจะทิ้งลูกของนางไว้และเธอก็จะพยายามให้เด็ก ๆ อยู่ใกล้ ๆ ตัวเธอให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่มันก็ไม่สำเร็จเสมอไป ครั้งหนึ่งเขาเรียกเธอออกมาจากเด็ก ๆ และให้เธอเข้ามาในห้องทำงานของเขา เธอบอกเขาว่าเธอไม่สามารถทิ้งเด็ก ๆ ไว้ได้ แต่เขาก็บอกว่าเพียงแค่ไม่นานเท่านั้น ทันทีที่เธอเข้าไปในห้องทำงานของเขา เขาปิดประตู หลังจากนั้นเขาก็ดึงเธอเข้ามาทอดไว้อีกครั้ง เธอพยายามขัดขืนและหันหน้าหนีแต่เขายังคงดึงตัวเธอไว้

“ได้โปรดเถอะค่ะ” เธอพูดพร้อมกับส่ายหน้า

“แค่จูบเดียว” เขابอก “หลังจากนั้นเธอก็ไปได้”

เขาพยายามจะจูบแก้มของเธอแต่เธอเบี่ยงหน้าหนี

“นี่” เขาพูดด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร “ฉันกับเธอเป็นเพื่อนกัน ไม่ได้หรือเธอต้องการเพื่อนในบ้านหลังนี้ ภรรยาของฉันไม่ใช่เพื่อนของเธอ ฉันจะทำให้แน่ใจว่าทุกอย่างเป็นไปด้วยดี เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ตกลงไหม?”

เธอไม่ได้ตอบ

“เธอก็รู้ว่าแบบนี้ดีกว่า” เขาพูด หลังจากนั้นเขาก็ยิ้มอีกครั้งและปล่อยเธอไป เธอรีบออกจากที่นั่นและกลับไปดูแลพวกเด็ก ๆ

หลังจากเหตุการณ์ที่รบกวนใจนี้แล้ว เธอยังต้องการออกไปจากที่นั่นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และเธอก็รู้ดีว่าการติดต่อกับโลกภายนอกจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี

ในที่สุดมันก็เกิดขึ้น

ในบ่ายวันหนึ่ง ตัวภรรยาให้เธอดูแลลูกเล็กและบอกเธอว่านางจะไปในนอนพัก เธอเหลียวไปเห็นโทรศัพท์ของนางถูกขาร์ตอยู่ในห้องครัว หัวใจเธอ

เดินไม่เป็นจังหวะ นี่เป็นโอกาสที่เธอรอคอยมาตลอด

ตัวภรรยาเดินลงไปตามทางเดินและเข้าไปในห้องนอนของนาง เธอรอให้ประตูห้องนอนปิดและรออีกสักพักเพื่อให้แน่ใจว่านางเข้านอนเรียบร้อยแล้ว เธอวางลูกเล็กไว้ในเปลและไกวเพื่อให้หนูน้อยหลับไหล หลังจากนั้นไม่กี่นาทีก็ไม่มีเสียงออกมาจากห้องนอนแล้วและเด็กล้อกนอนหลับเรียบร้อยแล้ว

เธอเตรียมเบอร์โทรศัพท์ของโซรียาไว้เรียบร้อยแล้ว และเดินไปที่โทรศัพท์ของตัวภรรยา มือของเธอเริ่มสั่นขณะที่เธอหยิบมันขึ้นมา เธอหายใจลึกๆ และกดเบอร์ของโซรียาลงไป หัวใจของเธอไม่เคยเต้นแรงขนาดนี้มาก่อนเลย

เธอหลับตาและตั้งใจฟังเสียงอย่างระมัดระวัง มีเสียงแปลกๆ ดังออกมาจากปลายทางแล้วก็หายไป เธอโทรศัพท์ไปไม่ติด เธอกำลังจะลองโทรอีกครั้งเมื่อลูกเล็กตื่นขึ้นและเริ่มร้องไห้งอแง เธอรู้ว่าแม่ของเด็กน้อยจะตื่นขึ้นถ้าเธอไม่รีบกลับมาให้เด็กน้อยหยุดร้องไห้โดยเร็ว เธออุ้มเด็กน้อยขึ้นและไกวเปลอย่างนุ่มนวลกระทั่งเธอหลับไปอีก จากนั้นเธอจึงลองโทรศัพท์อีกครั้ง

ครั้งนี้เธอได้ยินเสียงต่อสายดังมาจากปลายทาง

ชั่วครู่ต่อมา เสียงของโซรียาดังขึ้น “ฮัลโล”

“โซรียา” เธอพูดด้วยเสียงกระซิบ

โซรียาไม่ได้ยินเสียงเธอ “ฮัลโล” เพื่อนของเธอพูดอีกครั้ง

“โซรียา นี่ฉันเอง” เธอเพิ่มเสียงกระซิบของเธอให้ดังขึ้น

ตอนนี้โซรียาได้ยินเธอแล้ว มีเสียงกรีดร้องด้วยความดีใจดังขึ้นมาจากปลายสาย

“โลรี ฟังฉันนะ” เธอพูด

แต่โซรียาไม่ฟังเธอ เพื่อนของเธอโผล่คำถามออกมาเต็มไปหมด เช่น “เธออยู่ที่ไหน” “ทำไมเธอไม่ติดต่อพวกเรา” “เธอรู้ไหมว่าพวกเรากังวลขนาดไหน” “แม่ของเธอเครียดมากเลยนะ”

เธออยากจะตะโกนใส่เพื่อนของเธอ บอกเพื่อนของเธอให้หยุดพูดและฟังเธอก่อน แต่เธอทำไม่ได้ เธอต้องรอกันว่าโซรียาจะหยุดพูด

แต่ตอนนี้ตัวเธอแข็งทื่อ เธอได้ยินเสียงดังมาจากห้องนอน ตัวภรรยาตื่นแล้วและเริ่มขยับตัว ตอนนี้อยู่ที่ห้องนอนเปิดออกและมีเสียงนางกำลังเดินมาตามทางเดิน

ในสาย สิริยากำลังเรียกชื่อเธอแต่เธอตอบไม่ได้ ตัวภรรยากำลังเดินมาตามทางเดิน เธอวางสายและรีบวางโทรศัพท์คืนไว้ในที่ของมัน

อีกไม่กี่วินาทีต่อมา ตัวภรรยาเข้ามาในห้องครัว นางดูจะสงสัยอะไรบางอย่าง เหมือนกับว่านางน่าจะได้ยินเสียงอะไร เธอทำเหมือนกับว่าเธอกำลังพูดคุยกับเด็กน้อยขณะที่เธออุ้มลูกน้อยอยู่ในวงแขน แต่เธอต้องเบือนหน้าไปทางอื่นเพราะเธอรู้สึกได้ว่ามีน้ำตาไหลรินผ่านแก้มของเธอ

หลังจากตรวจตราดูสักพัก ตัวภรรยาก็คิดว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้ว และจะเดินออกไป

ทันใดนั้นมือถือของนางก็ดังขึ้น

หัวใจของเธอหล่นวูบ เธอรู้ว่าใครโทรมา

เมื่อตัวภรรยากำลังจะรับโทรศัพท์ นางเห็นว่ามันเป็นเบอร์จากต่างประเทศและนางก็หันมามองที่เธอทันที ขั้วครู่หนึ่งนางลังเล รวากับไม่แน่ใจว่าควรจจะรับสายหรือไม่

เธอภาวนาให้นางไม่รับ

หลังจากเสียงโทรศัพท์ดังอีกสองสามครั้ง นางก็กดรับโทรศัพท์แต่ไม่ได้พูดอะไร

แม้แต่จากตรงที่เธอยืนอยู่ เธอก็ได้ยินเสียงที่ตื่นเต้นของสิริยาดังมาจากปลายสายกำลังตะโกนเรียกชื่อเธอ ตะโกนว่าฮัลโล่ๆๆ ตัวภรรยายืนฟังเฉยๆ โดยที่ไม่ละสายตาไปจากเธอเลย หลังจากนั้นนางก็วางสายลงและปิดโทรศัพท์

เธอรู้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นตามมา เธอไม่ได้มองไปยังนางแต่เธอรู้สึกได้ถึงสายตาอันร้อนแรงของนางที่จ้องมองมายังเธอ เธอคิดว่าลูกน้อยไปและวางเขาลงบนเปล หลังจากนั้นนางก็ดึงเธอมาชิดกับใบหน้าของนาง และพยักหน้าอย่างเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมดเมื่อเห็นแก้มที่เปื้อนไปด้วยน้ำตาของเธอ

นางกระหน้าตบเข้าที่ใบหน้าของเธออย่างแรงด้วยความโกรธจัด

เวลาต่อมาเมื่อตัวสามีกลับมาถึงบ้าน เธอก็ได้ยินเสียงกรรยาเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟังด้วยเสียงกรีดร้องแหลมแสบแก้วหูของนาง

ไม่นานหลังจากนั้นเขาก็เข้ามาในห้องครัวและตีดนิ้วให้เธอตามเขาไปที่ห้องทำงาน

ขณะที่เธอเดินเข้าไป เขาปิดประตูดังปังและเริ่มที่จะตะโกนใส่เธอด้วยเสียงที่ดังพอที่จะได้ยินไปทั้งบ้าน สิ่งที่แปลกก็คือเขาดูไม่ได้เหมือนโกรธอยู่เลย และเหมือนว่าตอนหนึ่งเขาจะขยิบตาให้เธอด้วยซ้ำ หลังจากนั้นเขาก็ทำสิ่งที่น่าแปลกใจมากขึ้นอีก เขาเงื้อมือขึ้น และเมื่อเธอคิดว่าเขาจะฟาดมาที่เธอ เขากลับฟาดมือนั้นลงที่หลังมือของตัวเองอย่างแรง ตอนนั้นเธอเข้าใจ

แล้วว่าเขาทำเสียงดังเพื่อให้ภรรยาของเขาได้ยินและพอใจ เขาทำอย่างนี้สองสามครั้งหลังจากนั้นก็บอกให้เธอเอามือกุมหน้าราวกับว่าเพิ่งโดยตบมา

ก่อนที่จะออกไปจากห้อง เขายิ้มและขยิบตาให้เธออีกครั้ง ประหนึ่งจะบอกว่าเธอกับเขาได้สร้างพันธะบางอย่างร่วมกันแล้วนะ

“และอย่าทำแบบนั้นอีกเด็ดขาด” เขาตะโกนเสียงแข็งใส่เธอ หลังจากนั้นก็เปิดประตูและผลุนผลันออกไป

ตัวภรรยากำลังมองเธออยู่ขณะที่เธอรีบเข้าไปในห้องครัวพร้อมกับเอามือกุมใบหน้าไว้

หลังจากวันนั้น มีหลายสิ่งเปลี่ยนแปลงไปในบ้าน โทรศัพท์ของตัวภรรยาไม่เคยอยู่ห่างจากสายตาของนางอีกเลย และนางดูจะพึงพอใจเมื่อได้บอกเธอนางเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ของนางเรียบร้อยแล้ว

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ยังทำให้สามีภรรยาคู่นี้รู้แล้วว่าเธอคิดจะวางแผนหนีไปจริงๆ และนั่นทำให้พวกเขาตระแวงไปกับทุกสิ่งทุกอย่าง ด้วยความผิดหวังของเธอ พวกเขาปิดช่องหน้าต่างเล็กๆ ในห้องใต้หลังคานั้นด้วย เมื่อเธอได้ยินเสียงค้อนทุบเธอรู้สึกราวกับว่าหนทางหนีสุดท้ายของเธอถูกปิดตายลงแล้ว

ความหวังเดียวที่เหลืออยู่ของเธอตอนนี้คือโลกข้างนอกและความรู้ที่ว่าอย่างน้อยโสริยาและครอบครัวของเธอก็รู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ และพวกเขาต้องรู้จักโทรศัพท์ที่นั่นว่าเธอกำลังอยู่ในภาวะวิกฤตบางอย่าง แน่นอนว่าพวกเขาจะต้องบังคับให้เดวิดตามหาเธอ หรือไม่เช่นนั้นพวกเขาอาจติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจให้รู้ว่าเขาเดวิดเข้าคุกหากเขาไม่ยอมบอกข้อมูลทุกอย่าง

แต่ถ้าเดวิดไม่รู้จริงๆ ละว่าเธออยู่ที่ไหน ถ้าเกิดเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธอมาตั้งแต่ที่เขามาส่งเธอขึ้นเรือแล้วละ?

ไม่ เธอจะปล่อยให้ตัวเองคิดแบบนั้นไม่ได้ เธอต้องมองในแง่ดีเข้าไว้ มันจะต้องมีร่องรอยบางอย่างที่พวกเขาสามารถตามหาเธอได้ พวกเขาจะต้องไม่ล้มเลิกความพยายามในการตามหาเธอ

แต่เมื่อหลายสัปดาห์กลายเป็นหลายเดือน มันยิ่งยากลำบากขึ้นสำหรับเธอที่จะรักษาความหวังนั้นไว้ ความคิดหลายอย่างพากันประดังเข้ามาในหัวของเธอ: พวกเขาลองทุกวิธีทางแล้วหรือยัง พวกเขาล้มเลิกความพยายามที่จะตามหาฉันแล้วหรือเปล่า เป็นไปได้ไหมว่ามันจะไม่มีร่องรอยเกี่ยวกับตัวฉันหลงเหลืออยู่เลยจริงๆ

ถ้าสิ่งที่เธอคิดนี้เป็นความจริง ซึ่งเธอเองก็ยังไม่สามารถทำให้เชื่อมั่นได้ นั่นแปลว่าเธอต้องยอมรับว่า นี่อาจจะเป็นชีวิตใหม่ของเธอ และถ้าเป็นอย่างนั้น มีการตัดสินใจสำคัญอีกหลายเรื่องที่ต้องคิด เช่น เธอจะบอกตัวภรรยาเกี่ยวกับสิ่งที่ตัวสามีทำกับเธออยู่หรือเปล่า? อะไรจะเกิดขึ้นถ้าเธอบอก? พวกเขาจะให้เธอทำงานที่นี้หรือไม่? คงจะเป็นอย่างนั้นเพราะพวกเขาคงจะไม่อยากพาเธอไปหาตำรวจเท่าไรนัก แต่ตัวภรรยาจะเชื่อเธอหรือไม่ หรือว่านางจะคิดว่าเธอเองต้องมีส่วนทำให้สามีของเธอมาอยู่กับเธอด้วย? ถ้าเป็นอย่างนั้นเธอก็จะโดนเล่นงานจากทั้งสามีและภรรยา ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เธอรู้ว่าตัวสามีจะต้องเลือกครอบครัวของเขาก่อน และเธอเกรงกลัวสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้รอยยิ้มและคำสัญญาของเขา

หรือเธอควรจะเงียบไว้และคอยทำตามที่เขาต้องการ? เธอควรจะรับของเล็กๆ น้อย ๆ อย่างเช่นช็อกโกแลตหรืออื่นๆ ที่เขาแอบให้หรือไม่? เธอควรจะทำเป็นชอบเขาตอบหรือเปล่า? แต่ยิ่งทำตามที่เขาต้องการมากเท่าไร เธอก็จะยิ่งคาดหวังและเรียกร้องจากเธอมากขึ้นเท่านั้น และก็ยังจะถูกจับได้ง่ายมากขึ้นอีก ถ้าเกิดตัวภรรยาจับได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เธอไม่อยากจะจินตนาการสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาและสิ่งทีนางจะทำกับเธอเลย!

ดังนั้นเอง ในคืนหนึ่งที่เงียบสงัด ขณะที่ทุกคนกำลังนอนหลับ เธอรอ ฟังเสียงฝีเท้าของเขาค่อยๆ มาหาเธอ เสียงดังเอี๊ยดของพื้นไม้และเสียง กระชิบเรียกชื่อเธอ

และนี่เป็นช่วงเวลาที่เขาปล่อยให้ตัวเองโง่โง่งนไป ออกจากบ้านหลังนี้ โง่โง่งนกลับไปสู่หมู่บ้านของเธอ ณ ที่นั่นเธอเห็นลิตากำลังเต้นท่าเต้นที่ทำให้พ่อของเธอหัวเราะจนหายใจไม่ออก และโลเรียซึ่งตอนนี้กลายเป็นเด็กเรียนไปเสียแล้วกำลังพยายามจัดการกับชีวิตของทุกๆ คนไม่ว่าพวกเขาจะชอบหรือไม่ และแม่ของเธอที่กำลังนั่งอยู่ริมแม่น้ำ กำลังลากอวนจับปลาของนางขึ้นมา และหิ้วตามองหาร่องรอยของเธอในเรือที่แล่นผ่านไปมา

• จบบริบูรณ์ •

เส้นทางที่ยากลำบาก

ครั้งต่อมาที่เธอถูกส่งขึ้นไปบนห้องใต้หลังคา คราวนี้เธอสังเกตดูหน้าต่างบานเล็กนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนมากขึ้น มีสองเรื่องที่เธอกังวล อย่างแรกคือมันอยู่ค่อนข้างสูงซึ่งทำให้ยากต่อการปีนขึ้นไป เธอจะต้องหาอะไรมาใช้พาดเพื่อที่จะปีนขึ้นไปถึง โชคดีว่าบนห้องใต้หลังคามีก่องอยู่มากมายดังนั้นเธอน่าจะเอาก่องมาวางเรียงๆ กันให้สูงเป็นตั้งเพื่อใช้ปีนขึ้นไปได้

สิ่งที่เธอกังวลอย่างที่สองคือหน้าต่างบานนี้ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ถูกเปิดมาเป็นเวลานานมากแล้ว ดังนั้นเธอหวังว่ามันจะไม่ติดขัดจนกระทั่งเปิดไม่ได้ แต่เธอจะรู้ได้ก็ต่อเมื่อเธอปีนขึ้นไปถึงบนนั้นแล้ว แต่มันยังเป็นสิ่งที่เธอทำไม่ได้ในตอนนี้อยู่ เพราะมีฉะนั้นตัวภรรยาจะเริ่มระแคะระคายว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่

เธอตัดสินใจว่าเวลาที่เหมาะสมที่สุดที่จะหนีออกไปคือตอนดึกที่ทุกคนหลับไปเรียบร้อยแล้ว โชคดีว่าบันไดสำหรับใต้ชั้นห้องใต้หลังคาอยู่ไม่ไกลจากเตียงของเธอเท่าไรนัก ดังนั้นตราบไคที่เธอระมัดระวังเต็มที่ คู่สามีภรรยาก็จะไม่ได้ยินเสียงของเธอจากภายในห้องนอนของพวกเขา

อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้ชัดเจนว่าเธอจะต้องรีบลงมือให้เร็วที่สุดก็คือตัวสามี ตอนนี้เขาพยายามจะมาอยู่กับเธอสองต่อสองทุกครั้งที่ทำได้ อย่างเช่นเข้ามาถอดเธอจากข้างหลังเวลาที่เธอกำลังซักผ้า เธอทำอะไรไม่ได้เลยในสถานการณ์เช่นนี้เพราะเธอกังวลว่าถ้าเธอขัดขึ้น ตัวภรรยาก็จะได้ยินเธอ และเธอรู้ดีว่าถ้านางรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ความผิดย่อมจะตกอยู่ที่เธอ

เธอเลือกที่จะหลบหนีในคืนวันเสาร์ เพราะปกติแล้วทุกคืนวันเสาร์ตัวสามีและภรรยาจะตีหมเบียร์ด้วยกันสองสามขวดและไวน์ ดังนั้นเธอหวังว่านั่นจะทำให้พวกเขาหลับสนิทจริงๆ

เมื่อวันเสาร์มาถึงเธอกังวลกับหลายสิ่งหลายอย่าง เธอรู้ดีว่ามันง่ายแค่ไหนที่แผนของเธอจะผิดพลาด เธอตัดสินใจเอาติดตัวไปแค่ถุงย่ามเล็กๆ กับของสำคัญๆ อย่างเช่นหนังสือเดินทาง(ที่เธอได้มาจากเดวี) และเงินติดตัวเพียงเล็กน้อยซึ่งเธอพอจะสะสมไว้ได้ เธอรู้ว่าเธอจำเป็นต้องใช้เงินก้อนนี้เมื่อเธอหนีออกไปได้แม้ว่าเธอจะยังไม่แน่ใจว่าแผนของเธอคืออะไรเมื่อหนีออกไปได้แล้ว เธอตัดสินใจที่จะมุ่งความสนใจไปที่การออกไปจากบ้านหลังนี้ให้ได้ก่อน แล้วค่อยคิดว่าเธอจะออกไปจากเมืองและกลับไปหมู่บ้านของเธออย่างไร

ในคืนนั้น เธอรู้สึกพอใจที่ได้เห็นตัวสามีกำลังตีหมเบียร์และเตรียมจะเปิดขวดไวน์ให้ภรรยาของเขา เธอกำลังปรุงอาหารอยู่บนเตาขณะที่เขาเข้ามาในห้องครัวเพื่อมองหาที่เปิดขวด เขาคอยเดินเฝ้าดูตัวเธอไปมาขณะที่เดินอยู่ในครัว เธอมองเห็นได้ว่าเขาดูจะพอใจที่ได้ทำเช่นนั้นและพยายามจะทำให้เธอแสดงปฏิกิริยาบางอย่างออกมา แต่เธอตัดสินใจที่จะไม่แสดงออกอะไรทั้งสิ้น

ในใจเธอคิดเพียงแค่ว่า: นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่แจะจะได้แตะตัวฉันอีก เจ้าคนน่าสมเพช!

กว่าคู่สามีภรรยาจะเข้านอนก็เป็นเวลาหลังเที่ยงคืนไปแล้ว กว่าที่จะถึงตอนนั้นเธอรออยู่บนเตียงของเธอชั่วโงแล้วชั่วโงเล่าซึ่งนั่นไม่ช่วยลดความกังวลของเธอลงเลย หลายครั้งเธอคิดถึงการล้มเลิกแผนนี้เสีย แต่ลึกๆ ในใจเธอรู้ว่าเธออยากที่จะลองทำมัน

เธอรออีกเล็กน้อยเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนหลับสนิทแล้ว หลังจากนั้นเธอก็ลุกขึ้นและดึงถุงย่ามของเธอออกมาจากใต้เตียงขณะที่เธอปีนขึ้นไป ดูเหมือนว่าเสียงลั่นเอี้ยดอืดแต่ละครั้งของบันไดไม้จะดังไปทั้งบ้านที่เงียบสงัด เธอคอยแต่นึกภาพของตัวสามีหรือภรรยาเผล่ออกมาจากความมืดและคว้าข้อเท้าของเธอเอาไว้

ในที่สุด เธอก็ปีนขึ้นไปถึงทางเข้าและเข้าไปในห้องใต้หลังคาอันมืดสนิท แสงสว่างเดียวที่เธอมองเห็นคือแสงที่ส่องเข้ามาจากท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวผ่านทางหน้าต่างบานเล็กๆ

เพื่อที่จะปีนไปขึ้นไปยังหน้าต่าง เธอรู้ว่าเธอจะต้องขยับกล่องจำนวนหนึ่ง แต่พวกมันหนักเอากการและทุกครั้งเธอขยับกล่องทีหนึ่งเสียงที่ดังขึ้นแต่ละครั้งเธอเชื่อว่าแทบจะปลุกคนได้ทั้งบ้าน เมื่อกล่องแรกวางอยู่ในที่ของมันแล้ว เธอแอบมองลงมาเพื่อดูลาดเลา แต่ทุกอย่างยังคงนิ่งและเงียบสงัด

ขณะที่เธอยืนอยู่บนกล่องใบแรก เธอเอื้อมได้ถึงแค่ตรงหน้าต่าง แต่มันยังสูงเกินกว่าที่เธอจะดึงตัวเองขึ้นไปได้ เธอจำเป็นต้องใช้อีกกล่องหนึ่ง เธอพยายามคลำหาในความมืดและพบกล่องที่เล็กลงมาใบหนึ่งซึ่งเธอสามารถยกไหว เธอเอากล่องใบที่สองมาวางไว้บนกล่องใบแรก

ทีนี้เมื่อเธอปีนขึ้นไป เธอรู้สึกดีใจที่พบว่าเธอสามารถเอื้อมมือไปถึงที่เปิดหน้าต่างได้โดยง่าย อย่างที่เธอคาดไว้ มันแข็งแรงมากและเธอจำเป็นต้องดึงมันอย่างแรงก่อนที่มันจะเริ่มขยับ ทันใดนั้นมันเปิดออกและเธอรู้สึกได้ถึงลมเย็นที่พัดโอบเข้ามามี

หน้าต่างมีขนาดเล็กมากเสียจนเธอต้องถอดถุงย่ามออกจากตัวก่อนที่จะพยายามปีนตัวเองเพื่อให้ลอดผ่านมันไปได้ เธอวางถุงย่ามของเธอไว้บนหลังคาข้างนอกหลังจากนั้นเธอก็ดึงตัวเองขึ้นไป เธอผ่านออกไปได้ครึ่งตัวแต่หลังจากนั้นเธอก็ต้องถิ่ขาเล็กน้อยเพื่อดันตัวเองออกไป ขณะที่เธอถิ่ขาอยู่นั้น เท้าของเธอพลัดไปโดนกล่องใบเล็กและเธอรู้สึกได้ว่ามันเริ่มจะโงนเงน เธอพยายามที่จะหยุดมัน แต่ก็เข้าไปเสียแล้ว มันตกลงมากระแทกบนพื้นห้องใต้หลังคา

เธอเดินอีกครั้งจนกระทั่งตัวเธอหลุดออกมาอยู่บนหลังคา เธอไม่อยากเชื่อตัวเองว่ามันเกิดขึ้นแล้วจริงๆ ตอนนี้อะไรได้ยินเสียงคนในบ้านดังออกมาจากตัวบ้านด้านล่าง

เธอคิดว่าถุงย่ามของเธอและกล่องตัวลงจากหลังคาโดยใช้หลัง ขณะที่เธอลงมาถึงรางน้ำฝนที่ขอบหลังคาเธอได้ยินเสียงตะโกนไล่หลังเธอมา เธอหันไปเห็นหัวของตัวสามีโผล่ออกมาจากหน้าต่าง โชคดีที่เขาตัวใหญ่เกินกว่าจะมุดออกมาทางช่องนั้นได้ เขาตะโกนไล่หลังมาอีกครั้งหลังจากนั้นก็รีบหุดหัวกลับเข้าไปข้างใน

เธอมองลงมาจากริมหลังคา ดูเหมือนด้านล่างจะเป็นชอย แต่มันมืดเสียจนกระทั่งเธอแทบมองไม่เห็นสิ่งใดเลยที่อยู่ข้างล่าง เธอตัดสินใจว่าไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเสียจากกระโดดลงไป เธอหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งครั้งและกระโจนลงไป

เธอตกลงมาท่ามกลางกองขยะในถังขยะพร้อมกับเสียงกระแทกอย่างแรง เธอพยายามจะลุกขึ้นยืนแต่ความเจ็บปวดที่สะโพกทำให้เธอต้องนั่งหน้าและทิ้งตัวลงไปอีกครั้ง เธอได้ตกลงอย่างผิดท่าและไปโดนเข้ากับอะไรง่ายๆ และสะโพกของเธอก็เริ่มจะปวดตื้อๆ เธอนอนอยู่ตรงนั้นอีกชั่วคราวโดยหวังว่าความเจ็บจะหายไปและพยายามนวดขาเพื่อให้ความรู้สึกกลับคืนมา ขณะที่เธอกำลังนวดอยู่นั้น เธอได้กลิ่นเหม็นมาจากบางอย่างใกล้ๆ ตัวและตอนนี้เธอพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่ข้างๆ กองเศษผักเน่า

เธอรู้ว่าเธอต้องรีบขยับตัวและขณะที่เธอกำลังจะลุกขึ้นมายืนได้อีกครั้ง เธอก็สังเกตเห็นเงาของคนกำลังเดินมาตามซอย แม้ว่าเธอจะเห็นแค่เงา แต่เธอก็แน่ใจได้นั่นคือตัวสามี โชคดีที่เขาไม่มีไฟฉายแต่เขากำลังเดินอย่างช้าๆ และรอบคอบ เขามองเข้าไปในความมืดและพยายามฟังเสียงใดก็ได้ที่ตามที่พอจะบอกถึงร่องรอยของตัวเธอ

เธอก็ทิ้งตัวลงไปอีกครั้ง พยายามตัดสติใจด้วยความกังวลใจว่าจะทำอย่างไรต่อไป ซอยนั้นมืดและเธอนอนราบอยู่ในความมืด แต่เธอคิดว่าเธอจำเป็นต้องหาทางซ่อนตัวให้ดีกว่านี้ เธอมองไปยังกองเศษขยะที่ส่งกลิ่นเหม็นเน่าแต่ตัดสินใจว่าเธอไม่มีทางเลือกอื่น เธออดตัวเข้าไปในกองขยะและพวกเศษขยะก็หล่นลงมากองท่วมศีรษะและหน้าของเธอ

หลังจากนั้นเธอก็นอนแน่นิ่งและภาวนาไม่ให้ถูกเจอ

เธอสามารถได้ยินเสียงฝีเท้าของตัวสามีเดินเข้ามาใกล้ตรงที่เธออยู่อย่างช้าๆ แต่มันยังมีเสียงอื่นดังอยู่ด้วยเช่นกัน เสียงที่วุ่นอยู่ใกล้กว่ามาก เหมือนเป็นเสียงขูดขีดบางอย่าง เธอไม่อยากจะหันไปมองแต่จากหางตาของเธอสามารถมองเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่างได้ มีบางสิ่งมีสีดำกำลังค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ๆ ตอนนี้มันเข้ามาจนเธอเห็นได้ชัดเจนแล้ว มันคือ หนูตัวใหญ่นั้นเอง เธอกัดปากของตัวเองเพื่อไม่ให้ส่งเสียงกริ๊ดร้อง

ตัวสามีเดินเลยบริเวณที่เธออยู่ไปแล้วและยังคงเดินต่อไป เธอไม่กล้าขยับตัวจนกว่าเธอจะแน่ใจว่าเขาไปแล้วจริงๆ ในเวลาเดียว หนูตัวใหญ่ตัวนั้นกำลังดมไปรอบๆ และค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ขึ้น ใกล้ขึ้น เธอเจอเศษมัน

ฝรั่งเนาและขว้างมันไปยังทิศทางของหนู มันวิ่งหนีไป

เธอค่อยๆ ลุกขึ้นอย่างช้าๆ และสำรวจดูในซอย ไม่มีร่องรอยของตัวสามี่แล้ว เธอลุกขึ้นยืนด้วยความยากลำบากและที่สะโพกของเธอตอนนี้มีรอยฟกช้ำขนาดใหญ่

เธอเดินออกไปอย่างไร้จุดหมายจนถึงสุดซอยและสังเกตดูที่ถนน ดูเหมือนอีกฝั่งจะปลอดภัยกว่า เธอค่อยๆ เดินไขว่เขวไปในความมืดมิด

เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น ถนนดูจะวุ่นวายมากขึ้น เธอไม่รู้เลยว่าตอนนี้เธออยู่ที่ไหนหรือตอนนี้เธอกำลังจะไปที่ไหน คนส่วนใหญ่ดูเหมือนจะกำลังเดินทางไปทำงานและเธอสังเกตเห็นทุกคนพยายามเดินหนีให้ห่างจากเธอ เมื่อเธอเข้ามาใกล้ เธอมองลงไปยังเสื้อที่สกปรกและเต็มไปด้วยเศษผักและรู้ว่า

สภาพของเธอตอนนี้ดูแย่และสั่นคลอนเหมือนขนาดไหน บนเส้นผมของเธอยังมี
เศษมันฝรั่งติดอยู่ ซึ่งเธอพยายามจะหิวมันออกมาให้มากที่สุดด้วยนิ้วของเธอ

ตอนนี้เธอเดินมาเจอคนกลุ่มหนึ่งยืนรอตประจำทางอยู่ที่ป้ายรถ เธอ
เข้าไปต่อแถวและพยายามจะไม่สนใจแววตาแปลกประหลาดที่พวกเขาอมอง
มายังเธอ

เมื่อรถประจำทางเข้ามาจอด เธอพยายามอย่างเต็มที่ที่จะสื่อสารกับ
คนขับว่าเธอต้องการรถโดยสารเพื่อออกจากเมือง เขาถามคำถามเธอบาง
อย่างซึ่งเธอไม่เข้าใจ และเธอตอบว่าเขากำลังจะไล่เธอลงจากรถ หลังจากนั้น
เธอเอาเงินของเธอให้เขาดูและทำทีของเขาที่ดูจะอ่อนลง เขาหยิบธนบัตร
ไปจากมือเธอและส่งเงินทอนให้

ขณะที่เธอเดินไปหาที่นั่งบนรถ เธอรู้สึกได้ว่าไม่มีใครอยากให้เธอไป
นั่งข้างๆ

หลังจากที่นั่งรถวนไปทั้งเมืองแล้ว เธอก็ถูกส่งลงตรงบริเวณที่เหมือน
จะเป็นสถานีรถประจำทางหลัก

ข้างในสถานี เธอมองเห็นบนป้ายไฟฟ้าขนาดใหญ่ที่เขียนว่ามีรถ
ประจำทางที่สามารถไปส่งเธอที่ชายแดนของประเทศเธอได้ เธอไปที่หนึ่งใน
เคาน์เตอร์ขายตั๋วและถามว่าตั๋ว 1 ใบราคาเท่าไร ในตอนแรกเธอไม่เข้าใจ
สิ่งที่ขายผู้ที่อยู่หลังเคาน์เตอร์พูดกับเธอ จากนั้นเขาจึงเขียนตัวเลขลงบนเศษ
กระดาษแล้วยื่นให้เธอ เธอตกตะลึง มันราคาแพงกว่าที่เงินที่เธอมีติดตัวอยู่

เธอไม่รู้จะทำอย่างไร เธอเดินไปที่ห้องน้ำและพยายามจะทำให้ตัวเอง
ดูสะอาดขึ้นบ้าง หลังจากนั้นเธอจึงไปนั่งบนม้านั่งและเอาเงินออกมานับดูอีก
ครั้ง เธอรู้สึกหิวแต่เธอไม่อยากจะใช้เงินแม้แต่สตางค์เดียว ในที่สุดเธอก็ซื้อ
ข้าวมากินเพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกที่สุดเท่าที่เธอจะหาได้

เธอป้วนเปี้ยนอยู่แถวท่ารถประจำทางตลอดทั้งเช้า มองดูรถประจำ
ทางเข้ามาและออกไป ในตอนหนึ่งเธอประหลาดใจที่ได้ยินคนพูดภาษา

เดียวกันกับเธอ เธอมองดูพวกเขาอยู่ชั่วขณะหนึ่งและคิดว่าควรจะเดินเข้าไปคุยกับพวกเขาหรือไม่ แต่เธอคิดไม่ออกว่าเธอควรจะพูดอะไร ดังนั้นเธอจึงนั่งมองดูพวกเขาเฉยๆแทน

สักพักต่อมา เธอสังเกตเห็นพวกคนจากประเทศของเธอกำลังมุ่งหน้ามาที่รถประจำทางคันหนึ่ง เธอเดินตามพวกเขาไปและเห็นชื่อที่เขียนเอาไว้บนด้านหน้ารถประจำทางคันนั้นว่า มันกำลังจะเดินทางไปที่ยายแดนประเทศของเธอ

เธออยากจะปีนขึ้นรถคันนั้นไปกับพวกเขาด้วยอย่างสุดหัวใจ แต่มีชายคนหนึ่งคอยตรวจตั๋วของทุกคนอยู่ที่หน้าประตู

เธอรู้สึกหงุดหงิดมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเห็นคนหลายคนพากันปีนขึ้นไปนั่งบนรถ และในที่สุดเธอก็ตัดสินใจว่าเธอต้องทำอะไรบางอย่าง เธอรวบรวมความกล้าทั้งหมดที่มีอยู่และเดินเข้าไปหาครอบครัวหนึ่งซึ่งกำลังจะขึ้นรถ ในตอนแรกเธอพยายามจะอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ แต่เธอเห็นได้ทันทีว่าพวกเขาไม่สนใจ และนั่นยิ่งทำให้พวกเขาอยากจะรีบเข้าไปในรถ เธอจึงถามพวกเขาว่าสามารถให้เธอยืมเงินหน่อยได้ไหม เธอให้สัญญาว่าจะจ่ายคืนพวกเขาทันทีที่กลับถึงประเทศของเธอ แต่พวกเขายังคงไม่สนใจอยู่ดี เด็กๆจ้องมองเธอขณะที่พ่อแม่ต้อนรับพวกเขาเพื่อไปขึ้นรถ

เธอลองพยายามอีกครั้งกับคู่สามีภรรยาอีกคู่หนึ่งแต่ก็ได้รับการตอบสนองแบบเดียวกัน

ตอนนี้รถประจำทางเกือบเต็มแล้วและเธอแทบไม่เหลือใครที่จะไปขอความช่วยเหลือได้อีก เธอเห็นชายผู้หนึ่งกำลังวิ่งตรงมาที่รถประจำทาง นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายของเธอแล้ว

เธอวิ่งไปยืนข้างๆ เขาและกล่าวขอความช่วยเหลือ แต่เขาแทบจะไม่ขายตามามองเธอ เขาสนใจอย่างเดียวนั่นคือจะรีบไปขึ้นรถ

“ได้โปรดเถอะค่ะ” เธอร้องไห้ และโดยไม่ทันคิดมือก็คว้าเข้าที่แขนเสื้อของเขา

ชายผู้นั้นแสดงอาการโกรธ เขาสะบัดแขนของเธอออกและร้องตะโกน

ด้วยเสียงอันดัง เธอผงะและรีบถอยห่างจากเขาทันที แต่ความวุ่นวายที่เกิดขึ้นก็ทำให้นายตำรวจสองคนที่กำลังลาดตระเวนอยู่แถวนั้นสนใจว่าเกิดอะไรขึ้น

เธอพยายามจะเดินหนีออกมาแต่กว่าเธอจะรู้ตัว ตำรวจสองนายนั้นก็เข้าชนาบข้างเธอเสียแล้ว และตำรวจคนหนึ่งในนั้นก็คว้ามือของเธอไว้ พวกเขาเริ่มถามคำถาม และคำเดียวที่เธอฟังรู้เรื่องก็คือ “หนังสือเดินทาง” เธอเอามือล้วงเข้าไปในย่าม หยิบหนังสือเดินทางออกมาและยื่นให้แก่พวกเขา จากนั้นก็ยืนดูขณะที่พวกเขา กำลังตรวจสอบหนังสือเดินทางของเธออย่างละเอียด ถึงขั้นยกขึ้นส่องกับแสงไฟ มีบางสิ่งในเอกสารนี้ที่ทำให้พวกเขาไม่สบายใจ

เธอถามพวกเขาว่ามีปัญหาอะไร และตำรวจคนหนึ่งก็ชี้ไปที่หนังสือเดินทางและสำเนาหน้า เมื่อเขาเห็นเธอมีท่าทางงุนงง เขาก็ทำให้เธอประหลาดใจด้วยการกล่าวออกมาคำหนึ่งเป็นภาษาของเธอว่า

“ของปลอม” เขากล่าว

เธอจ้องหน้าเขา งงจนพูดไม่ออก เธอพยายามจะพูดแต่เธอไม่รู้จะพูดอย่างไร เธอเริ่มประท้วง เธอบอกกับเขาว่า “เป็นไปไม่ได้” ต้องมีอะไรบางอย่างผิดพลาดแน่! ฟังฉันก่อน!”

แต่ตำรวจคนนั้นไม่ยอมฟัง และตอนนี้เขากำลังพูดวิหฤศสื่อสารกับใครอีกคนหนึ่งอยู่

วันรุ่งขึ้น เธอพบว่าตัวเองกำลังยืนอยู่เบื้องหน้าผู้พิพากษาคนหนึ่ง เขากำลังถามคำถามเธอ โดยมีสุภาพสตรีคนหนึ่งที่นั่งอยู่ที่โต๊ะคอยเป็นล่ามแปลให้ สิ่งแรกที่ผู้พิพากษาสอบถามคือ เธอเข้าประเทศนี้มาได้ยังไง เธอเล่าให้เขาฟังเรื่องเร็ว และบอกว่าเธอคิดว่ามันถูกกฎหมายเนื่องจากเธอมีหนังสือเดินทาง ผู้พิพากษาจึงถามว่า เธอได้หนังสือเดินทางนี้มาจากไหน เมื่อเธอตอบว่า “จากเดวี” ก็มีเสียงหัวเราะหึๆ ดังมาจากคนสองสามคนใน

ห้องพิพากษานั้น

หลังจากถามคำถามเธออีกสองสามข้อแล้ว ผู้พิพากษาก็แจ้งให้เธอทราบว่าเธอถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานเดินทางเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย โดยใช้หนังสือเดินทางปลอม เธอได้รับแจ้งว่าเธอสามารถจ่ายค่าปรับแทนการลงโทษได้ แต่เป็นเงินก้อนใหญ่ซึ่งเธอไม่มีจะจ่าย เมื่อผู้พิพากษาได้ยินดังนั้น เขาก็พูดอะไรบางอย่าง จากนั้นก็ทุบค้อนลงบนบัลลังก์ และลุกขึ้นยืน เธอไม่เข้าใจ และมองไปที่ล่ามเพื่อขอความช่วยเหลือ

“สองเดือน” ล่ามพูด

เธอก็ยังคงไม่เข้าใจ

“ติดคุกสองเดือน” ล่ามบอก

เธอถูกจับไปขังรวมอยู่กับผู้หญิงคนอื่นๆ อีกยี่สิบคนในห้องขังห้องเดียวกัน บรรยายภาศในคุกทั้งแออัดยัดเยียดและอยู่ไม่สบาย ห้องน้ำมีอยู่เพียงห้องเดียวตรงมุมห้อง ซึ่งทุกคนมองเห็นได้อย่างทั่วถึงกันหมด เธอได้รับอนุญาตให้ออกจากห้องขังได้เพียงวันละชั่วโมง เพื่อไป “ออกกำลังกาย” ในสนามคอนกรีตเล็กๆ แห่งหนึ่ง สำหรับเวลาที่เหลือ เธอต้องนั่งจับเฝ้าอยู่ในห้องขังที่ร้อนระอุ และฟังพวกผู้หญิงพูดคุยกันในภาษาที่เธอไม่เข้าใจ แม้แต่คำเดียว

ตอนกลางวันอากาศร้อนระอุจนทำอะไรแทบไม่ได้ ส่วนตอนกลางคืนอุณหภูมิลดต่ำลงจนหนาวเยือกขณะที่เธอมีผ้าห่มที่หยาบกระด้างและเหม็นหืนด้วยกลิ่นเหงื่อ ซ้ำยังทำให้เธอคันไปทั้งตัวคอยให้ความอบอุ่นเพียงผืนเดียวเท่านั้น

เธอเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าผู้หญิงคนไหนที่เป็นมิตร และผู้หญิงคนไหนที่เธอควรอยู่ให้ห่าง พวกเธอบางคนอยู่ในนี้มานานหลายปีแล้ว บางคนก็ดูเหมือนจะเสียดสีไปแล้วด้วย บางทีนี่อาจเป็นเพียงวิธีเดียวที่พวกเธอจะอยู่รอดได้ในสถานที่แห่งนี้ เธอนึกสงสัยว่าเธอเองก็จะเสียดสีไปด้วยอีกคนหรือไม่

อาหารที่พวกเขาให้เธอกินก็น่าขยะแขยงจนเธอกินแทบไม่ลง ในสองสามวันแรก เธอไม่กินอะไรเลย และเธอรู้สึกว่าร่างกายของเธออ่อนแอลงเรื่อย ๆ แม้แต่การเดินออกกำลังกายนานหนึ่งชั่วโมงในสนามก็ยังเหมือนต้องใช้ความพยายามอย่างมหาศาล หนึ่งในผู้หญิงที่ค่อนข้างใจดีในห้องข้างสังเกตเห็นอาการของเธอ และพยายามกระตุ้นให้เธอรับประทานอาหารบ้าง เธอย้อนเมื่อลองชิมสิ่งที่ดูเหมือนน้ำข้าวต้มเป็นครั้งแรก (เอาเข้าจริงๆ เธอไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ามันคืออาหารชนิดใด) แต่เมื่อหลายวันผ่านไป เธอก็สามารถกลืนมันลงไปได้ในที่สุด

แต่ละวันผ่านไปอย่างงงๆ จากวันหนึ่งกลายเป็นอีกวันหนึ่ง เธอใช้เวลาให้ผ่านไปด้วยการคิดถึงบ้าน และสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับโสริยาบ้าง ตอนนี้เธอยอมสละได้ทุกอย่างเพื่อให้ได้คุยกับแม่ของเธออีก เธอรู้สึกเหมือนบ้านของเธอกลายเป็นอีกโลกหนึ่งไปแล้ว และเธอเริ่มสงสัยว่าเธอจะได้กลับ

ไปพบกับพวกเขาอีกหรือไม่

เมื่อเธออยู่ในคุกได้หนึ่งเดือน เธอก็เริ่มป่วย มันน่าจะเกิดจากแมลงที่เป็นพาหะโรคไข้หวัดใหญ่หรืออะไรสักอย่าง เธอมีไข้ขึ้นสูงและรู้สึกไร้เรี่ยวแรงอย่างสิ้นเชิง เป็นเวลาหลายวันที่เธอไม่สามารถแม้แต่จะเอื้อมมือไปแตะที่เท้าของเธอเองได้ เธอนอนหนาวสั่นอยู่ในผ้าห่ม หลับๆ ตื่นๆ บางครั้งเธอแยกไม่ออกว่าอันไหนคือฝันร้ายอันไหนคือชีวิตจริงของเธอในคุก เธอเริ่มคิดหนักขึ้นว่าบางทีเธออาจกำลังจะตาย เธอเชื่อว่าชีวิตอันแสนสั้นของเธอคงจะจบลงในสถานที่แห่งนี้เป็นแน่

เธอเป็นหนี้ชีวิตผู้หญิงใจดีคนหนึ่งที่อยู่ในห้องขังเดียวกับเธอซึ่งคอยดูแลให้เธอทานอาหารและดื่มน้ำ แม้ในยามที่เธอแทบจะกลืนอะไรไม่ลง เมื่อหลายวันผ่านไป เธอก็รู้สึกว่าร่างกายของเธอเริ่มมีกำลังวังชามากขึ้น

วันหนึ่ง ผู้หญิงคนหนึ่งมาปรากฏตัวอยู่ที่ประตูห้องขัง และถามหาชื่อเธอ เธอเดินตามหญิงคนนี้ไปยังห้องสัมภาษณ์ห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง และรู้สึกประหลาดใจแถมพอใจที่หญิงผู้นี้สามารถพูดภาษาของเธอได้ หญิงผู้นี้บอกแก่เธอว่าเป็นตัวแทนมาจากสถานทูตของประเทศของเธอ และพวกเขากำลังตามหาตัวเธออยู่เนื่องจากครอบครัวของเธอแจ้งความต่อทางการว่าเธอหายตัวไป หญิงผู้นี้ถามเธอหลายคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์ของเธอ และเมื่อจดคำตอบทั้งหมดของเธอไปแล้ว หญิงผู้นี้ก็เก็บกระเป๋าเอกสารของตนและเตรียมจะจากไป

“คุณสามารถช่วยหนูให้กลับบ้านได้หรือเปล่า?” เธอถาม

“เราจะพยายามทำให้ดีที่สุด” หญิงผู้นั้นให้ความเชื่อมั่นแก่เธอ

เมื่อกลับมาที่ห้องขัง เธอจินตนาการได้แต่เพียงว่าครอบครัวของเธอจะต้องเป็นกังวลห่วงใยเกี่ยวกับตัวเธอมากแค่ไหน เธอภาวนาให้เธอได้กลับคืนสู่อ้อมอกของพวกเขาโดยเร็ว

อีกหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น เธอกำลังนั่งอยู่ในห้องขัง ขณะที่ใครบางคนสะกิดเธอ เธอเงยหน้าขึ้นมองและเห็นสุภาพสตรีจากสถานทูตคนเดิมกำลังยืนอยู่ที่หน้าประตูห้องขังอีกครั้ง ขั้ววินาทีอันเขม็งเครียดนั้น เธอนึก

หวาดกลัวว่าข่าวที่ได้ยินจะเป็นข่าวร้าย แต่แล้วหญิงผู้นั้นก็ยิ้มให้แก่เธอ
“ไปเก็บข้าวของของเธอเถอะ” หญิงผู้นั้นพูด “เธอกำลังจะได้กลับบ้าน”
ขณะที่กำลังจะจากห้องขังมา เธอมองกลับไปยังผู้หญิงใจดีที่ช่วยเหลือเธอไว้มากเหลือเกินคนนั้น พลางปากก็กล่าวชมขมิบเป็นคำว่า
“ขอบคุณ” และถึงแม้เธอกับหญิงผู้นั้นจะไม่ได้พูดภาษาเดียวกัน แต่เธอก็
แน่ใจว่าหญิงผู้นั้นเข้าใจเธอ นางพยักหน้าและส่งยิ้มให้เธอ

เธอถูกจับให้นั่งรถประจำทางของตำรวจเพื่อไปส่งยังชายแดน โดยมี
ผู้หญิงคนอื่น ๆ อีกจำนวนหนึ่งนั่งไปด้วยกัน
เมื่อไปถึงชายแดน พวกเธอทั้งหมดถูกส่งให้นั่งรอในห้องเล็กๆ ที่ไม่มี
การระบายอากาศ ขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองตรวจเอกสาร
ของพวกเธอ จากนั้น พวกเธอถูกเรียกชื่อไปที่ละคนๆ และได้รับอนุญาตให้
ข้ามชายแดนไปได้
เมื่อไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง เธอได้รับแจ้งให้ทราบว่าเธอต้องหาทางเดินทาง
กลับไปยังบ้านของเธอเอง โชคดีที่หมู่บ้านของเธออยู่ไม่ไกลจากชายแดนมาก
นัก แต่ก็อีกนั่นแหละที่ตำรวจประจำทางทำเอาเธอหมดตัว ตอนนี้เธอไม่มีเงิน
เหลือติดตัวเลยแม้แต่สตางค์เดียว

ระหว่างเธอนั่งขยอกเขยอกอยู่ในรถประจำทาง เธอคิดทบทวนเกี่ยวกับ
ความจริงอันน่าเศร้าของสถานการณ์ของเธอ เธอจากบ้านไปนานถึงเกือบ
4 เดือน และตอนนี้เธอมีเงินเหลือติดตัวน้อยกว่าเมื่อเธอจากบ้านไปเสียอีก

เนื่องจากเธอไม่มีโอกาสโทรศัพท์หาใครเลย จึงไม่มีใครมารอรับเธอที่
ท่ารถประจำทางของหมู่บ้าน

ระหว่างเดินด้วยเท้ากลับบ้าน เธอหวังและภาวนาว่าเธอจะไม่ต้องพบ
กับใครที่เธอรู้จัก สิ่งสุดท้ายที่เธอต้องการทำในตอนนี้คือ ตอบคำถามจำนวน

มาจากคนอื่น ๆ

เธอมาถึงบ้านของเธอ และหยุดยืนอยู่ครู่หนึ่งที่หน้ารั้วบ้าน บ้านของเธอดูเรียบง่ายเหมือนบ้านร้าง เธอรู้ว่าตอนนี้สถานที่น่าจะไปโรงเรียน แต่ใจเธออีกครั้งหนึ่งยังคงแอบหวังว่าจะเห็นพ่อของเธอนั่งอยู่บนบ้านพร้อมกับอวนจับปลาของเขา

ขณะนั้นเองที่เธอกำลังจะเดินลงไปตามเส้นทางเพื่อจะไปยังประตูบ้าน ประตูหน้าบ้านก็เปิดออก และแม่ของเธอก็เดินออกมาพร้อมถือตะกร้าผ้าที่จะเอาไปซัก นางมองเห็นเธอและหยุดเดิน

“สวัสดีค่ะ” เธอร้องเรียก “มีอะไรให้ฉันช่วยมั๊ยคะ?”

เธอกระพริบตาเพื่อหยุดน้ำตาไว้ไม่ให้ไหลพรากออกมา แม่ของเธอจำเธอไม่ได้แล้ว

“แม่” เธอพูดด้วยเสียงอันสั่นเครือ “นี่หนูเอง”

นางจ้องมองอีกครั้ง จากนั้นนางก็โยนตะกร้าผ้าทิ้งและระเบิดร้องไห้ออกมา เธอวิ่งไปหาแม่ของเธอ และเธอสองคนยืนกอดกันอยู่เป็นเวลานาน น้ำตาไหลอาบแก้มสองข้างของพวกเธอทั้งคู่

“แม่นึกว่าแม่เสียหนูไปตลอดกาลแล้ว” นางกล่าว

เมื่อเข้าไปข้างในบ้าน แม่ลูบหน้าลูบตา และลูบผมของเธอ

“เกิดอะไรขึ้นกับหนู?” แม่ถาม

จนเมื่อเธอมองดูในกระจกและเห็นสภาพของตัวเอง เธอจึงเข้าใจแจ่มแจ้งว่าแม่ของเธอหมายความว่าอย่างไร เธอไม่ได้ส่องกระจกและเห็นตัวเองมานานหลายเดือนแล้ว และตอนนี้เธอเองยังแทบจำเด็กสาวคนที่เธอเห็นในกระจกที่กำลังจ้องมองกลับมาไม่ได้ น้ำหนักของเธอลดลงไปมาก หน้าของเธอซีดและตบโหล และผมของเธอซึ่งครั้งหนึ่งเคยดำเป็นเงางาม ตอนนี้ยาว รุ่ยราวย และลีบติดหนังหัว

“พ่ออยู่ไหนล่ะแม่?” เธอถาม

แม่ของเธอก็มึนงง เธอรู้ทันทีว่าเธอกำลังจะได้ยินข่าวร้าย

“พ่อเสียแล้ว” แม่พูด “เขาตายเมื่อเดือนก่อน”

“พ่อเป็นอะไร?” เธอถาม

“พ่อออกเรือไปและเอาวนไปด้วย น่าจะพยายามจับปลา พวกเราคิดแบบนั้น พวกเขาพบเรือลอยอยู่ แต่ไม่มีวี่แววของพ่อหรือของวนเลย”

เมื่อสิตากลับมาถึงบ้าน เธอแทบจะช็อคความตกตะลึงไว้ไม่ได้

“พี่รู้” เธอพูด “น้องไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น”

สิตาวิ่งเข้ามากอดเธอ และนำตากรีนขึ้นมามาก

หลังจากนั้น แม่ของเธอเดินเข้ามาในห้องที่เธอกำลังนอนเล่นอยู่กับสิตา นางถือโทรศัพท์ของนางมาด้วย

“แม่จะโทรหาสิริยา” นางพูด

“อย่าแม่ อย่า ได้โปรด” เธอตอบ “ไม่ใช่ตอนนี้แม่ หนูอยากจะนอน” ความจริงก็คือเธอทนไม่ได้เมื่อคิดว่าสิริยาจะได้มาเห็นเธอในสภาพนี้ อีกหลายชั่วโมงหลังจากนั้น จู่ๆ เธอก็สะดุ้งตื่น และรู้สึกว่ามีคนบาง

คนกำลังนั่งอยู่บนเตียง แวบแรกเธอคิดว่าคือตัวสามีอดีตนายจ้างของเธอ

“ไม่!” เธออุทาน “ไปให้พ้น!”

จากนั้นเธอจึงรู้ว่าที่จริงแล้วคือโสริยา เธอรู้สึกอับอายและเธอเกลียด
สายตาที่โสริยาจ้องมองเธอ เธอจึงเมินหน้าไปทางอื่น

“ได้โปรด ไปก่อน อย่ามายุ่งกับฉัน!” เธอร้องให้

โสริยาเริ่มต้นพูดอะไรบางอย่าง แต่เธอตัดบททันที “ได้โปรด!” เธอ
พูดด้วยเสียงหนักแน่น

“แบบนั้นก็ได้” โสริยาตอบด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูทั้งเสียใจและตกใจ เธอ
ได้ยินเสียงโสริยาเดินออกจากห้องไป

เธอชบหน้าลงกับหมอนและร้องไห้ นี่ไม่ใช่ภาพของการกลับบ้านแบบ
ที่เธอจินตนาการไว้เลย

จากนั้น เธอได้ยินเสียงดังขึ้นอีกที่ประตู เธอเงยหน้ามองและเห็นว่า
โสริยานั่นเองที่ยืนอยู่ โสริยายืนอยู่ และกำลังส่ายหน้าด้วยสีหน้าท่าทางที่
บอกว่าเธอเอาจริงและไม่ได้พูดเล่นแม้แต่นิดเดียว

“ไม่” โสริยาพูด “ฉันเสียใจ แต่ฉันจะไม่ไปไหน ฉันเฝ้ารอเธออยู่นาน
4 เดือน ฉันนึกว่าเธอตายไปแล้ว”

โสริยาเดินตรงเข้ามาและนั่งลงที่เก้าอี้

“เธอไม่จำเป็นต้องพูดกับฉันก็ได้ เธอไม่จำเป็นต้องมองฉันเลยก็ได้
แต่เธอรู้อะไรหรือไม่? ฉันจะอยู่ตรงนี้ ฉันไม่สนใจหรอกว่าเธอจะไม่พูดกับฉัน
อีกเลยนาน 3 เดือน ฉันไม่สนใจหรอกถ้าเธอจะไม่บอกให้ฉันรู้เลยว่าเกิดอะไร
ขึ้นกับเธอบ้าง ฉันไม่สนใจ! แต่ฉันจะอยู่ที่นี่ เพราะนี่คือสิ่งที่เพื่อนที่ดีที่สุดจะ
ทำต่อกัน”

ทั้งที่ยังชบหน้าอยู่กับหมอน เธอยืนมือข้างหนึ่งออกไปหาโสริยา และ
โสริยาก็จับมือข้างนั้นของเธอไว้

ตอนนี้คนเข้ามานั่งจนเต็มห้องประชุมแล้ว เธอยืนอยู่ด้านหลังห้อง

และกำลังเครียดผสมตื่นเต้นจนแทบจะคุมสติตัวเองไม่อยู่ ตั้งแต่กลับมาบ้านเมื่อหกเดือนก่อน เธอยังไม่เคยเห็นคนจำนวนมากขนาดนั้นมาก่อนเลย ไม่นับว่าคนจำนวนมากที่มารวมกันอยู่ในห้องเดียวแบบนี้ด้วย! เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอจะปล่อยให้โสริยาเกลี้ยกล่อมจนเธอยอมมาร่วมงานวันนี้ได้

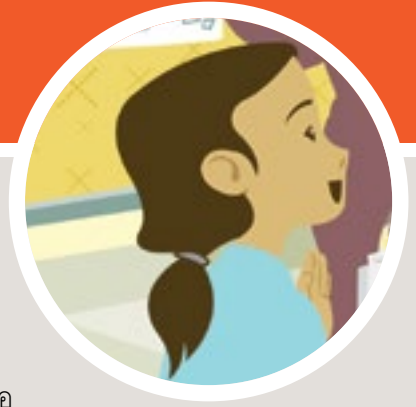
และตอนนี้ เมื่อทุกคนพากันนั่งลงจนครบแล้ว โสริยาก็เดินไปที่ไมโครโฟนที่หน้าห้อง

“เมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน เพื่อนที่ดีที่สุดของฉันในโลกนี้ได้ทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพยายามช่วยเหลือครอบครัวของเธอ พวกเขา กำลัง ประสบ ความยากลำบากด้านการเงินเป็นอย่างมากในตอนนั้น และเธอตัดสินใจว่าจะช่วยครอบครัวของเธอไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม เธอกล้าหาญมาก แต่สิ่งต่างๆ ไม่ได้เป็นไปแบบที่เธอคาดหวังไว้ และเธอลงเอยด้วยเคราะห์กรรมที่ไม่มีใครควรต้องประสบเลยในชั่วชีวิตนี้ และวันนี้ เพื่อนคนสวยของฉันที่ยืนอยู่ตรงนั้น ได้ตกลงที่จะทำบางสิ่งบางอย่าง (ด้วยการชักชวนเล็กน้อยของฉัน) ซึ่งฉันคิดว่าต้องอาศัยความกล้าหาญอย่างยิ่ง เธอกำลังจะเล่าให้เราฟังถึงประสบการณ์ของเธอ และเธอกำลังทำสิ่งนี้ด้วยความหวังว่ามันจะช่วยป้องกันคนอื่น ๆ ไม่ให้ต้องประสบกับเคราะห์กรรมแบบเดียวกับที่เธอได้เผชิญมา ขอให้ทุกคนช่วยให้การต้อนรับที่อบอุ่นที่สุดแก่เพื่อนของฉันคนนี้ได้ด้วย!

ทุกคนลุกขึ้นยืนและพากันปรบมือให้เธอ เธอหายใจเข้าลึก ๆ หนึ่งครั้ง และเดินออกไปหน้าห้อง

• จบบริบูรณ์ •

ก้าวแรก

“ขอซื้อความคิดของเธอด้วยเงิน
หนึ่งเหรียญ!”

เสียงของโสริยาปลุกให้เธอสะดุ้ง
ตื่นจากฝันกลางวัน โสริยาเดินทะลุเข้ามา
ทางด้านหลังของบาร์นมกับน้ำผึ้ง โดยที่เธอ
ไม่ทันได้สังเกตเห็น และมาเห็นเธอกำลังนั่งทอด
สายตาดออกไปข้างนอกอย่างไร้จุดหมาย

เธอเดินกลับไปเพื่อเช็คทำความสะอาดเคาน์เตอร์ ตอนนี้จะของเธอ
จบแล้ว และโสริยากำลังมารับช่วงต่อ

“เธอไม่เป็นไรใช่ไหม?” โสริยาถาม

“ไม่หรอก ไม่เชิง” เธอตอบ “เมื่อคืนเป็นคืนที่แย่ที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอ
มาเลย”

เธอเล่าให้โสริยาฟังถึงการเผชิญหน้าที่แสนจะเลวร้ายระหว่างเธอกับ
พ่อ และนายลั่นสองแฉก ที่ลงเอยโดยเธอให้เงินทั้งหมดที่เธอเก็บสะสมมาไป
แก่เขา

“ฉันไม่รู้จริงๆ แล้วว่าควรทำอย่างไร” เธอพูด “ฉันเกือบโทรหาเดวี
แล้วเมื่อเช้านี้”

“เฮ้” โสริยาพูด “ตอนนี้เธอก็กู้หาเงินเพื่อไปช่วยเขาอยู่แล้วไม่ใช่หรือ?”

“ฉันรู้ แต่...ฉันอยากหาเงินให้ได้มากกว่านี้เยอะๆ อย่าเข้าใจผิดนะ
ฉันชอบทำงานที่นี่ แต่...”

โสริยาผงกศีรษะราวกับรู้ว่าเธอกำลังจะพูดอะไร “ฉันรู้ เราไม่ได้กำลัง
จะเป็นมหาเศรษฐีร้อยล้านในเร็วๆ นี้แน่?”

เธอสองคนหัวเราะคิกคักกับมุขนี้ แต่แล้วเธอก็จ้องหน้าเพื่อนรักของเธอด้วยสีหน้าที่จริงจังมากขึ้น

“ฉัน ต้อง ทำอะไรสักอย่าง ฉันไม่มีทางเลือก”

เธอเห็นได้ว่าโสริยากำลังคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ขณะที่กำลังคาดผ้ากันเปื้อนของเธอ ในที่สุด โสริยาก็ก็นำมาจ้องหน้าเธอ

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลง” โสริยากล่าว “เธอพูดว่าเธอต้องทำบางสิ่งบางอย่าง แต่ถ้าเช่นนั้นแล้ว เธอมีแผนอะไรอยู่หรือไม่?”

“แน่นอน” เธอตอบ “แผนของฉันก็คือหาเงินจำนวนหนึ่งเพื่อไปทำหนังสือเดินทาง จากนั้นก็ออกเดินทางไปหางานทำ แต่แล้วฉันก็กลับเพ่งให้เงินทั้งหมดของฉันไปกับนายลันสองแฉก!”

“ไม่เป็นไร” โสริยาพยักหน้า “ฉัน เธอก็ต้องหาเงินก้อนนั้นให้ได้อีกครั้ง ในระหว่างนั้น บางทีเธออาจจะอยากค้นคว้าข้อมูลบางอย่าง และค้นหาวางจริง ๆ แล้วสิ่งที่เธอต้องทำคืออะไร อย่างน้อยเมื่อวันนั้นมาถึง เธอจะรู้ว่าเธอจะต้องใช้เงินเท่าไร และข้อมูลพวกนั้นทั้งหมด”

เหมือนเคย โสริยาพูดฟังดูมีเหตุผลมาก แต่เธอก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าควรเริ่มต้นจากตรงไหนก่อน

“เอางั้นก็ได้” เธอพูด “เธอมีความคิดอะไรบ้างมั้ยล่ะ?”

โสริยายิ้ม “ฉันอาจมีก็ได้นะ เธอรู้มั้ยนะที่กำลังพูดกับใครอยู่?”

เธออดยิ้มให้โสริยาไม่ได้ เธอช่างโชคดีเหลือเกินที่มีเพื่อนดีแบบนี้

“บางที สิ่งแรกที่เราสามารถทำได้คือลองค้นดูในอินเทอร์เน็ตว่ามีงานอะไรให้ทำบ้าง? เธอสามารถเข้ามาที่ชมรมเยาวชนในวันเสาร์นี้ได้ถ้าเธอต้องการ? ที่นั่นมีเครื่องคอมพิวเตอร์อยู่เครื่องหนึ่งที่พวกเราสามารถใช้ได้”

เธอรู้ว่าค่อนข้างยากที่จะออกจากบ้านในวันเสาร์ แต่ก็ตอบโสริยาไปว่าเธอจะพยายามไปที่นั่นให้ได้ในวันนั้น

ก่อนจากร้านมา เธอสวมกอดโสริยาหนึ่งครั้งใหญ่

“ฉันขออะไรอย่างได้มั้ย” โสริยาพูด “อย่าโทรหาเดวีเลยนะ ตกลงมั้ย?”

“ตกลง” เธอตอบ

เมื่อเธอตื่นขึ้นมาในเช้าวันเสาร์ แม่ของเธอออกไปหาปลาแล้ว และพ่อของเธอยังคงนอนหลับคาบกองขวดเบียร์ของเมื่อคืนก่อนอยู่ เธอส่งข้อความหาโสริยา และนัดที่จะไปพบกับเธอที่ชมรมเยาวชน

เธอรู้สึกเงินเล็กน้อยตอนที่เดินเข้าไปในตึกที่ชมรมเยาวชนตั้งอยู่ เธอเคยมาที่นี่แค่สองสามครั้งก่อนหน้านี้ และเธอแทบไม่รู้จักใครเลย ส่วนโสริยาเป็นหนึ่งในผู้นำกลุ่มเยาวชน ดังนั้นเธอจึงรู้จักคนที่นี่เกือบทุกคน

เธอมองเห็นโสริยาทันทีที่ไปถึง เพื่อนรักของเธอกำลังนั่งอยู่ข้างๆ เด็กสาวอีกคนหนึ่งซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน

เธอเดินไปหาทั้งคู่ และโสริยาก็แนะนำให้เธอรู้จักกับเด็กสาวคนนั้น

“เธอคนนั้นชื่อจันลินา” โสริยาพูด “เรากำลังคุยเรื่องที่น่าสนใจกันอยู่พอดี ฉันคิดว่าเธอสองคนควรจะต้องคุยกันนะ”

“ตกลง” เธอตอบอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก เธอสงสัยว่าโสริยาคุยเรื่องอะไรกับเด็กสาวคนนั้นไปแล้วบ้างที่ตัวเธอไม่รู้

“หวัตติ ยินดีที่ได้รู้จัก” จันลินาพูด เธอดูอ่อนคลายเป็นมิตร เธอน่าจะอายุมากกว่าเธอและโสริยาประมาณหนึ่งปี “ฉันเข้าใจว่าเธอกำลังคิดจะอพยพเพื่อไปหางานทำใช่ไหม?”

เธอพยักหน้า “ดูเหมือนฉันอาจจำเป็นต้องทำเช่นนั้น”

“ฉันรู้อะไรนิดหน่อยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพี่สาวของฉันมีประสบการณ์ที่เลวร้ายมากทีเดียวที่นั่น เธอไม่รู้ว่าเธอกำลังทำอะไร ฉันเลยได้เรียนรู้มาบ้างเกี่ยวกับสิ่งที่ ต้องไม่ ทำ! เธอต้องวางแผนอย่างดีทีเดียวถ้าคิดจะอพยพ”

“นี่ไงสิ่งที่ฉันเฝ้าบอกเธอมาตลอด” โสริยาพูด

“เฮ้” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเป็นเชิงป้องกันตัว “ฉันก็พยายามวางแผนอย่างดี และทำสิ่งต่างๆ อย่างปลอดภัยอยู่แล้วนะ!”

“นั่นก็เยี่ยมเลย” จันลินาพูด “แค่ข้อเท็จจริงที่ว่าเธอรู้ว่ามีอันตรายที่

ต้องระวังที่นั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีมากแล้ว แต่บางทีอาจมีเรื่องอื่นๆ บางเรื่อง
ที่เธอยังไม่ทันได้คิดถึงก็ได้อยู่?”

“เช่นเรื่องอะไรบ้างล่ะ?” โซรียาถาม “เธอบอกพวกเราได้มั๊ย?”

“เอ่อ อย่างแรกเลยนะ มันจะดีกว่าถ้าเธอจะไม่เดินทางไปตามลำพัง
เธอหาเพื่อนเดินทางไปด้วยได้หรือเปล่า? หรือเธอรู้จักใครบางคนที่นั่นหรือ
เปล่า? บางทีเธออาจให้ใครบางคนช่วยมารับเธอได้เมื่อเธอไปถึง?

“นรินโง่” โซรียาพูดพร้อมด้วยรอยยิ้ม

เธอค่อนข้างขี้กลัวโซรียาอย่างไม่ค่อยพอใจ เธอหวังว่าโซรียาจะไม่พูด
เรื่องเจ๋อยมากไปกว่านี้เรื่องนริน

“มีหนุ่มอยู่คนหนึ่ง” โซรียาอธิบายให้จันลินาฟัง

“โซรียา” เธอหัวดีร้องเบาๆ นี่มันช่างน่าอายจริงๆ!

จันลินายิ้ม “เขาเป็นคนไว้วางใจได้หรือเปล่า?” เธอถาม

“ตอนนี้เรายังไม่แน่ใจเรื่องนั้นซักเท่าไร!” ไสริยาพูดไปหัวเราะไป เธอได้แต่ส่ายหัวด้วยความอ่อนใจกับเพื่อนคนนี้

“ไม่เป็นไร เอาอย่างนี้ มันจะดีกว่ามีเบอร์ของหนุ่มคนนี้ติดตัวไว้” จันลินาพูดต่อ “เมื่อในกรณีที่มีอะไรผิดพลาด” พี่สาวของจันเดินทางไปด้วย โดยไม่รู้จักใครเลย ดังนั้น พอสิ่งต่างๆ ผิดพลาดไปจากที่คิดไว้ เธอจึงไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร”

“อะไรที่ผิดพลาดหรือ?” เธอถาม

“เรื่องผิดพลาดใหญ่ที่สุดที่เธอทำคือเชื่อทุกสิ่งทุกอย่างที่บริษัทบอกกับเธอเกี่ยวกับงาน เธอไม่ตรวจสอบเกี่ยวกับบริษัทนั้นหรืออะไรทั้งสิ้น ถ้าเธอเห็นคนเสนอจะให้งานแก่เธอ เธอก็ควรเช็คเกี่ยวกับบริษัทนั้นทางอินเทอร์เน็ตเสียก่อน จากนั้นเธอก็อาจให้ที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ที่บริษัทให้ไว้กับเพื่อนๆ และครอบครัวของเธอ อีกอย่างพี่สาวของจันเริ่มต้นทำงานเลย โดยยังไม่ทันได้ทำสัญญาจ้างชนิดใดทั้งสิ้น ดังนั้น เมื่องานไม่เป็นแบบที่พวกเขาพูดไว้ เธอก็ทำอะไรกับมันไม่ได้ สภาพของที่ทำงานแย่มาก และค่าแรงก็ต่ำกว่าที่พวกเขาเคยบอกไว้ แต่เธอไม่มีหนังสือสัญญา และหลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่ให้เธอจากมา เพราะพวกเขาบอกว่าได้จ่ายเงินจำนวนมากให้แก่นายหน้าไปแล้ว เธอจึงลงเอยต้องทำงานอยู่ที่นั่นนานถึงสองปี มันแย่มากๆ”

“โอ คุณพระช่วย” เธออุทาน เธอเริ่มตระหนักแล้วว่าสิ่งต่างๆ อาจผิดพลาดได้อย่างง่ายดายเพียงใด “แล้วพี่สาวเธอทำงานชนิดไหนเหรอ?”

“มันเป็นงานอะไรซักอย่างในโรงงานนี้แหละ และเธอต้องทำงานกับเครื่องจักร และเนื่องจากเธอต้องทำงานวันละหลายชั่วโมงมาก งานของเธอจึงมีอันตรายเพราะคนงานจะเหนื่อยล้ามาก เห็นได้ชัดว่าเกิดอุบัติเหตุขึ้นหลายครั้งในที่ทำงาน นี่คือเหตุผลที่ทำให้เธอจึงต้องเซ็นสัญญาว่าจ้างงานก่อนลงมือทำ”

“นั่นเป็นคำแนะนำที่ดีมากเลย” ไสริยาพูด

“ใช่ ขอบใจมากนะ” เธอเสริม

“ไม่มีปัญหา” จันลินาพูด “อ้อ ฉันได้ยินมาว่ามีหน่วยงานบางแห่งที่

ให้ความช่วยเหลือในการย้ายถิ่นด้วย พวกเขาสามารถช่วยเหลือเตรียมเอกสารทั้งหมดที่ต้องใช้ ช่วยหางาน และช่วยต่อรองสัญญาว่าจ้างและทุกสิ่งทุกอย่างได้ และจะเป็นการดีด้วยที่จะจัดแจงเกี่ยวกับที่พักของเธอตั้งแต่ก่อนออกเดินทาง และเห็นได้ชัดว่าเธอยังต้องมีเงินพอสำหรับค่าที่พักนี้ บวกกับค่าเดินทางของเธอ รวมถึงเงินค่าซื้อตั๋วเดินทางกลับ การมีเงินสำรองติดตัวไปด้วยเป็นเรื่องสำคัญมาก”

“นั่นคือส่วนที่เรากำลังพยายามทำอยู่นั่น” เธอพูด “เราต้องหาทางทำให้คนมาเที่ยวร้านของเรามากขึ้นกว่านี้ทุก ๆ วัน และถ้าเป็นแบบนั้นได้ พวกเราก็จะสบาย!”

หลังจากที่จันลินาไปแล้ว เธอกับโสริยากิเริ่มค้นข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเพื่อหาว่ามีงานอะไรให้ทำบ้าง มีโฆษณาประกาศหางานอยู่สองสามชิ้นที่หน้าเว็บไซต์ของบริษัทจัดหางานแห่งหนึ่ง เธอทำตามคำแนะนำของจันลินาและสังเกตเห็นว่าบางบริษัทที่กำลังสรรหาคนมีเว็บไซต์ของตัวเองให้เยี่ยมชม และมีบางบริษัทที่ค้นเท่าใดก็ไม่พบเว็บไซต์ ตอนนี้เธอจึงได้พบกับตาตัวเองแล้วว่า มันมีเหตุผลมากแค่ไหนที่จะต้องค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทแห่งหนึ่งก่อนที่จะตกลงผูกมัดอะไรกับบริษัทนั้น เธอตั้งใจว่าจะไม่ยอมตกหลุมพรางแบบเดียวกับที่พี่สาวของจันลินาโดนมาแล้วอย่างเด็ดขาด

ระหว่างที่โสริยาย้ายจากเว็บไซต์นี้ไปยังอีกเว็บไซต์หนึ่งอย่างคล่องแคล่ว ตัวเธอก็จดชื่อของบริษัทที่ดูน่าจะมีงานให้ทำได้ไว้ ถึงแม้เธอยังไม่พร้อมออกเดินทางในตอนนั้น แต่มันก็รู้สึกดีที่อย่างน้อยก็ได้เริ่มเตรียมตัวทำอะไรบางอย่าง เธอนึกขึ้นได้ถึงข้อความที่โด่งดังของเลาจื้อ ซึ่งเธอยกมาพูดให้โสริยาฟังในตอนนี้อ่า

“การเดินทางไกลหนึ่งพันลี้เริ่มต้นด้วยก้าวแรกหนึ่งก้าว”

“ใช่” โสริยาพูดด้วยสีหน้าบึ้งตึงตามสไตล์ของเธอ “หนึ่งก้าวที่จะไปจากฉันไง!”

ขณะที่เธอกำลังจะตอบปากต่อคำกับโสริยาอยู่นั้น เธอก็ได้ยินเสียงใครบางคนเรียกชื่อเธอ เธอหมุนตัวกลับมาและเห็นสิตากำลังยืนอยู่ที่ประตู

จากสีหน้าของสิตาในเวลานั้น เธอรู้ได้ทันทีว่าเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นแล้ว
“มาเร็วเข้า” สิตาตะโกน “พ่อของเรา ที่แม่น้ำ!”

พวกเธอสามคนรีบวิ่งไปที่แม่น้ำ ระหว่างทาง สิตาเล่าให้ฟังอย่างระ
ล่ำระลักว่าพ่อของเธอนั่งเรือหาปลาออกไปที่แม่น้ำ และเกิดเรื่องขึ้น

เมื่อเธอไปถึงแม่น้ำ เธอเห็นแม่กำลังรออยู่ที่ริมฝั่งด้วยท่าทาง
กระวนกระวายใจ

“พ่ออยู่ไหน” เธอถามอย่างหายใจหายคอแทบไม่ทันเพราะเหนื่อยจาก
การวิ่ง

“อยู่ตรงโน้น” แม่ของเธอตอบ แล้วชี้มือไปที่เรือสองสามลำที่มองเห็น
อยู่ไกลๆ “แม่ไม่ยากเชื่อเลยว่าพ่อจะทำแบบนี้ เขาพายเรือออกไปทั้งใน

สภาพแบบนั้น แล้วก็พยายามเหวี่ยงอวนเพื่อจับปลา แต่เขาลากอวนกลับมาไม่ไหว ขอบคุณพระเจ้าที่ชาวประมงคนอื่น ๆ เห็นเข้าว่าเกิดอะไรขึ้น และรีบเข้ามาช่วยเหลือ”

เมื่อเรือแล่นเข้ามาใกล้จะถึงชายฝั่ง เธอมองเห็นเรือลำหนึ่งที่มีเครื่องยนต์กำลังลากจูงเรืออีกลำหนึ่งอยู่ด้านหลัง ภาพของพ่อที่หมดเรี่ยวหมดแรง เหนื่อยล้า และถอดใจด้วยความผิดหวังในเรือลำที่สองก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้เธอรู้สึกเหมือนหัวใจสลาย

เมื่อเรือเหล่านั้นเข้าจอดที่ท่า เธอรีบลงไปี่ชายน้ำเพื่อช่วยพ่อของเธอขึ้นจากเรือ

“พ่อไม่เป็นไรใช่ไหม?” เธอถาม

“เมื่อตะกี้อพ่อเกือบตายไปแล้ว” เขาพูดพึมพำ

หลายเดือนหลังจากนั้นมาเธอสนใจอยู่แค่สองเรื่องเท่านั้น คือ การหาเงินและการจัดแจงเรื่องต่างๆ เพื่อเตรียมตัวอพยพไปหางานทำ

เป้าหมายใหญ่อันแรกที่เธอสามารถขีดฆ่าทิ้งจากรายการที่เขียนไว้คือการได้หนังสือเดินทาง มีหลายสิ่งที่เธอต้องจัดการ และเธอต้องรอค่อนข้างนาน แต่ในที่สุดเมื่อเธอได้หนังสือเดินทางมาอยู่ในมือ เธอก็รู้สึกว่าการทั้งหมดที่ลงไปนั้นช่างคุ้มค่า เธอรู้สึกว่าเธอเติบโตขึ้น สามารถจัดการชีวิตของตนเองได้มากขึ้น และเข้าใกล้สิ่งที่เธอต้องการจะไปมากขึ้น

ตอนนี้เธอกลายเป็นแขกผู้มาเยือนขาประจำของชมรมเยาวชนไปแล้ว เธอใช้เวลาอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ที่ละหลายชั่วโมงเพื่อค้นหางานตามหน้าเว็บไซต์ของศูนย์จัดหางาน และเห็นงานที่พอมีความเป็นไปได้อยู่สองสามแห่ง งานที่เธอคิดจะสมัครไปทำคืองานในโรงงานแห่งหนึ่ง มันดูไม่ใช่งานที่น่าตื่นเต้นนัก แต่เนื่องจากมันไม่เรียกร้องคุณสมบัติอะไรมาก เธอจึงตัดสินใจที่จะกรอกแบบฟอร์มสมัครงานที่ว่านี้ ไม่นานนักเธอก็ได้รับการตอบรับจากศูนย์จัดหางานว่างานนี้ยังว่างอยู่ แต่เธอต้องมีใบอนุญาตทำงานก่อนจึงจะ

สามารถสมัครทำได้ จากนั้นพวกเขาได้ส่งจดหมายเสนอจ้างงานอย่างเป็นทางการจากบริษัทให้แก่เธอ ซึ่งเธอสามารถนำไปใช้เพื่อขอใบอนุญาตทำงาน

อีกสิ่งหนึ่งที่เธอเริ่มทำคือ สมัครเรียนภาษาที่เธอรู้ว่าเธอจะต้องใช้ใน เมืองใหญ่ทางหลักสูตรออนไลน์ การเรียนของเธอคืบหน้าไปช้ามาก และเธอก็ไม่ค่อยมีความมั่นใจนักเมื่อต้องพูดภาษานี้ (โศรียาหัวร่ออหายนทุกครั้งที่ได้ยินเธอฝึกพูด) แต่หลังจากผ่านไปหลายเดือน เธอก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าเธอรู้จักคำศัพท์มากขึ้นหลายคำทีเดียว

เธอเริ่มจะคุยกับนรินบ่อยครั้งขึ้น เขาดูจะดีใจจากใจจริงเมื่อรู้ว่าเธอยังคิดจะเข้ามาทำงานในเมือง และถึงกับเสนอให้พวกเขานัดเจอกันเมื่อเธอมาถึง

เงินเป็นสิ่งเดียวที่เป็นอุปสรรคไม่ให้ทุกอย่างเดินหน้าไปได้ เธอจำเป็นต้องให้เงินเก็บจำนวนมากขึ้นแก่นายลั่นสองแฉก และใช้จ่ายเป็นค่าหนังสือเดินทางด้วย ดังนั้นเงินเก็บของเธอจึงดูจะเพิ่มขึ้นช้ามาก เธอชักอยากที่จะเดินทางไปด้วยทุนรอนเท่าที่มีอยู่ (โดยเฉพาะเมื่อมีนรินคอยยุเธอว่า “มาเดี๋ยวนี้เลย!”) แต่ลึกลงไปข้างในเธอรู้ว่าเธอไม่ควรไปไหนทั้งสิ้น จนกว่าเธอจะมีเงินเก็บเพียงพออย่างน้อยก็สำหรับเป็นค่าที่พักในเดือนแรก ค่าเดินทางกลับและค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมที่เธอยังไม่รู้

เธอต้องใช้เวลานานถึง 8 เดือนกว่าจะเก็บเงินได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มันเป็นเงินจำนวนที่เธอตัดสินใจว่าเธอจำเป็นต้องใช้เป็นค่าใช้จ่ายเบื้องต้น บวกกับเงินสำรองอีกเล็กน้อย ปัจจัยสำคัญอันหนึ่งที่ทำให้เธอสามารถเก็บเงินได้ถึงเป้าคือความกรุณาของลุงของโศรียา ลุงสัมริน อยู่มาวันหนึ่งลุงสัมรินก็ให้เงินเป็นโบนัสสำหรับงานหนักที่เธอทำมาตลอดที่ร้านนมและนำผึ้ง มันเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานขมกลืนสำหรับเธออย่างยิ่งในตอนที่เขาให้เงินเธอ เพราะเธอรู้ว่าถ้าเธอเก็บเงินถึงเป้าเมื่อไหร่ก็แปลว่าเธอจะต้องไปจากที่นี่แล้วเมื่อนั้น

เธอรู้ว่าเธอต้องบอกข่าวนี้ให้แก่ลุงสัมรินและป้าชีอาฟังในเร็ววัน ซึ่งยิ่งทำให้ทุกอย่างแย่ลง พวกเขาชวนเธอ (และโสริยา) มาที่บ้านของพวกเขาในคืนนั้นเพื่อรับประทานอาหารค่ำด้วยกัน เธอตัดสินใจว่านี่คือโอกาสดีที่เธอจะบอกพวกเขา

ถัดมาในวันนั้น เธอได้รับข้อความจากนริน

นริน: เธอจะมากี่จริงๆ โหมเนีย?!!

เธอตอบ: อาจจะเร็วกว่าที่เธอคิดเสียอีก

นริน: ก็เห็นพูดแบบนี้ตลอด

เธอ: จริงๆนะ ฉันคิดว่าฉันเก็บเงินได้พอแล้วละ

นริน: เฮ้ยบไปเลยยยยย!!!
แล้วเธอจะมาเมื่อไหร่ล่ะ???

เธอ: ฉันจะบอกเธอให้เร็วที่สุดฉันสัญญา! :)

คืนนั้นเธอไปทานอาหารค่ำที่บ้านของลุงสัมรินและป้าชีอา เธอกำลังกังวลที่จะต้องบอกเล่าเรื่องการตัดสินใจของเธอให้พวกเขาฟัง พวกเขาดีต่อเธอมากและเธอเองก็สนุกกับการทำงานที่ร้านนมและน้ำผึ้งจริงๆ

ก่อนที่จะรับประทานอาหารค่ำ ทุกคนนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นซึ่งป้าชีอาเอาน้ำชามาบริการ เธอสังเกตเห็นรอยยิ้มที่มุมปากของโซรียาซึ่งกำลังนั่งอยู่ด้วย รวากับว่าเพื่อนของเธอรู้อะไรบางอย่างที่เธอไม่รู้ เธอไม่แน่ใจว่ามันคือเรื่องอะไรแต่เธอรูสึกได้ว่าการตัดสินใจของเธออาจจะไปทำให้โซรียาเสียอารมณ์ เช่นเดียวกับที่เธอไม่อยากทำให้เสียบรรยากาศในค่ำคืนนี้ เธอจึงตัดสินใจว่าควรจะพูดตรงๆ กับพวกเขา

แต่แล้วขณะที่เธอกำลังจะเอ่ยปากพูดนั่นเอง โซรียาก็มองไปที่ลุงและป้าของเธอและพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น หนูบอกเธอเลยนะ”

ลุงสัมรินและป้าชีอาพยักหน้า และตอนนี้เธอสังเกตได้ว่าพวกเขาดูจะตื่นเต้นกับอะไรบางอย่าง เธอตัดสินใจให้โซรียาพูดก่อนเธอ

“เรื่องมันเป็นอย่างนี้” โซรียากล่าว เธอจะตื่นเต้นจริงๆ “สิ่งที่เธอไม่รู้ก็คือพักหลังมานี้พวกเรากำลังปรึกษากันเกี่ยวกับอนาคตของร้านนมและน้ำผึ้ง แล้วก็ เอ่อ พวกเราคิดว่าพวกเรามีข่าวที่น่าตื่นเต้นจะมาบอกเธอ เธอจำได้ไหมว่าสิ่งที่พวกเราต้องการจริงๆ ก็คือการทำให้มีคนเข้ามาในร้านนมและน้ำผึ้งมากขึ้น ตอนนี้พวกเรามีความคิดสำหรับเป้าหมายนั้นแล้ว นั่นก็คือร้านอินเทอร์เน็ตมและน้ำผึ้งโง่ละ มันคือสิ่งที่คนในหมู่บ้านนี้ต้องการ ลุงกับป้าของฉันทกลงที่จะช่วยพวกเราด้วยเงินลงทุนก้อนแรกเพื่อใช้ซื้ออุปกรณ์คอมพิวเตอร์และค่าเช่าที่ และ ฉันทอยากให้ เธอ มาเป็นหุ้นส่วนของฉันท มีเงื่อนไขเพียงข้อเดียวก็คือพวกเราต้องเรียนให้จบก่อนภายในปีนี้เท่านั้น”

เธอมองไปที่ใบหน้าของคนทั้งสาม พวกเขามองมาที่เธอด้วยรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความคาดหวัง เธอกำลังตะลึงและไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี

“ว่าไง?” โซรียาถาม “เธอคิดว่าอย่างไรบ้าง ฉันทรู้สึกว่ามันจะต้องไปได้สวย เราสามารถจะหาเงินได้มากขึ้นและเธอก็จะไม่ต้องไปทำงานที่อื่น”

เธอพยักหน้า กลืนน้ำลาย และพยักหน้าอีกครั้งจนกระทั่งเธอสามารถ

นี่ก็ออกว่าจะพูดอะไรต่อไป

“ฉันคิดว่ามันเป็นความคิดที่ดีมากเลย” เธอพูด “มันก็แค่ เอ่อ เธอก็รู้ ตอนนี้นฉันกำลังวางแผนอย่างอื่นอยู่ แล้วก็...”

เธอเห็นสีหน้าผิดหวังปรากฏขึ้นทันทีบนใบหน้าของลุงและป้าของโซรียา

“ฉันแค่อยากจะมีเวลาคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ฉันบอกให้เธอรู้ภายในวันสองวันนี้ได้ไหม?”

ทุกคนเห็นด้วยว่านี่เป็นความคิดที่สมเหตุสมผล

ถ้าเธอเลือกที่จะเดินต่อตามแผน
ของเธอในการไปทำงานทำใน
เมืองใหญ่ ไปที่หน้า 73

73

ถ้าเธอเลือกที่จะอยู่ที่นี่และทำ
ธุรกิจกับโซรียา ไปที่หน้า 96

96

ไปเมืองใหญ่

นี่เป็นการตัดสินใจที่ยากที่สุดที่เธอเคยทำมาเลย จะมีคนสักกี่คนที่มีโอกาสได้เริ่มทำธุรกิจกับเพื่อนสนิทที่สุดของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเพื่อนคนที่ว่าคือคนอย่างไสรียา? ไสรียาเป็นคนที่ขยันที่สุด และพึ่งพาอาศัยได้มากที่สุดคนหนึ่งที่

เธอเคยรู้จักมา และความรักชอบในคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีของเธอยังทำให้เธอเป็นคนที่มีความสัมพันธ์ดีที่สุดที่จะทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ต และนั่นหมายความว่าเธอจะต้องเป็นคนดูแลงานส่วนของบาร์นมกับน้ำผึ้งแทน ซึ่งเธอมีความเชื่อมั่นว่างานนี้เป็นงานที่เธอสามารถจะทำได้ดี อันที่จริงแล้ว เธอรู้สึกๆ อยู่ในใจว่าเธอสองคนถ้าวางงานกันก็จะเป็นทีมงานที่น่าเกรงขามทีมหนึ่งเลยทีเดียว

แต่จะให้รออีกหนึ่งปี จนกว่าเธอจะเรียนจบชั้นมัธยมนะหรือ...? ไข่ถ้าคิดแบบอุดมคติ เธอเองก็อยากเรียนหนังสือให้จบก่อน แต่ความกดดันเรื่องที่บ้านที่นั่นวันยิ่งเพิ่มขึ้นทำให้เธอต้องคิดใหม่ว่าสิ่งใดกันแน่ที่สำคัญมากกว่าสำหรับเธอ เธอต้องหาเงินให้ได้จำนวนมาก และเธอต้องรีบทำให้เร็วที่สุด

แล้วก็ยังมีความตื้นตันที่จะได้พบหน้ากันอีก ซึ่งถ้าจะให้พูดกันอย่างเปิดอกจริงๆ เธอยอมรับว่าเรื่องนี้ก็มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของเธอเช่นกัน

เมื่อเธอบอกแกไสรียาว่าเธอตัดสินใจที่จะไป ไสรียาแสดงอาการผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้จะบอกว่าคาดอยู่แล้วว่ามันจะออกมาเป็นเช่นนี้ก็ตาม และแม้กระนั้น ไสรียาบอกว่าเธอเลิกล้มความฝันที่จะเปิดธุรกิจร่วม

กันกับเธอ และโสริยาขอให้เธอสัญญาว่าภายในเวลาหนึ่งปี ถ้าสิ่งต่างๆ ในเมืองใหญ่ไม่ได้เป็นไปด้วยดี เธอจะยังคงคิดกลับมาเป็นหุ้นส่วนทำธุรกิจร่วมกันอีกครั้ง เธอรับปากกับโสริยาว่าเธอจะทำดังนั้นตอนนี้สิ่งเดียวที่เหลืออยู่ที่เธอต้องทำคือติดต่อศูนย์จัดหางานในเมืองใหญ่ และบอกแก่พวกเขาว่าเธอสนใจที่จะทำงานชิ้นหนึ่งที่พวกเขาโฆษณา จันลินาเคยพูดไว้ว่าเธอควรติดต่อผ่านบริษัทนายหน้า แต่เธอรู้สึกว่เธออยากจัดการทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตัวเอง เมื่อเธอติดต่อศูนย์จัดหางาน พวกเขาบอกเธอว่างานนี้ยังว่างอยู่ และเธอควรติดต่อไปยังบริษัทโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ งานที่ว่านี้เป็นงานโรงงานซึ่งฟังดูไม่น่าจะเป็นงานที่น่าตื่นเต้นนัก แต่จ่ายค่าจ้างค่อนข้างดี และบริษัทก็จัดหาที่พักให้แก่พนักงานของตนด้วย

เธอแทบไม่อยากเชื่อเลย หลังจากการวางแผนและการเตรียมการทุกอย่าง ในที่สุดเธอก็พร้อมแล้วที่จะออกเดินทาง

เมื่อเธอได้ตั๋วรถประจำทางมาอยู่ในมือแล้ว เธอก็ส่งข้อความไปหานริน

เธอ: ฉันกำลังจะมาถึงแล้ว!"

นริน: เมื่อไหร่?

เธอ: พรุ่งนี้ เธอมาพบฉันได้หรือเปล่า?

นริน: แน่แน่นอน

เธอ: ไม่น่าเชื่อเลย ในที่สุดมันก็จะเกิดขึ้นแล้ว

นริน: ฉันก็เหมือนกัน ทั้งจริงฉันจะเชื่อก็ต่อเมื่อฉันได้พบเธอ!

เธอ: :)

เมื่อถึงวันรุ่งขึ้นเธอก็นั่งอยู่บนรถประจำทาง กำลังข้ามชายแดน มุ่งหน้าไปยังเมืองใหญ่ และรู้สึกปั่นป่วนเหมือนมีผีเสื้อเป็นพันตัวกำลังบินว่อนอยู่ในท้อง!

ไม่มีใครสามารถโทษเธอได้ที่เธอรู้สึกประหม่าและตื่นเต้น กันี่คือการเริ่มต้นของบทใหม่เอี่ยมของชีวิตของเธอเลย – ทั้งประเทศใหม่ เมืองแห่งใหม่งานใหม่ และแน่นอน ยังมีความคิดที่ว่าเธอจะได้เจอกับนรินอีกหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมาตั้งนาน เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีมาแล้วนับจากที่พวกเขาได้เจอกันเมื่อครั้งสุดท้าย ระหว่างนั้นพวกเขาส่งข้อความหากันเป็นจำนวนมาก แต่มันก็ไม่เหมือนกับการได้เจอตัวจริงๆ กัน แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเขาไม่ชอบเธอ? หรือถ้าเธอไม่ชอบเขา? มีหลายสิ่งหลายอย่างที่อาจไม่เป็นไปตามที่คิดไว้ เธอพยายามเตรียมตัวของเธอให้ดีสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นดีหรือร้าย

และแล้ว รถประจำทางก็เข้าจอดที่สถานีรถในเมือง เธอมองหาหน้าของเขาในฝูงชน แต่เธอมองไม่เห็นเขาเพราะมีคนรออยู่เป็นจำนวนมาก

เธอปีนลงจากรถ และเดินอ้อมไปยังด้านข้างของรถตรงที่คนขับกำลังลำเลียงกระเป๋าลงมา ระหว่างที่เธอเข้าไปเอากระเป๋า ใจครึ่งหนึ่งเธอก็หวังให้นรินโผล่มาข้างหลังเพื่อทำให้เธอแปลกใจ แต่เขาก็ไม่ยกมา เธอยังพยายามมองหาเขาต่อไป แต่มองเท่าใดก็ไม่เห็นเขา

มาถึงตอนนี้คนส่วนใหญ่เริ่มเดินแยกย้ายกันไปแล้ว และเธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นอะไหล่ชิ้นหนึ่ง ที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว เหมือนคนหลงทางที่ไม่รู้จะไปที่ไหน หรือว่านรินจะเปลี่ยนใจ? ความรู้สึกตื่นเต้นที่เธอมีในตอนแรกเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความผิดหวัง และเธอเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวอย่างเป็นครั้งแรก

เธอเดินไปที่ร้านขายของแห่งหนึ่ง และซื้อบัตรชมการ์ดสำหรับใช้โทรภายในประเทศ เมื่อออกมาที่ด้านนอกของร้าน ขณะที่เธอกำลังยืนหันรีหันขวาง พร้อมกับพยายามใส่การ์ดที่ซื้อมาลงในมือถืออยู่นั้น เธอก็รู้สึกว่ามีมือของใครคนหนึ่งมาตบที่ไหล่

“เฮ้!” เสียงของคนที่ยืนด้านหลังพูดกับเธอ

เธอสะดุ้งโหยงและเกือบทำมือถือตกพื้น เมื่อหันกลับมาเธอก็เห็น นรินกำลังยืนยิ้มแฉ่งอยู่ต่อหน้า เธอรู้สึกโล่งใจมากเมื่อเห็นเขาจนกระทั่งเกือบระเบิดร้องให้ออกมา แต่เธอตั้งใจว่าจะไม่ยอมให้เขาเห็นเธอในสภาพแบบนั้นแน่

“ขอโทษที่มาสายนะ” เขาพูด “ฉันหาที่จอดรถไม่ได้เลยซักทีเดียว”

“เท่หะมัด!” เธอตอบด้วยท่าทางราวกับว่าเธอไม่ได้รู้สึกกังวลใจเลยแม้แต่นิดเดียว

พวกเธอทั้งคู่ยืนกระอักกระอ่วนกันอยู่ชั่วอึดใจหนึ่งระหว่างที่ต่างคิดว่าควรสวมกอดอีกฝ่ายหนึ่งหรือไม่ แต่เนื่องจากไม่มีใครต่างอยากเป็นคนเริ่มก่อน ที่สุดแล้วจึงไม่เกิดอะไรขึ้น

ต้องขอบคุณนรินที่ทำให้สิ่งต่างๆ เคลื่อนไปได้ โดยเข้ามาช่วยหยิบกระเป๋าของเธอ และถามว่า “พร้อมจะไปกันหรือยัง?”

เมื่อเดินออกมาถึงที่จอดรถ นรินพาเธอเดินตรงไปยังรถเก่าๆ ที่สนิทเกราะกรังคันหนึ่ง ซึ่งมองแล้วรู้เลยว่าถูกใช้มาเป็นเวลานานแล้ว เขายิ้มเมื่อเห็นท่าทางของเธอ

“เฮ้ นีรยนต์นะ!” เขาหัวเราะ

มันต้องใช้การยื้อยุดฉุดกระชากอยู่พักหนึ่งกว่าที่พวกเขาจะสามารถเปิดประตูรถด้านข้างคนขับออกได้ แต่ที่สุดแล้วพวกเขาก็ทำสำเร็จ และเธอก็ปีนเข้าไปนั่งข้างใน นรินเอากระเป๋าของเธอใส่ไว้ที่ด้านหลังรถ แล้วกระโดดขึ้นมานบนที่นั่งคนขับ

“จ้ะ พวกเราจะไปที่ไหนกัน?” เขาถาม

เธอให้เขาดูที่อยู่ของสถานที่ที่เธอจะไปพัก ซึ่งศูนย์จัดหางานส่งมาให้ ที่แห่งนี้เป็นที่พักอาศัยซึ่งบริษัทจัดให้แก่นักงานของตน เธอได้รับแจ้งว่าให้พักที่แห่งนั้นในคืนนั้นไปก่อน และวันรุ่งขึ้นจึงค่อยเข้ารายงานตัวที่โรงงาน

การขับรุดฝ่าเข้าไปในเมืองโดยมีนรินเป็นคนขับนั้นไม่ใช่ประสบการณ์ที่น่าผ่อนคลายเลยแม้แต่น้อย การจลาจลชั่วร้ายมาก เครื่องยนต์ส่งเสียงแปลกๆ และเธอเองรู้สึกวุ่นวายว่าจะไม่ใช่คนที่ขับรถในเมืองมากนัก เขาดูหมกมุ่นกับสถานที่ที่จะปากเสียงจนกระทั่งเธอไม่สามารถชวนเขาคุยได้มากสักเท่าไร้อันที่จริงแล้ว เธอใช้เวลาบนรถเกือบทั้งหมดเกาะที่นั่งไว้แน่น และคอยชี้ให้เขาดูยวดยานและคนเดินถนนซึ่งเธอกลัวว่าเขาจะมัวแต่ขับรถจนมองไม่เห็น

เมื่อถึงเวลาที่เธอไปถึงจุดหมายปลายทาง เธอรู้สึกเหนื่อยแทบจะหมดแรง

ที่พักของเธอเป็นสถานที่ที่เรียบง่าย เธอมีห้องส่วนตัวเล็กๆ ห้องหนึ่ง

ซึ่งจริงๆ แล้วเหมือนเป็นกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ มากกว่าห้อง และดูเหมือนจะมีกล่องสี่เหลี่ยมเช่นนี้อยู่เป็นจำนวนหลายร้อยกล่องในที่แห่งนั้น ซึ่งแสดงว่ามีเด็กสาวคนอื่นๆ และผู้หญิงอยู่แถวนั้นหลายคน และพวกเขต่างพากันส่งเสียงดังหนวกหู มันไม่ค่อยเหมือนกับที่เธอคิดไว้เท่าไร แต่เธอก็ตัดสินใจว่า มันพออยู่ได้ในตอนแรก จนกว่าเธอจะหาสถานที่พักแห่งใหม่ที่ดีกว่านี้ได้

เนื่องจากคิโนนี้เป็นคิโนแรกของเธอในเมือง นรินจึงอาสาที่จะพาเธอไปขับรถเที่ยว เธอเกือบจะปฏิเสธที่จะไม่ไป เนื่องจากเธอเหนื่อยมากจากการเดินทาง แต่เมื่อเธอเห็นว่าเขาดูกระตือรือร้นมากที่จะพาเธอไปเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ และเขาสัญญาว่าค่าคิโนนี้จะเป็นการผ่อนคลายเป็นที่สุด เธอจึงตกลงใจที่จะไปกับเขา

เธอดีใจที่เธอตัดสินใจมา คิโนนี้เป็นคิโนที่พิเศษมาก เขาพาเธอไปเดินเล่นที่ริมแม่น้ำซึ่งเป็นจุดที่มองเห็นวิวของเมืองที่แสนจะงดงาม นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้มีโอกาสพูดคุยกับเขาจริงๆ จังๆ และเธอรู้สึกผ่อนคลายเป็นพิเศษเมื่อมีเขาอยู่เป็นเพื่อน พวกเขาสองคนไปลงเอยที่ตลาดขายอาหาร ซึ่งจอแจไปด้วยผู้คน และมีกลิ่นอาหารที่หอมอร่อยชวนให้น้ำลายสอ และเนื้อย่างร้อนฉ่ำอยู่รอบๆ นรินแนะนำให้เธอลองทานอาหารบางชนิดที่เธอไม่เคยได้กินมาก่อนเลย และมันอร่อย จากนั้น พวกเขาสองคนก็ไปพักผ่อนอยู่ที่ม้านั่งนานหลายชั่วโมง นั่นกิน พูดคุย ฟังศิลปินข้างถนนร้องเพลงและเล่นดนตรี และเฝ้ามองดูผู้คนที่เดินผ่านไปมา มันเป็นอีกโลกหนึ่งที่ต่างจากโลกที่ชีวิตในหมู่บ้านของเธอ และเธอรู้สึกตื่นเต้นมาก และนี่ก็ขอบคุณที่มีนรินอยู่ข้างๆ ถ้าไม่มีเขา เธอรู้ว่ามันคงจะเป็นประสบการณ์ที่ต่างไปจากนี้มาก

เมื่อค่าคิโนนั้นจบลง นรินขับรถพาเธอกลับไปยังที่พัก ขณะที่พวกเขาสองคนยืนอยู่ด้วยกันที่ด้านนอกตึก เธอขอบคุณเขาสำหรับเวลาที่ดี ๆ

“ฉันอยากเจอเธออีกครั้งเร็วๆ นี้” นรินพูด เขาจับมือถือไว้ “เป็นพรุ่งนี้ดีมั้ย?”

ทันใดนั้นเอง เธอก็พลันรู้สึกตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่ และเริ่มไม่แน่ใจว่าควรทำตัวอย่างไร เธอก็อยากพบกับเขาอีกเช่นกัน แต่เธอกำลังจะเริ่ม

ทำงานใหม่ในวันพรุ่งนี้ และเธอรู้ว่าสิ่งนี้สำคัญมากกว่าสำหรับเธอ

“ส่งข้อความหาฉัน” เธอพูด “บางที่เราอาจจะทำอะไรด้วยกันได้ในวัน
สุดสัปดาห์นี้?”

เขาพยักหน้าและบีบมือของเธอ แต่เธอก็รู้สึกได้ว่าเขาผิดหวังเล็กน้อย
เธอกล่าวราตรีสวัสดิ์ และหายตัวเข้าไปในตึก

เมื่อเข้ามาภายในแล้ว เธอหลับตาลงและส่ายหน้า เธอเพิ่งจะมีช่วง
เวลาที่ดีเยี่ยม เธอหวังว่าเธอจะไม่ทำให้ทุกอย่างเละทะนะ!

วันรุ่งขึ้น เธอไปรายงานตัวที่โรงงาน เธอเข้าใจไปเองว่าเธอจะได้รับการ
สัมภาษณ์ จากนั้นจึงได้รับเสนอให้ทำงาน แต่ที่นั่นมีเด็กสาวหลายคนรอ
อยู่ และเธอไม่เห็นว่ามีใครเลยที่ได้รับการสัมภาษณ์ คำถามเดียวที่เธอถูก
ถามก็คือ ชื่ออะไรและอายุเท่าไร จากนั้นเธอก็ถูกบอกให้ไปรอในห้องรวม
กับเด็กสาวคนอื่นๆ ทั้งหมด

ในที่สุด หัวหน้างานผู้มีบุคลิกขึงขังก็เดินเข้ามาและขอให้ทุกคนตั้งใจ
ฟังสิ่งที่เขาจะพูด เขาไม่ได้พูดภาษาของเธอ แต่เธอก็ต้องประหลาดใจที่พบ
ว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เขาพูดไม่น้อยเลย

เธอได้รับบอกกล่าวให้ทราบว่าจะเริ่มทำงานในโรงงานแห่งนี้โดย
ทันที และเธอจะจับคู่ทำงานกับคนงานจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์
ทำงานมาก่อน เพื่อที่พวกเขาจะสอนเธอได้ว่าต้องทำอะไรบ้าง จากนั้น
หัวหน้างานก็พูดถึงจำนวนเงินที่เธอจะได้รับ ซึ่งน้อยกว่าจำนวนที่พวกเขา
โฆษณาไว้ เมื่อมีบางคนถามเรื่องนี้ เขาก็ตวาดใส่พวกเขา โดยบอกว่าคนที่มา
ทำงานที่นี่จะต้องเริ่มจากกระยะทดลองงานก่อน และต่อเมื่อพวกเขาพิสูจน์
ตนเองแล้วว่าสามารถทำงานได้ พวกเขาก็จะได้รับประเมินเงินเดือนใหม่
นอกจากนี้ ชั่วโมงที่เธอต้องทำงานยังยาวนานกว่าชั่วโมงที่เธอถูกบอกให้เชื่อ
โดยศูนย์จัดหางานด้วย

ขณะที่หัวหน้างานกำลังเตรียมตัวจะเดินไป เธอเพิ่งตระหนักว่าไม่ได้

มีการพูดถึงสัญญาจ้างงานเลย คำพูดของชาลินาดังก้องอยู่ในหูของเธอ: เธอต้องยืนยันที่จะทำสัญญาว่าจ้าง! เธอจึงยกมือขึ้นและถามหัวหน้างานว่า เธอจะได้รับหนังสือสัญญามาให้ลงชื่อหรือไม่ เขาตอบกลับมอย่างหัววนๆ ว่า บริษัทแห่งนี้ไม่ใช่สัญญาจ้าง และเมื่อกล่าวจบแล้ว เขาก็เดินออกจากห้องไปทั้งอย่างนั้น

เธอยังคงวุ่นวายกับการพยายามประมวลผลข้อมูลส่วนที่เพิ่งได้รับมาล่าสุด ขณะที่เธอกับคนอื่นๆ ทั้งหมดถูกต้อนออกจากห้องและพาตัวไปยังโรงงาน ชั้นล่างของโรงงานมีขนาดใหญ่มาก และหนวกหูอย่างไม่น่าเชื่อ มีแถวเครื่องจักรขนาดใหญ่ตั้งเรียงรายกันอยู่หลายแถว และแต่ละแถวก็มีพนักงานหนึ่งหรือสองคนดูแลอยู่ เธอได้แจกเสื้อคลุม (แต่ไม่มีถุงมือหรือหมวกปิดหน้าเพื่อป้องกันอันตรายซึ่งทำให้เธอค่อนข้างประหลาดใจ จากนั้นก็ถูกพาไปยังเครื่องจักรเครื่องหนึ่ง ที่มีผู้หญิงคนหนึ่งคอยคุมอยู่ และหญิงผู้ได้รับคำสั่งให้ชี้ให้เธอดูเชือก

เธอแทบไม่ได้ยินเสียงที่ผู้หญิงคนนั้นพูดเลยเนื่องจากเครื่องจักรส่งเสียงดังหนวกหูมาก ทั้งหมดที่เธอทำได้จึงเป็นการยืนยันดูว่าเธอทำอะไร และทำตามนั้น

เครื่องจักรนี้ผลิตแผ่นพลาสติกสำหรับใช้บุด้านในหมวกกันน็อคสำหรับใช้ในสถานที่ก่อสร้าง ทุกๆ สิบวินาทีหรือมากกว่านั้นเล็กน้อย แผ่นพลาสติกเหล่านี้ก็จะถูกเครื่องดันออกมา แต่ละชิ้นจะมีขอบพร้อมเล็กน้อยซึ่งเธอมีหน้าที่ต้องใช้มีดเล็มทิ้งไป เมื่อเธอทำเช่นนี้เสร็จแล้ว เธอต้องวางแผ่นพลาสติกเหล่านี้เรียงซ้อนกันเป็นชั้นๆ และรอให้ผ้าพลาสติกล็อตใหม่ถูกดันออกมา แผ่นพลาสติกที่วุ่นร้อนมากจนเธอหวังว่าเธอน่าจะได้สวมถุงมือ แต่ก็ดูเหมือนจะไม่มีใครในโรงงานนี้เลยที่สวมถุงมือทำงาน

เธอทำงานนี้ติดต่อกันอยู่ถึงหกชั่วโมง จนกระทั่งสัญญาณดังขึ้นซึ่งเตือนให้รู้ว่าถึงเวลาพักรับประทานอาหารกลางวันแล้ว

ระหว่างทานข้าวกลางวัน เธอพบว่าตัวเองนั่งอยู่ในห้องอาหารของโรงงานซึ่งมีขนาดใหญ่ และนั่งอยู่ติดกับคนที่มาจากประเทศเดียวกับเธอ เด็ก

สาวผู้นี้มีท่าทางไม่สนใจอยากจะพูดคุยกับเธอแม้แต่นิดเดียว แต่เธอก็พยายามชวนคุยจนสำเร็จ และได้ข้อมูลบางอย่างจากเธอ เธอรู้จากหญิงสาวผู้นี้ว่าเธอทำงานที่นั่นมาได้หกเดือนแล้ว และยังคงอยู่ในช่วงของ “ค่าจ้างสำหรับระยะทดลองงาน” ตามที่หัวหน้างานคนเมื่อครู่กล่าวถึง เธอใช้สมองคิดคำนวณอย่างรวดเร็ว เพื่อหาว่าเธอจะมีเงินเหลืออีกเท่าไรหลังจากหักค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องใช้จำเป็นอื่นๆ แล้ว มันเป็นเงินจำนวนไม่มากนัก เธอคิดว่ามันมากกว่าเงินที่เธอได้จากบาร์มและน้ำผึ้ง แต่ความคิดว่าเธอจะต้องทำงานที่ซ้ำซากน่าเบื่อและไม่ประเทืองสมองเลยเช่นนั้นนานเป็นหลายเดือน หรือแม้แต่หลายปี เป็นอะไรบางอย่างที่เธอต้องสู้รบด้วยในสมองของเธอเองวันนั้นทั้งวันดูเหมือนยาวนานอย่างไม่จบสิ้น เธอทำงานอยู่นานเกือบ 12 ชั่วโมง ก่อนที่จะได้รับแจ้งให้ทราบในที่สุดว่าเธอสามารถเลิกงานได้แล้ว เธอกลับไปยังกล่องสี่เหลี่ยมด้วยความเหนื่อยอ่อน เธอเข้าอาบน้ำในห้องน้ำรวม ทำอาหารในห้องครัวรวม และกลับมานั่งที่บนเตียงของเธอ ล้อมรอบไปด้วยเสียงอึกทึกของวิทยุ โทรทัศน์ และเสียงพูดคุย

เธอส่งข้อความหาภรรยานี้เพื่อบอกเขาว่าเธอเพิ่งทำงานวันแรกเสร็จ และเธอรู้สึกไม่แน่ใจเลยเกี่ยวกับงานนี้ เธออธิบายเรื่องค่าแรงที่ต่ำกว่าที่โฆษณา ชั่วโมงการทำงานที่ยาวนานกว่า และข้อเท็จจริงที่ว่าเธอต้องทำงานโดยไม่มีสัญญาจ้าง และเธอตอบท้ายด้วยคำถามว่า เขาคิดว่าเธอควรทำอย่างไรต่อไป

เธอไม่ได้รับคำตอบจากเขา บางทีเขาคงเข้านอนแล้วมั้ง? เธอหวังว่าเขาจะไม่ได้รู้สึกแย่ที่เมื่อคืนก่อนจบลงแบบนั้น

วันรุ่งขึ้นที่โรงงานเป็นเหมือนกับเมื่อวันที่ผ่านมาทุกอย่างยกเว้นเพียงเรื่องเดียวคือ เธอได้เป็นผู้คุมเครื่องจักรนี้ด้วยตัวเอง เธอยังได้รับแจ้งด้วยว่าเธอไม่ได้รับอนุญาตให้นั่งลง ทำให้เมื่อถึงเวลาเลิกงาน เท้าสองข้างของเธอเจ็บระบมอย่างหนัก ผู้คุมงานจะแวะมาดูเธอทำงานเป็นครั้งคราว และเขาจะเริ่มตะคอกใส่เธอเกี่ยวกับอะไรบางอย่าง เธอคิดว่าเขากำลังบอกให้เธอ

วางเรียงผ้าพลาสติกเป็นตั่ง ๆ ให้เรียบร้อยกว่านี้ ถึงแม้เธอจะเห็นว่ามันวางได้เรียบร้อยมากอยู่แล้วก็ตาม

เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารกลางวัน เธอส่งข้อความไปหาคนอื่นอีกครั้งหนึ่ง และบอกเขาว่าเธอกำลังคิดอย่างจริงจังที่จะหางานอื่นทำ แต่เธอก็ยังคงไม่ได้รับคำตอบจากเขา บางทีเขาอาจกำลังทำงานอยู่ และเพลอิมโทรศัพท์ทั้งไว้ที่บ้านเมื่อเช้านี้รีเปล่านะ? เธอเริ่มรู้สึกได้ถึงความกังวลที่ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามา เธออยากคุยกับเขาตอนนี้เป็นที่สุด

เมื่อผ่านไปได้ครึ่งค่อนของช่วงบ่ายของวันนั้น ผู้คุมงานประจำโรงงานเริ่มตะคอกใส่เธออีกอย่างเหมือนจะไม่มีเหตุผล เธอตอบว่าเขาเป็นหนึ่งในคนประเภทที่รู้สึกว่าตนจะต้องแสดงอำนาจไปทั่ว บางทีอาจเพื่อให้คนเห็นหน้าหน้าที่เขาทำมีความสำคัญ เธอมองดูเขาเดินจากคนงานประจำเครื่องหนึ่งหนึ่งไปยังคนงานที่เครื่องจักรถัดไป ตะคอกและข่มขู่คนงานเหล่านั้น เธอ

ตัดสินใจด้วยตัวเองว่า เธอจะพยายามหางานชนิดอื่นทำ

เมื่อตกเย็นของวันนั้น เธอบอกแก่หัวหน้างานว่าเธอจะลาออก เขาดูไม่ยี่หระอะไร และบอกเธอว่ามีคนอื่นอีกมากมายที่รอที่จะได้ทำงานของเธอ เมื่อเธอไปขอเบิกเงินค่าจ้างที่ทำมา เธอก็ได้รับแจ้งให้ทราบ bahwa พวกเขาหักเงินบางส่วนจากเงินเดือนของเธอเพื่อเป็นค่าที่พัก และเธอต้องย้ายออกโดยทันที เธอเดินออกจากโรงงานแห่งนั้นมาโดยไม่มีอะไรติดตัวมาเลย แต่สิ่งที่เธอรู้สึกได้ขณะก้าวเดินพ้นประตูออกมาก็คือความรู้สึกแห่งอิสรภาพ

เธอเก็บกระเป๋าของเธอจากกลุ่มห้องสี่เหลี่ยมที่แสนหนวกหูนั้น เธอโล่งใจมากเช่นกันที่ออกมาจากสถานที่แห่งนี้ได้ จากนั้นไปเธอต้องหาที่พักแห่งใหม่ ซึ่งในที่สุด เธอก็ได้ที่พักที่โรงแรมแห่งหนึ่ง ค่าเช่าห้องค่อนข้างมีราคาแพง แต่เธอคิดว่าน่าจะพอได้สำหรับพักแค่หนึ่งหรือสองคืน

คืนนั้นเธอนั่งอยู่ในห้องที่โรงแรม และพยายามโทรศัพท์หานรินอีก เธอได้ยินเสียงเรียกของโทรศัพท์ครั้งแรกแล้วครั้งเล่า แต่ก็ไม่มีใครรับ เธอจึงส่งข้อความเพื่อเล่าให้เขาฟังถึงสิ่งที่เธอได้ทำ และขอให้เขาติดต่อเธอกลับมา เธอลงท้ายข้อความของเธอด้วยคำว่า “ฉันหวังว่าฉันคงไม่ได้ทำอะไรให้เธอโกรธนะ ช่วยโทรหาฉันด้วย”

แต่ก็ยังคงไม่มีคำตอบจากนริน เธอพลอยหลับไปโดยยังคงมีมือถือวางอยู่ที่ข้างตัว

วันรุ่งขึ้นเธอนั่งรถประจำทางเป็นระยะทางไกลเพื่อไปยังศูนย์จัดหางาน (แห่งเดียวกับที่จัดการให้เธอได้งานที่โรงงาน) เพื่อดูว่าศูนย์สามารถหางานใหม่ให้เธอได้หรือไม่

หลังจากรอได้สักพัก เธอก็พบว่าเธอเองกำลังนั่งอยู่ตรงข้ามกับผู้หญิงท่าทางกระจัดซึ่งชื่อว่ากมลลา เธออธิบายให้กมลลาฟังถึงปัญหาที่เจอมาในงาน

แรก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องค่าจ้างที่ไม่ตรงกับค่าจ้างที่โฆษณาไว้ และการที่พวกเขาปฏิเสธไม่ทำสัญญาจ้างกับเธอ เธอยังบอกด้วยว่าเธอต้องทำงานนานถึงกะละ 12 ชั่วโมง และไม่ได้รับแจกทั้งถุงมือและหมวกเพื่อป้องกันความปลอดภัย

กมลลาฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอเล่าและจดบันทึกไปด้วย เมื่อเธอเล่าจบ กมลลา ก็วางปากกาและนั่งจมลงไปในห้องของเธอ

“เฮลละ” เธอกล่าว “ให้ฉันอธิบายอะไรให้เธอฟังสักสองสามอย่างนะ สิ่งแรกเลย เธอจำเป็นต้องรู้ว่าเมื่อเธออยู่ในประเทศนี้ การเปลี่ยนงานไม่ใช่เรื่องง่ายแบบนั้น ใบอนุญาตทำงานของเธอออกให้ตามข้อเสนองานอันเดิมของเธอ ดังนั้น ไม่ว่าเธออยากจะเปลี่ยนงานก็เดินเข้าไปทำงานใหม่ได้ง่ายๆ”

นี่เป็นข่าวร้ายชัดๆ เธอรู้สึกใจหายวูบ เธอลืมนึกไปเลยเกี่ยวกับเรื่องสถานการณ์ของใบอนุญาตทำงาน แล้วนี่จู่ๆ เธอก็ต้องเผชิญกับความเป็นไปได้อันเลวร้ายที่จะต้องกลับไปทำงานที่โรงงานเดิมอีก เธอรู้สึกอยากจะระเบิดร้องไห้ออกมา

กมลลามองเห็นว่าเธอรู้สึกแสบขนาดไหน จึงก้มลงมองโน้ตที่จดไว้ แล้วเริ่มค้นหาข้อมูลบางอย่างทางคอมพิวเตอร์ ในที่สุด ดูเหมือนกมลลาจะได้พบในสิ่งที่เธอมองหาอยู่

“เฮออย่างนี้ ฟังตรงนี้นะ” กมลลาพูด และอ่านข้อมูลบนจอคอมพิวเตอร์ให้เธอฟัง “นี่อาจเป็นคำตอบสำหรับเธอก็ได้”

เธอไม่เข้าใจว่ากมลลากำลังพูดอะไร แต่เธอรู้สึกได้ว่านี่อาจเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับเธอ

“หนึ่งในเหตุผลที่แรงงานข้ามชาติจะได้รับอนุญาตให้เปลี่ยนงานได้ คือ หากนายจ้างของพวกเขากระทำการที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายแรงงานกะละ 12 ชั่วโมงและไม่มีอุปกรณ์ป้องกันความปลอดภัย นั่นชัดเจนว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย แต่เธออย่าเพิ่งตื่นเต้นไป ฉันต้องเตือนเธอก่อนว่า ตามกระบวนการนี้มีขั้นตอนมากมาย รวมทั้งการยื่นเอกสารจำนวนมาก ทั้ง

ยังต้องเสียค่าบริการด้วย เธอแน่ใจหรือว่าเป็นเส้นทางที่เธอต้องการเลือกจริงๆ ?

ในขณะนั้น ไม่มีอะไรที่จะทำให้เธอมีความสุขมากไปกว่าการเลือกเส้นทางที่จะทำให้เธอไม่ต้องกลับไปทำงานที่โรงงานอีก

“ใช่ค่ะ ได้โปรด” เธอพยักหน้า

“แน่นอน และแม้จะดำเนินการตามขั้นตอนนี้เสร็จสิ้นแล้ว แต่เราก็กังต้องหางานใหม่ให้เธอทำอีก ซึ่งอาจเสียเวลาอีกพอสมควร”

“หนูเข้าใจค่ะ” เธอกล่าว “ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือนะคะ”

มันเป็นกระบวนการที่ใช้เวลาจริงๆ เป็นเวลาหลายวันที่เธอยุ่งอยู่กับการกรอกแบบฟอร์ม ยื่นเข้าคิว จ่ายค่าบริการ และกลับมากรอกแบบฟอร์มเพิ่มอีก แต่กมลทำให้ความช่วยเหลือเธอเป็นอย่างดี โดยช่วยตรวจสอบแบบฟอร์มและถ่ายเอกสารให้ และคอยบอกเธอว่าต้องไปที่ใดบ้าง กมลยังยอมเสียเวลามากมายเพื่อช่วยมองหางานใหม่ให้เธอ แต่หลังจากผ่านไปแล้วสองวัน ก็ยังไม่พบว่ามิงานใดทั้งสิ้นที่เหมาะสมกับเธอ นี่เป็นเรื่องที่น่ากังวลเพราะเธอจะกรอกใบสมัครหางานไม่ได้ หากยังไม่ได้รับเสนองานจากที่ใดเลย

ในวันที่สาม เธอกลับไปศูนย์จัดหางานอีกครั้ง และพบกมลกำลังนั่งอยู่ตรงข้ามกับผู้หญิงอีกคนหนึ่ง กมลกวักมือเรียกเธอเข้าไป และบอกให้เธอนั่งลง

กมลแนะนำให้เธอรู้จักผู้หญิงคนนั้น ซึ่งมีชื่อว่าปริศนา และอธิบายว่าปริศนาคือลูกค้ารายใหญ่คนหนึ่งของเธอ ปริศนาทำงานอยู่ที่ร้านอาหารที่ใหญ่ที่สุดร้านหนึ่งในเมือง และพวกเขามักจะมองหาพนักงานใหม่ๆ เพื่อไปช่วยงานที่ร้านอยู่เสมอๆ ดูเหมือนพวกเขากำลังคุยกันเกี่ยวกับเธออยู่ และปริศนาอยากจะถามคำถามเธอสักสองสามคำถาม

ปริศนาเริ่มต้นยิงคำถามใส่เธอเป็นภาษาอังกฤษ เดชะบุญที่เธอเรียนภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดีสมัยยังอยู่ที่โรงเรียน ดังนั้นเธอจึงเข้าใจเกือบทุกสิ่งทุกอย่างที่ปริศนาพูด เธอยังตอบปริศนาเป็นภาษาอังกฤษได้ด้วย โดยบอก

ไปว่าเธอมีประสบการณ์ในการทำและเสิร์ฟอาหารเพราะเธอเคยมีร้านอาหารของเธอเองที่บ้านเกิด และเมื่อการสัมภาษณ์อย่างสั้นๆ จบลง ปริศนาก็จัดเบอร์โทรศัพท์ของเธอไป และบอกว่าจะเอาเรื่องของเธอไปคุยกับนายของตน

เมื่อปริศนาจากไปแล้ว กมลาจึงอธิบายว่างานที่ร้านอาหารแห่งนี้เป็นงานที่ใครๆ ก็อยากทำมางานหนึ่ง ร้านอาหารแห่งนี้เป็นร้านที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมือง ดังนั้น รายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าทิป นั้นอาจจะสูงมากทีเดียว แต่กมลาก็ยังเตือนเธอด้วยว่า เธอต้องทำงานหนักมาก และต้องทำงานวันละหลาย ๆ ชั่วโมงจนตึกตื่น แนนอนว่าการได้ทำงานในที่แห่งนั้นจะทำให้เธอสามารถรอบไพบสมัครเพื่อขอใบอนุญาตทำงานได้

เธอรู้สึกดีเกี่ยวกับงานนี้ และเธอขอบคุณกมลาคิดถึงเธอ จากนั้นไปสิ่งที่เธอต้องทำก็คือรอให้ปริศนาโทรมา

ปริศนาไม่ได้โทร แต่ชายหนุ่มที่โทรหาเธอคือคนซื้ออัญมณี เขาขอให้เธอมาที่ร้านอาหารในคืนนั้นเลยเพื่อทดลองงาน เขาบอกให้เธอปรุงกระโปรงสีดำ เสื้อตัวบนสีขาว และรองเท้าสวมสบาย และเตือนเธอว่าอย่ามาสาย เธอพยายามจะขอบคุณเขา แต่ไม่ทันเพราะเขาชิงวางหูเสียก่อน

ใช่! เธอรู้ว่าเธอต้องทำให้โอกาสนี้มีความหมาย

ทั้งหมดที่เธอต้องการตอนนี้ก็คือกระโปรงสีดำ เสื้อตัวบนสีขาว และรองเท้าสวมสบาย!

คืนนั้นเธอไปรายงานตัวที่ร้านอาหารแห่งนั้นในเสื้อผ้าชุดที่เพิ่งซื้อใหม่ ร้านอาหารแห่งนี้มีชื่อว่าข้างฟ้า และในไม่ช้าเธอก็ได้เรียนรู้ว่าร้านนี้เป็นร้านอาหารที่ใหญ่ที่สุดและมีกิจการที่ยิ่งวุ่นวายที่สุดในเมืองแห่งนี้ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะร้านนี้ทำอาหารอร่อยและการบริการก็ดีเยี่ยม ซึ่งทั้งหมดทั้งปวงนี้มาจากการที่พวกเขามีทีมพนักงานที่ยอดเยี่ยม

ปรากฏว่าอรุณผู้ที่โทรศัพท์หาเธอคือผู้จัดการของร้านแห่งนี้ เขามีบุคลิกที่เรียบง่ายแต่ดูหนักแน่น เขาไม่ตวาดหรือโกรธใครง่าย ๆ แต่เมื่อเขาออกคำสั่ง ทุกคนต้องฟังและรีบกระโดดไปทำให้โดยทันที เขาทำงานหนักกว่าทุกคน เขาสั่งการมาจากหน้าร้าน และเธอมีความรู้สึกว่พนักงานจะคอยติดตามเขาไปทุกหนทุกแห่ง

ตอนที่เธอไปถึง เขากำลังยุ่งกับการเตรียมเปิดร้านสำหรับเย็นวันนั้น และแทบไม่มีเวลาให้แก่เธอเลย เขาเหลือบมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าแวบหนึ่ง จากนั้นจึงกลับไปทำสิ่งที่เขาค้างอยู่ ขณะที่ถามคำถามเธอไปด้วย

“เธอกลัวมั๊ยที่จะทำงานหนัก?”

“ไม่ค่ะ ท่าน”

“อย่าเรียกฉันว่า “ท่าน” เรียกฉันว่า “อรุณ” เธอเป็นคนที่ทำงานเป็นทีมได้หรือเปล่า?”

“ได้ค่ะ ท่าน...เอ่อ หนูหมายถึง ได้ค่ะ อรุณ”

“เธอสามารถทำตามคำสั่งได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพหรือเปล่า?”

“ค่ะ อรุณ”

“ดีละ เดียวคืนนี้เราจะได้รู้จักกัน ใหม๊ยะ?”

จากนั้น เขาก็เรียกเด็กเสิร์ฟผู้หญิงอีกคนหนึ่งมา

“คืนนี้ให้เธอทำงานกับนิน นินเป็นคนเก่งที่สุดคนหนึ่งของฉัน เธอจะต้องทำทุกอย่างที่นินพูด เธอเข้าใจใหม๊ยะ?”

เธอพยักหน้า

“มีคำถามอะไรหรือเปล่า?”

เธอส่ายหน้า

“ดี งั้นก็ไปทำงานได้แล้ว”

เมื่อเธอเดินจากไปพร้อมกับนินเพื่อเริ่มทำงาน เธอจึงได้ตระหนักว่เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่เธอจะได้รับเงินเดือนเท่าใดจากงานนี้

คืนนั้นเป็นหนึ่งในคืนที่อลหม่านและเป็นคืนที่ฮอว์โมนอัลตรีนาลินฉีดพลาน์ที่สุดคืนหนึ่งในชีวิตของเธอ ตั้งแต่หัวค่ำเป็นต้นมาไปจนถึงหลังเที่ยงคืนไปแล้ว เธอวิ่งไปมาระหว่างบริเวณเสิร์ฟอาหารในครัวกับที่ตัวร้านอาหารคอยรับคำสั่งจากลูกค้า นำอาหารมาเสิร์ฟ และเก็บจาน อะไรก็ตามที่นั่นสั่งให้ทำ เธอทำตามทันที เธอทำผิดพลาดสองสามครั้ง และนินก็แก้ไขให้เธอเดี๋ยวนั้น เธอรู้สึกได้ว่าอริญคอยเฝ้ามองเธออยู่ เขาดูเหมือนยืนอยู่เหนือและมองลงมาเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง คอยชี้แจงเรื่องต่างแก่พนักงาน พูดคุยกับลูกค้าเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อย และคอยดูให้ทุกคนเคลื่อนไหวทำหน้าที่ของตนเหมือนเครื่องจักรขนาดยักษ์ที่มีน้ำมันหล่อลื่นอย่างดี

เมื่อค่าคืนนั้นจบลง เธอเหนื่อยจนกระทั่งแทบขยับตัวไม่ได้ ตอนนี้เธอเพิ่งรู้ว่าท่าของเธอระบบไปหมด คืนนั้นผ่านไปเร็วเหมือนติดจรวดบินและก็ตุงๆ แต่เธอก็รักมัน เธอได้รับค่าจ้าง ซึ่งรวมส่วนแบ่งของทิปทั้งหมดที่ถูกนำมารวมไว้เป็นกองกลาง แล้วจึงนำมาแบ่งให้แก่พนักงานทุกคน มันถือเป็นเงินเดือนที่งามมากทีเดียวสำหรับการทำงานเจ็ดชั่วโมงเต็มๆ

ก่อนที่เธอจะออกจากร้านอาหาร อริญถามนินว่าเธอทำงานเป็นอย่างไร นินพยักหน้า และอริญก็ดูพอใจ เขาทันมาหาเธอ

“พรุ่งนี้เธอมาทำงานได้มั๊ย?”

“ได้ค่ะ ท่าน!”

“บอกแล้วไงว่าให้เรียกว่าอริญ!”

“ค่ะ อริญ!”

เธอเดินออกจากร้านมากับนินและพนักงานเสิร์ฟหญิงอีกหลายคน นินถามว่าเธอพักอยู่ที่ไหน เธอจึงบอกชื่อโรงแรมที่เธอพักอยู่ และบอกเสริมด้วยว่าเธอไม่มีแผนที่จะอยู่ที่นั่นนานนักเนื่องจากเธอไม่มีเงินจ่ายค่าเช่า มาถึงตรงนี้ พนักงานเสิร์ฟหญิงอีกหลายคนก็เข้ามาร่วมวงคุยด้วยอย่างออกรส และบอกเธอว่ามีพนักงานอีกคนที่น่าจะกำลังมองหาเพื่อนร่วมห้องเช่าอยู่ นินบอกว่าพรุ่งนี้จะส่งข่าวเธอเรื่องนี้

ก่อนที่เธอจะกล่าวราตรีสวัสดิ์ เธอขอบคุณนินสำหรับความช่วยเหลือ

ทั้งหมดที่นินให้แก่เธอในคืนวันนั้น

“ไม่เป็นไร” นินตอบ “อย่าทำให้ฉันผิดหวังก็แล้วกัน”

“ฉันจะไม่ทำเด็ดขาด” เธอตอบ และเธอหมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ

คืนที่สองของเธอที่ร้านข้างฟ้า งานของเธอยุ่งยิ่งกว่าคืนแรก เพราะเป็นคืนวันสุดสัปดาห์ ร้านจึงมีกิจกรรมคึกคักมากเป็นพิเศษ มีพนักงานมาทำงานจำนวนมากกว่าเมื่อคืนก่อน และเธอถูกบอกว่าการให้บริการต้องทำให้รวดเร็วยิ่งกว่าเมื่อคืนก่อนหน้านี้

คืนนั้นผ่านไปแล้วครึ่งคืน ขณะที่เธอกำลังเดินกลับไปยังห้องครัว เธอรู้สึกได้ถึงแรงสั่นของโทรศัพท์ที่ไล่ไว้ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อน เธอหยิบโทรศัพท์ออกมาและจ้องที่หน้าจอ นรินนั่นเอง เธอลังเลอยู่ชั่วครู่ แล้วจึงกดตอบว่า “หวัดดี ตอนนี้นฉันยังคุยไม่ได้นะ”

“เธออยู่ที่ไหนนะ?”

“ฉันอยู่ที่ไหน? เธอนั่นแหละอยู่ที่ไหน”

“ฉันเสียใจจริงๆ ฉันอธิบายได้ บอกฉันหน่อยว่าจะพบเธอได้ที่ไหน”

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้น ก็เห็นว่านินกำลังจ้องมองเธออยู่ นินส่ายหน้าและทำท่าให้รู้ว่าเธอควรหยุดคุยโทรศัพท์เดี๋ยวนั้น

“ฉันต้องไปแล้ว” เธอบอก “ร้านชื่อข้างฟ้า”

นินส่งถาดอาหารให้เธอ “ถ้าอรรถเห็นที่เธอทำเมื่อครู่นี้ เธอจะต้องไปเธอเข้าใจไหม?”

“ค่ะ ฉันขอโทษ” เธอพูด ก่อนจะหายตัวกลับเข้าไปในร้านอาหารอีกครั้ง

เมื่อเธอออกจากร้านคีนั่น มันเป็นเวลาตีสองแล้ว เธอออกมากับนิน และสาว ๆ อีกสองสามคน และคนแรกที่เขาเห็นยืนรออยู่หน้าร้านก็คือ นริน เมื่อสาว ๆ คนอื่นรู้ว่าเขามารอเธอ พวกเขาก็หัวเราะและออกความคิดเห็นกัน เล็กน้อย

ในเวลานั้น เธอไม่แน่ใจว่าเธออยากคุยกับเขาหรือไม่

“นรินไปไหนมา?” เธอถาม เสียงของเธอแสดงความไม่พอใจอย่างชัดเจน “ฉันโทรหาเธอมาตลอด ส่งข้อความหาเธอ!”

“ฉันรู้ นี่แหละ ฉันเสียใจนะ ฉันอธิบายได้”

เธอยังคงเดินต่อไปโดยไม่หยุด และเขาก็มองเห็นได้ว่าเธอหงุดหงิดแค่ไหน ในที่สุดเขาก็อ้อมมายืนหน้าเธอ บังคับให้เธอต้องหยุดเดิน “ได้โปรด!” เขาพูด “ฟังฉันหน่อยเถิด”

เธอหยุดเดิน เขามือกอดอก และรอฟังคำอธิบาย

“โอเค สิ่งแรกเลย” เขาพูด “เธอรู้ไหมยี่สิบเจ็ดที่ฉันเอาไปรับเธอนั้นไม่ใช่รถของฉัน”

“อืม ค่อยยังช้าหน่อย” เธอพูด

เขายิ้มเมื่อได้ยินเช่นนี้ แต่รอยยิ้มนั้นก็จางหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อเขาเห็นว่าเธอไม่ได้ยิ้มด้วย

“ฉันยืมรถมาจากเพื่อนคนหนึ่ง ฉันไม่รู้สิ บางทีฉันคิดว่าฉันอาจทำให้เธอประทับใจหรืออะไรทำนองนั้นได้ แต่ ข้างมันเถอะ คีนั่น ฉันลืมโทรศัพท์ไว้ในรถ และเพื่อนของฉัน คนที่เป็นเจ้าของรถ เขาต้องเดินทางไปทำงานนอกเมือง ฉันจึงเพิ่งได้โทรศัพท์กลับคืนมาวันนี้เอง”

เธอจ้องหน้าเขา “เธอคิดหรือว่าฉันจะเชื่อเรื่องที่เล่ามา?” เธอถาม

“มันเป็นความจริงนะ ฉันสาบานได้! และที่ฉันโทรหาเธอไม่ได้ก็เพราะฉันมีแต่เบอร์ของเธอที่อยู่ในมือถือเท่านั้น ดังนั้น ฉันจึงไปที่ห้องนั้นที่เธอพักอยู่ แต่เธอก็จากไปแล้ว จากนั้น ฉันจึงไปที่โรงงาน และพวกเขาก็บอกว่าเธอจากไปแล้วอีก ฉันไม่รู้อะไรจะทำอะไรได้อีกจนกระทั่งรอให้ได้มือถือกลับมา”

“เธอมานี่เพื่อมาตามหาฉันเหรอ?” เธอถาม

“ใช่! เขายักหน้า “ฉันมานี้เพื่อมาตามหาเธอ!”

“ดีที่ได้ยินแบบนี้” เธอพูด และยิ้มให้เขาเป็นครั้งแรกในคืนนั้น

“และตอนนี้เธอทำงานอยู่ที่ร้านข้างฟ้าหรือ?”

“ใช่”

“นั่นเท่มากเลย!”

“นั่นเท่มากเลย!” เธอเห็นด้วย

เธอสองคนมองสบตากันครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็จับมือเธอ “ถ้าอย่างนั้น เธอจะอนุญาตให้ฉันพาเธอไปเที่ยวอีกได้ไหม?”

“บางทีนะ” เธอพูดพร้อมกับยิ้ม “ไม่แน่ใจว่าฉันจะลงงานได้เมื่อไหร่”

“ฉันจะรอจนกว่าวันที่เธอได้หยุดงาน” เขาพูด “เราอาจนั่งรถเมล์ไปคราวนี้ เธอไม่ว่าอะไรไหม?”

เธอยิ้มและพยักหน้า “ฉันเคยชินที่จะนั่งรถเมล์”

อีกหกเดือนต่อมา เธอกำลังพูดโทรศัพท์อยู่กับแม่ของเธอ

“แม่ได้รับเงินหรือเปล่าล่ะ?”

“ได้รับแล้ว ขอบใจมากลูก มันช่วยได้มากเลย จริงๆ นะ”

“ดีจัง หนูจะพยายามส่งเงินให้แม่มากกว่านี้อีกในเดือนหน้า แล้วพ่อเป็นอย่างไรบ้างล่ะ?”

“ดีขึ้นแล้ว หลังจากทีนายคนนั้น เอ หนูเรียกเขาว่าอะไรนะ คนนั้นนะ ไม่ได้โผล่มาเยี่ยมพ่อของหนูอีก”

“นายลั่นสองแฉก” เธอพูดพร้อมกับหัวเราะ

“ใช่ นายลั่นสองแฉกไม่ได้โผล่มาเยี่ยมอีกแล้ว ขอคุณพระเจ้า!”

“พวกเราจะมาเยี่ยมแม่ก่อนสิ้นปีนี้นะ”

“หนูพูดว่า “เรา” หรือ?”

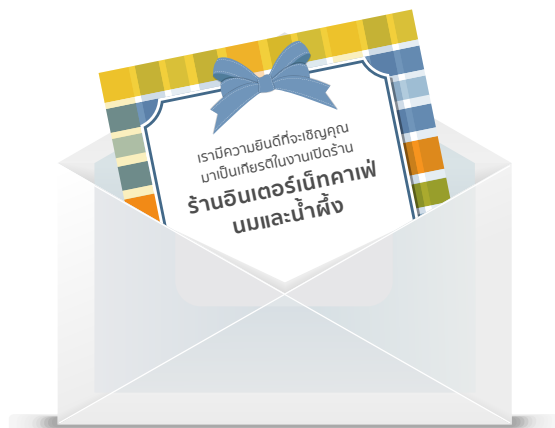
“ใช่จ๊ะ” เธอหัวเราะ “หนูพูดว่า “เรา””

“หนูจริงจังใช่ไหมเนี่ย?”

“หนูยังไม่รู้หรอกแม่ ต้องรอดู โอเคนะ หนูต้องไปทำงานแล้ว ฝากความรักให้ลิดาและพ่อด้วยนะแม่ หนูรักแม่ บ้ายบาย”

เธอทำงานในเมืองมาได้ปีกว่า เมื่อเธอได้รับจดหมายฉบับหนึ่งในตู้ไปรษณีย์ เธอยิ้มเมื่อเห็นการ์ดที่เขียนด้วยลายมือที่สวยงามว่า

ด้านหลังการ์ดคือลายมือขยุกขยิกของโสรियाที่เขียนว่า: ตำแหน่งหุ้นส่วนยังว่างนะ! ฮา ฮา! โปรดมาสมัครด้วยตัวคุณเอง!! :)

“ไปทางไหนนะ” นรินถามพลางจ้องมองผ่านกระจกหน้า หมู่บ้านยังมีเสาไฟฟ้าตามถนนเพียงไม่กี่ต้น ดังนั้น ถนนทุกสายจึงมองดูเหมือนกันไปหมดในตอนกลางคืน

“นั่นแหละ ลงไปที่ถนนเส้นนั้น!” เธอพูด แล้วชี้มือไปยังถนนเส้นหนึ่ง เธอไม่เชื่อแน่ๆ ว่าเธอมาสายขนาดไหนแล้ว!”

นรินเหยียบเบรก กลับรถ และวิ่งลงไปตามถนนเส้นนั้น

“นั่นแหละ” เธอตะโกน “จอดตรงไหนก็ได้ข้างๆ นั้น”

ที่ด้านบนเธอเห็นป้ายไฟนีออนส่องแสงเรืองรองว่า : ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ นบและน้ำผึ้ง นรินจอดรถและเธอทั้งคู่ก็รีบกระโดดออกมา

มีคนจำนวนมากอยู่ที่ร้านจนกระทั่งล้นออกมาที่ท้องถนน เธอเดินแหวกผู้คนไปอย่างสุภาพจนกระทั่งไปถึงยังประตูและเดินเข้าร้านไปได้ เธอมาทันเห็นนายกเทศมนตรีต้อนรับและประกาศเปิดร้าน ทุกคนพากันปรบ

มือและส่งเสียงเชียร์ ข้างๆ นายกเทศมนตรีคือโสริยา ยืนยิ้มหน้าบานแจ้งด้วยความภูมิใจ เมื่อโสริยามองเห็นเธอ หล่อนก็ตริกร้องและรีบวิ่งมาหาเธอทันที

“ฉันนึกว่าเธอจะมาไม่ได้แล้วเสียอีก!” เธอพูด พร้อมกอดรัดเธอไปด้วยหนึ่งครั้ง

“ฉันขอโทษนะ” เธอพูด “เราถูกกักตัวไว้ที่ชายแดน” ขอแสดงความยินดีด้วยนะ ร้านของเธอเจริญดีมาก!”

“ขอบใจจะ เราลงทุนตกแต่งไปมากโขอยู่ เธอไม่ทันมาฟังที่ฉันพูด ฉันขอบคุณเธอด้วย”

“สำหรับเรื่องอะไรหรือ?”

“ที่เธอยอมมาร่วมหัวจมท้ายกับฉันตั้งแต่แรกนะสิ วันที่เรายังอยู่ที่ตลาดกันไง จำได้รึเปล่า?”

“ใช่ หาเงินกันทุกบาททุกสตางค์!” เธอพูดพลางหัวเราะ

“แล้วคุณสินนี่เธอไกลขนาดไหนแล้ว” เธอพูด “ผู้ช่วยผู้จัดการหรือ?”

“ฉันภูมิใจในตัวเธอจริงๆ”

“มันไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะเธอ”

“อย่าพูดบ้าๆ น้า”

“ฉันพูดจริงนะ! ถ้าไม่มีเธอฉันคงตัดสินใจทำอะไรโง่ๆ ลงไปแน่”

“เธออ แต่ดูเหมือนเธอจะเลือกได้ดีมากเลยนะเนี่ย” โสริยาพูด เธอหมายถึงนรินซึ่งกำลังยืนคุยกับคนบางคนอยู่ไม่ไกลออกไปนัก “และเธอเลือกทั้งหมดนั้นด้วยตัวเอง เป็นอย่างไรบ้างล่ะ?”

“ก็ไม่มีอะไรให้บ่นนะ” เธอยิ้ม “แล้วเธอล่ะ?”

“จนถึงตอนนี้ก็ยังดีอยู่” โสริยาตอบ

เธอหมายถึงชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งที่ยืนอยู่ใกล้ๆ มีคนบางคนเปิดเพลง และงานปาร์ตี้ก็มีชีวิตชีวาขึ้นมารอบๆ ตัวเธอ

“เธอจะว่าไงถ้าฉันจะชวนพวกเราเต้นรำกัน?” โสริยาถาม

เธอมองไปที่นริน “ฉันจะทำให้ดีที่สุด แต่เขาจะสับสนค่อย...”

“ไม่ใช่!” โสริยาตะโกนแข่งกับเสียงดนตรี “ฉันถามว่า เราไปเต้นรำ

กันไหม!”

เธอยิ้ม คิ้วมือไศรียา และเดินออกไปที่ฟลอร์เต้นรำ มันช่างรู้สึกเหมือนเพิ่งเมื่อวานนี้เอง

• จบบริบูรณ์ •

ยื่นหยัดพร้อม สำหรับการต่อสู้

เช้าตรู่ของวันถัดมา เธอวิ่งลงมายังไร่ของลุงสัมรินและป้าชีอา เธอรู้ว่าโสริยาจะมาช่วยรีดนมวัวอยู่ที่นั่น และเธออยากทันมาพบขณะที่พวกเขายังอยู่กันพร้อมหน้า

เธอพบพวกเขาในฝูงฉาง พวกเขาเพิ่งรีดนมวัวเสร็จ และกำลังนั่งหย่อนใจอยู่บนเก้าอี้สามขา พร้อมจิบชาไปด้วย วิษุผู้ชราคนทำบัญชี ก็อยู่ที่นั่นด้วย ดูเหมือนเขาจะเพิ่งส่งน้ำผึ้งหลายเหยือกเสร็จไป “ฉันตัดสินใจแล้ว” เธอประกาศ “ฉันจะอยู่ที่นี้!”

โสริยากระโดดขึ้นจากเก้าอี้ และเข้ามากอดเธอหนึ่งครั้ง

“เธอจะไม่มีวันเสียใจกับการตัดสินใจครั้งนี้เลย” โสริยาพูด “พวกเราจะช่วยกันทำให้ธุรกิจนี้รุ่ง!”

เธอเห็นได้ว่าลุงสัมรินกับป้าชีอายินดีแค่ไหนกับการตัดสินใจของเธอ ส่วนวิษุผู้ชราหันไปถามลุงสัมรินว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ลุงสัมรินจึงต้องตะโกนอธิบายให้เขาฟังเพื่อที่เขาจะได้ยิน

เธอนั่งลงท่ามกลางพวกเขา และรับถ้วยน้ำชาที่ป้าชีอาส่งให้ด้วยความขอบคุณ

“ทีนี้ฉันต้องคิดให้ออกว่าฉันจะกีดพันสู้จนเรียนจบได้อย่างไรตั้งอีกหนึ่งปีที่โรงเรียน”

“การเรียนให้จบเป็นเรื่องสำคัญมาก” ป้าชีอาพูด “การศึกษาจะทำให้หนูมีทางเลือกมากขึ้นในอนาคต

“ป้าพูดถูก” เธอพูด ผงกหัวเป็นทำนองเห็นด้วย “สิ่งเดียวที่หนูกังวล

คือครอบครัวของหนู หนูต้องพยายามจ่ายหนี้ให้หมด อย่างไรก็ตาม หนู
แน่ใจว่าหนูต้องคิดหาวิธีบางอย่างได้"

เป็นอีกครั้งหนึ่งที่รัฐผู้ราชาขอให้ลุงสัมรินอธิบายให้ฟังว่าพวกเขาพูด
อะไรกัน

ปีสุดท้ายของการเรียนที่โรงเรียนของเธอเริ่มต้นขึ้น และก็เป็นดังที่
คาดไว้ อุปสรรคทั้งหลายเริ่มประดังประเดเข้ามา เธอรู้ว่าปีนี้เธอต้องตั้งใจ
เรียนอย่างหนักมาก แต่มันก็มักจะยากที่จะมีสมาธิในการเรียนเมื่อคิดถึงทุก
สิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่บ้านของเธอ

เธอยังคงทำงานที่บาร์นมและน้ำผึ้งทุกวันเหมือนเคย และโสริยาก็ยัง
ให้เธอทำงานหลายชั่วโมงมากขึ้นด้วยเพื่อช่วยให้เธอมีรายได้เพิ่มขึ้น ธุรกิจ
เพิ่งจะเริ่มไปได้สวย และเธอให้เงินทั้งหมดที่ทำได้แก่แม่ของเธอเพื่อนำไปใช้
จ่ายหนี้คืน แต่แม้จะมีเงินก้อนนี้ที่เธอให้แล้ว เงินรายเดือนที่ใช้ชำระหนี้ก็ยัง
ไม่เป็นที่พอใจของนายลั่นสองแฉก ซึ่งต้องการมากกว่าที่ได้ มีครั้งหนึ่งเขา
เสนอให้แม่ของเธอคิดเรื่องขายบ้านเพื่อนำเงินมาจ่ายคืนหนี้ แต่เพียงแค่วาง
เรื่องนี้ก็ทำให้แม่ของเธอเกิดมีอาการซึมเศร้าอย่างรุนแรงขึ้นแล้วแน่นอนว่า
ไม่เคยมีการพูดเรื่องนี้เมื่อใดก็ตามที่พ่อของเธออยู่ใกล้ๆ เธอไม่อยากจะ
นึกถึงว่าเขาอาจมีปฏิกิริยาอย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อบ้านหลังนี้
ครอบครัวของเขาเป็นเจ้าของมาหลายชั่วอายุคนแล้ว

แทบจะทุกคืนที่เธอพยายามกลับบ้านให้ดึกที่สุดเพื่อให้แน่ใจว่าพ่อ
ของเธอจะหลับไปแล้ว เธอพบว่ามันแทบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำการบ้าน
เวลาที่พ่อยังตื่นอยู่ บ่อยครั้งที่โสริยาทำงานกะดึกที่ตลาด และเธอลงเอยต้อง
นั่งทำการบ้านที่หลังเคาน์เตอร์ของร้านนมและน้ำผึ้ง เสียงเอะอะโวยวายที่
ตลาดว่าไปแล้วยังน่าฟังปรารถนามากกว่าความปั่นป่วนที่เกิดจากการพูดกัน
ด่าและการคุ่มคลั่งเหมือนคนเสียสติของพ่อของเธอ และแล้ววันหนึ่ง ขณะที่
เธอแทบจะไม่คาดหวังอะไรอีกแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป

ในวันหนึ่งของฤดูหนาว หลังจากผ่านไปแล้วเกือบครึ่งปี ขณะที่เธอและโซรียากำลังยืนอยู่หน้าห้องเรียน เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งของพวกเขาชื่อ คีรีก็เดินเตร็ดเตร่เข้ามาชวนพวกเขาสองคนคุย

“ฉันไม่รู้เลยว่าพ่อของเธอกลับไปหาปลาอีก” เขาพูดกับเธอ

ตอนแรก เธอไม่เข้าใจสิ่งที่เขาพูด

“พ่อของฉันหรือ?”

คีรีเห็นเธอมีท่าทางงุนงง

“ฉันเห็นเขาเมื่อเช้าวันที่แม่น้ำ กำลังเตรียมที่จะออกเรือ”

“พ่อของฉัน? ที่แม่น้ำนั้นหรือ?” เสียงกริ่งเตือนดังขึ้นในความคิดของ

เธอ

คีรีพยักหน้า “ฉันสังเกตเห็นเพราะเขาเอาก่อนหินสองสามก้อนใส่ลงไปในเรือด้วย ซึ่งฉันคิดว่ามันค่อนข้างแปลกอยู่”

“ก่อนหินหรือ?”

คราวนี้กริ่งเตือนในหัวของเธอส่งเสียงดังลั่น เธอทิ้งกระเป๋าและออกวิ่งทันที

เมื่อเธอไปถึงแม่น้ำ ไม่มีร่องรอยของพ่อของเธออยู่ที่ข้างๆ เรือหลายลำที่จอดอยู่ ไกลออกไปกลางแม่น้ำ เธอเห็นมีเรืออยู่สองสามลำ แต่ก็ยากที่จะมองเห็นว่าใครอยู่ในเรือเหล่านั้นบ้าง เธอวิ่งยังขาวประมวงคนหนึ่งของพวกเขา

“ได้โปรด หนูต้องการความช่วยเหลือ!” พ่อของหนูอยู่ที่ไหนสักแห่งกลางแม่น้ำนั้น พ่อหนูกำลังอยู่ในอันตราย หนูคิดว่าเขาอยู่บนเรือเหล่านั้นลำใดลำหนึ่ง!”

ขาวประมวงมองเห็นว่าเธอกำลังพลุกพล่านเพียงใด และเขาตกลงที่จะพาเธอออกเรือไปกลางแม่น้ำ โซรียามาถึงแล้ว และเธอสองคนก็ปีนลงไปในเรือของขาวประมวงผู้นี้ เขาผลักเรือออกจากริมฝั่งน้ำ กระโดดเข้ามาข้างในและสตาร์ทเครื่องยนต์

เธอเร่งเครื่องเต็มที่ เรือพุ่งออกไปกลางแม่น้ำ

เมื่อเธอเข้าไปใกล้เรือลำแรก ชาวประมงบนเรือเงยหน้าจากอวนหาปลาขึ้นมามอง นี่ไม่ใช่พ่อของเธอ เธอรีบเร่งเครื่องยนต์ผ่านไปโดยเร็ว มีเรืออีกลำหนึ่งอยู่ห่างออกไป และคนขับกำลังมุ่งหน้าตรงไปยังเรือลำนี้

ยิ่งเธอเข้าไปใกล้เรือลำที่สองนี้เพียงใด เธอก็ยิ่งรู้สึกสิ้นหวังมากขึ้นเท่านั้น เธอมองไม่เห็นใครสักคนเดียวอยู่บนเรือ บางทีพวกเขาอาจนอนอยู่ที่ท้องเรือ? เธอชะโงกคอเพื่อมองดูใกล้ๆ และหรีดจากประกายน้ำที่สะท้อนเข้าตา

เมื่อเธอเข้าจอดเทียบด้านข้างของเรือลำนี้ เธอก็น้ำตาไหลพร่างพรูออกมา ความกลัวที่เลวร้ายที่สุดที่เธอมีอยู่ได้รับการยืนยันแล้ว เรือลำนี้ว่างเปล่า แม้แต่อวนหาปลา ก็หายไปด้วย

“ใช่ค่ะ เป็นความจริงที่ว่าพ่อของหนูไม่สบาย แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลหลักที่ทำให้เขาฆ่าตัวตาย เหตุผลหลักคือหัวใจของเขาแตกสลายไปแล้วเนื่องจากเขาไม่สามารถดูแลครอบครัวของตัวเองได้ เขาเห็นกับตาว่าครอบครัวของเขาต้องเผชิญกับอะไร แต่เขารู้สึกว่าเขาจนปัญญาที่จะทำอะไรกับสถานการณ์นี้ หนูจินตนาการว่า สำหรับคนที่เขาสามีและเป็นพ่อแล้ว คงไม่มีความรู้สึกใดที่จะแย่ไปกว่านี้แล้ว”

เธอเงยหน้าขึ้นจากบทความที่เธอกำลังอ่านออกเสียง ห้องโถงแห่งนั้นมีคนอยู่เต็มจนแทบไม่มีที่ว่าง คนทั้งหมู่บ้านจะต้องร่วมงานวันนี้ นอกจากนี่ยังมีคนยืนอยู่ที่ด้านหลังห้องด้วย ที่แถวหน้าสุด แม่ของเธอกำลังปาดน้ำตา ขณะเดียวกับที่คอยปลอบโยนสิดา ข้างๆ พวกเขามีคุณลุงสัมริน คุณป้าชีอา และโสริยายืนอยู่ เธอยังเห็นวิธูผู้ชราอยู่ในห้องนี้ด้วย โดยนั่งอยู่ใกล้ๆ หลังสุดของห้อง

“พวกเราไม่แน่ใจว่าอนาคตข้างหน้ามีอะไรรอพวกเราอยู่” เธออ่านต่อไป “แต่มีสิ่งหนึ่งที่หนูมั่นใจ คือ การเสียชีวิตของคุณพ่อของหนูครั้งนี้จะต้อง

ไม่สูญเปล่า หนูตั้งใจแน่วแน่ว่าจะต้องมีสิ่งดีงามเกิดขึ้นตามมาจากโศกนาฏกรรมครั้งนี้ หนูไม่รู้ว่ามันจะเป็นอะไร แต่บางทีมันอาจเป็นหนทางที่จะป้องกันไม่ให้คนอื่นต้องประสบกับเคราะห์กรรมแบบเดียวกับที่เรากำลังประสบอยู่ นั่นคือความหวังของพวกเขา ขอบพระคุณทุกคนที่มาร่วมงานในวันนี้ คุณพ่อของหนูคงจะต้องรู้สึกขอบคุณอย่างยิ่ง”

ที่ด้านนอกห้องโถง คนจำนวนมากเดินมาหาเธอและแสดงความเห็นใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น หนึ่งในนั้นคือสุภาพสตรีชื่ออัคราซึ่งเธอรู้จักเพียงผิวเผินว่าเป็นคนในหมู่บ้านเดียวกัน อัคราฉวยมือของเธอไปกุมไว้ และพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา

“ขอบคุณ” อัคราพูด “คำพูดของหนูมีความหมายอย่างยิ่งสำหรับครอบครัวของฉัน สถานการณ์ที่พวกเราเผชิญอยู่คล้ายๆ กัน และเราก็ภาวนาเช่นกันว่าน่าจะสามารถทำอะไรบางอย่างกับมันได้”

เธออยากถามอะไรมากกว่านี้ แต่มีคนอีกหลายคนที่ต้องแถวรอจะมาแสดงความเสียใจกับเธอ และเธอก็เห็นว่าอัคราทำทางไม่ค่อยสะดวกใจที่จะพูดคุยต่อหน้าคนจำนวนมาก อัคราบีบมือของเธออีกครั้ง และจากไป

คนอีกคนหนึ่งที่เข้ามาหาเธอคือวิภูผู้ชรา เขากุมมือทั้งสองข้างของเธอไว้เหนือที่เกี่ยวและหยาบยื่นของเขา และพิมพ์คำแสดงความเสียใจ เธอรู้ว่ามันบางอย่างที่เขาอยากจะทำ แต่ด้วยเหตุผลบางอย่าง ทำให้เขาลังเลไม่พูดมันออกมา ในที่สุด เขาก็จับจ้องมองเธอด้วยดวงตาที่อ่อนโยน และพูดกับเธอว่า “มาหาฉัน”

เธอพยักหน้าและตอบเขาไปว่าเธอจะไป

เธอไปที่บ้านของวิภูในวันรุ่งขึ้น และก็เหมือนเคยที่เขากำลังดูแลรังผึ้งของตนอยู่ เขาคุ่นเคยกับพวกผึ้งที่เสียงมากเสียงจนกระทั่งว่าเขาไม่สวมเสื้อคลุมป้องกันเลยด้วยซ้ำ

“หนูอยากเห็นผึ้งของฉันไหม?” เขาถาม

“ได้เลยค่ะ” เธอตอบ ค่อนข้างลังเลเล็กน้อย นี่ไม่ใช่สิ่งที่เธอคาดว่าจะมาเจอ

“ไม่ต้องกังวล ฉันมีเสื้อคลุมให้หนูสวม” เขาพูดเสริม และฉีกยิ้มกว้าง เห็นฟันหลอเต็มปาก

หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็สวมเสื้อคลุมป้องกันมิดชิด และเดินอยู่ท่ามกลางฝูงผึ้งที่บินกันอย่างคลาคล่ำ วิธสอนเธอถึงวิธีที่จะแกะขี้ผึ้งออกจากรังผึ้ง และพูดเอาน้ำผึ้งออกมา เธอมองเห็นว่าเขารักผึ้งพวกนี้เพียงใด และเธอฟังเขาอธิบายอย่างละเอียดว่าผึ้งตัวไหนเป็นผึ้งงาน และผึ้งตัวไหนเป็นผึ้งทหาร และพวกมันทำงานร่วมกันอย่างไรเพื่อปกป้องประโยชน์ของรังผึ้ง

“ผู้คนชอบคิดว่าตัวเองมีความสำคัญมากมาย” เขาพูด “แต่มนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตรอดได้หากปราศจากสิ่งมีชีวิตเล็กๆ พวกนี้ด้วยซ้ำ ถ้าขาดเกสรดอกไม้ที่ผึ้งนำมา จะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่เติบโตได้เลย”

เมื่อเก็บน้ำผึ้งเสร็จแล้ว วิรุฑิพาเธอไปยัง “บ้านแห่งน้ำผึ้ง” ของเขา อันเป็นสถานที่ที่เขาทำกระบวนการสกัดน้ำผึ้ง เมื่อถึงเวลาบ่ายคล้อย น้ำผึ้ง 10 เหยือกใหญ่ก็พร้อมถูกนำไปขายที่ตลาด

“น้ำผึ้งนี้ฉันมอบให้ครอบครัวของเธอ” เขาพูด “ถ้าเธอมาที่นี่ทุกวันพุธ เราจะทำแบบเดียวกันนี้อีก”

“โอ วิรุฑิ” เธอพูด “ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ!”

แต่วิรุฑิยืนยั่นหนักแน่น เขากล่าวว่า “ไม่ต้องห่วงหรอก ยังไงเธอก็ต้องทำงานแลกกับมัน กระตุกพวกนี้เริ่มจะขราแล้ว ฉันต้องการใครสักคนมาช่วยทำงานนี้”

เธอกล่าวขอบคุณ และบอกเขาว่าเธอจะมาพบเขาอีกสัปดาห์หน้า

และขณะนั้นเองที่เธอกำลังจะเดินออกมา วิรุฑิร้องเรียกเธอและกล่าวว่า “อย่าลืมสิ่งที่พวกผึ้งสอนหนูวันนี้นะ สามัคคีคือพลัง จงทำงานด้วยกัน”

ต่อเมื่อเธอเดินมาได้ครึ่งทางแล้ว เธอจึงค่อยเข้าใจสิ่งที่วิรุฑิอาจพยายามที่จะบอกเธอ บางทีสิ่งที่เขากล่าวกับเธอตอนนั้นคือ หากเธอต้องการทำทายนายลั่นสองแฉก และพยายามจะก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง เธอจำเป็นต้องมีคนช่วย เธอจำเป็นต้องรวมกำลังกับคนอื่น ๆ ที่ตกอยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกัน สามัคคีคือพลัง ทันใดนั้นเอง เธอก็นึกขึ้นมาได้ถึง อัครา สุภาพสตรีผู้ที่เข้ามาคุยกับเธอหลังงานศพพ่อของเธอ

ในหมู่บ้านที่คนเกือบทั้งหมดรู้จักกัน ใช้เวลาแค่เพียงไม่นานเธอก็รู้ว่าอัคราอาศัยอยู่ที่ใด

เธอเคาะประตูหน้าบ้านของอัคราและยีนร่อ เป็นเวลาพักใหญ่ที่ไม่มีใครเดินเปิดประตู และขณะที่เธอกำลังจะจากไปแล้วนั้น เด็กสาวคนหนึ่งก็มาเปิดประตูและเยียมหน้าออกมามองดู เด็กสาวผู้นี้จะอายุน้อยกว่าสิดาประมาณหนึ่งปี และความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาคือ ฉันสงสัยจังว่าเหตุใดเด็กสาวคนนี้จะไม่ไปโรงเรียน

เด็กหญิงผู้นี้ผลักประตูให้เปิดออก และก๊วกมือเรียกเธอเข้าไป เธอเดิน
เข้าบ้านหลังนั้นไปอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก

“สวัสดีค่ะ?” เธอร้องเรียก

เมื่อได้ยินเสียงของเธอ เด็กอีกหลายคนก็โผล่ออกมา ทำให้เธอสงสัย
ขึ้นมาอีกครั้งว่า เหตุใดพวกเขาเหล่านี้จึงไม่ไปโรงเรียน และแล้วเธอก็เริ่ม
สังเกตเห็นสภาพที่ย่ำแย่ของเสื้อผ้าที่เด็กเหล่านี้สวมใส่ ทั้งเก่า ขาดวิน และ
มีขนาดเล็กกว่าผู้ใส่ประมาณสองสามเบอร์เห็นจะได้ เมื่อเธอมองไปรอบๆ
บ้านก็พบว่าในบ้านแทบไม่มีเครื่องเรือนและสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่
เลยแม้แต่ชิ้นเดียว

ทันใดนั้นเอง อัคราก็เดินออกมาจากห้องๆ หนึ่งในบ้าน ถืออ่างล้าง
มือและฟองน้ำหนึ่งอันมาด้วย ท่าทางของนางดูประหลาดใจที่เห็นเธอยืนอยู่
ตรงนั้น

“ฉันขอโทษ” เธอพูด “ฉันไม่ควรเข้ามาเลย”

เธอเริ่มจะออกเดินกลับไปตามทางที่เข้ามา แต่อัคราหยุดเธอไว้

“ไม่ๆ รอก่อน” นางพูด “ได้โปรด ฉันขอเวลาแค่นาทีเดียว”

นางเดินกลับเข้าไปในห้องที่เพิ่งออกมา และเรียกให้เธอตามเข้าไป
ภายในห้องนั้น เธอเห็นอัครากำลังดูแลผู้หญิงที่แก่ชรามากและ
ท่าทางอ่อนแอคนหนึ่ง ซึ่งกำลังนอนอยู่บนเตียง

“แม่ของฉันเอง” อัคราอธิบาย

เธอกล่าวักทหายสุขภาพสตรีชราผู้นั้น แต่ไม่แน่ว่าข้าว่านางจะรู้หรือ
ไม่ว่ายังมีเธออยู่ในห้องด้วยอีกคนหนึ่ง เธอมองไปรอบๆ ห้อง และเห็นว่า
นอกจากเตียงแล้ว ห้องนั้นแทบจะว่างเปล่าเลยทีเดียวน

หลังจากนั้น เธอออกมาเดินเล่นกับอัครา นางบอกแก่เธอว่าทางเดียว
ที่จะสนทนากันได้ก็คือต้องออกมาจากบ้านของนาง เธอถามอัคราถึง
ครอบครัวของนางว่าเป็นอย่างไรบ้าง และในไม่นานอัคราก็เริ่มเล่าเรื่องของ

นางให้เธอฟัง

เรื่องของอัศรมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เหมือนกับเรื่องของเธอ สามิของอัศราก็เหมือนกับพ่อของเธอที่เผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบากทางเศรษฐกิจ เมื่อพืชผลของเขาตายหมดเนื่องจากฝนที่ตกลงมาหนักมากและน้ำท่วมที่ตามมา เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องกู้เงินเพิ่ม หลังจากการเพาะปลูกล้มเหลวอีกเป็นฤดูกาลที่สองติดต่อกัน เขาก็พบว่าตนเองอยู่ในหลุมลึกที่ไม่อาจดันหลุดออกมาได้ เธอไม่แปลกใจเลยที่ได้ยินว่า เจ้าหน้าเงินกู้ผู้ที่ให้สามิของอัศรายืมเงินก็คือนายลั่นสองแฉกคนเดิม

เพราะมีลูกถึงห้าคนที่ต้องเลี้ยงดู และยังมีมารดาผู้แก่ชราของอัศราอีก สามิของนางจึงต้องเผชิญกับแรงกดดันที่สูงมาก จนเขาต้องลงเอยด้วยการอพยพเพื่อไปหางานทำ และในที่สุดก็ได้งานทำเป็นลูกจ้างอยู่บนเรือประมง ในตอนแรก พวกเขายังได้รับเงินก้อนเล็กๆ ที่เขาส่งมาให้บ้าง แต่เมื่อเวลาผ่านไป ก็ไม่มีเงินถูกส่งมาอีกเลย และเมื่อผ่านไปหนึ่งปีกว่าครอบครัวก็ไม่ได้ข่าวของพวกเขามากขึ้น จนกระทั่งพวกเขาได้รับข่าวร้ายที่สุดว่า เขาได้เสียชีวิตแล้ว ดูเหมือนด้วยโรคบางอย่าง ถึงแม้จะไม่มีหลักฐานการรับรองจากแพทย์คนใดทั้งสิ้น

อัศราจัดงานศพให้สามิของเธอ และถุณนายลั่นสองแฉกตามทวงหนี้อย่างไม่ปรานีปราศรัย เธอไม่มีเงินที่จะส่งลูกๆ ของเธอไปเรียนที่โรงเรียนอีกแล้ว และเธอยังได้มอบทรัพย์สินสมบัติแทบจะทั้งหมดที่มีอยู่แก่นายลั่นสองแฉกไปแล้วเพื่อชำระหนี้ที่ติดค้างเขาอยู่

“บางวันฉันคิดว่าฉันไม่อาจทนอยู่ต่อไปได้อีกแล้ว” นางพูดพลางเข็ดน้ำตา “แต่แล้วฉันก็มองหน้าลูกๆ ของฉัน.....”

เธอเอื้อมมือไปกุมมือของนาง และบอกนางว่าเธอรู้สึกนับถือนางเพียงใด เธอรู้ว่าครอบครัวเธอเองนั้นอยู่ในสถานการณ์ที่ทุกข์ยากอย่างไม่น่าเชื่อเพียงใด ดังนั้น เธอจึงจินตนาการได้ว่ามันเป็นอย่างไรที่มีลูกๆ ที่ต้องเลี้ยงถึงห้าคน และยังมีมารดาผู้แก่ชราอีกหนึ่งคน

“พวกเราไปพบเขากันดีมั๊ย?” เธอเสนอ

“ใคร? เจ้าหนี้เงินกู้หน้าเลือดนั้นหรือ?” อัคราถาม
เธอพยักหน้า “เราน่าจะลองพยายามพูดกับเขาด้วยเหตุผล”
อัคราดูท่าทางไม่ค่อยมั่นใจนัก “เขาเป็นคนพูดด้วยยากมาก ฉันเคย
ลองมาแล้ว”

“ฉันรู้....แต่ถ้าเราไปด้วยกันล่ะ? เธอไม่คิดว่าเราควรลองดูสักหน่อย
หรือ?”

เธอบอกได้เลยว่าอัคราไม่ชอบความคิดนี้ แต่เธอก็ไม่มีทางเลือกมาก
นัก

วันรุ่งขึ้น พวกเธอสองคนพากันไปยังสำนักงานของนายลั่นสองแฉก
ด้วยท่าทีประหม่า ชื่อจริงของชายผู้นี้คือ นายฮอย และที่หน้าต่างด้านหน้า
สำนักงานของเขามีตัวอักษรแกะสลักเป็นคำว่า “ฮอยเงินกู้ และ บริการ
ทางการเงิน” ติดอยู่

เธอเดินเข้าไปยังแผนกต้อนรับที่ดูรกระเถอะและสอบถาม
พนักงานต้อนรับผู้มีสีหน้าเบื่อชีวิตว่า เธอจะขอพบนายฮอยได้หรือไม่
พนักงานต้อนรับผู้นี้แทบไม่มองเธอเลยด้วยซ้ำ และบ้วนน้ำไปที่ยังประตูห้อง
ทำงานของเขา

เมื่อเธอเดินเข้าไปในสำนักงานของเขา นายฮอยเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะ
และมองมายังเธอด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ เขาดูเหมือนประหลาดใจที่เห็นพวก
เธอสองคนมาด้วยกัน

“ว่าอย่างไร?” เขาถาม “มีอะไรให้ฉันช่วยหรือ?”

อัคราเหลือบมองเธอ ดูเหมือนเธอจะถูกเลือกให้เป็นโฆษกพูดแทน
พวกเธอทั้งคู่เสียแล้ว

“ขอบคุณที่อนุญาตให้เราพบ คุณฮอย” เธอพูด “พวกเราสงสัยว่าเรา
จะขอพูดอะไรกับคุณสักคำสองคำได้หรือไม่”

“พูดมาเลย ฉันกำลังฟังอยู่” เขาพูดอย่างรำคาญ เขาไม่แม้แต่จะเงย

ให้พวกเธอนั่งลงด้วยซ้ำ

เธอหายใจเข้าลึกๆ หนึ่งครั้ง เธอยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเธอมาที่นี่เพื่อพูดอะไรกันแน่

“คุณฮอย....เรามาเรื่องนี้เงินกู้ของพวกเรา อย่างที่คุณก็รู้อยู่แล้วว่าครอบครัวของพวกเราสองคนสูญเสียผู้ขายที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ที่เป็นผู้หาเลี้ยง.....

นายฮอยดูเหมือนรู่ว่าบทสนทนานี้จะเป็นอย่างไรต่อไป และเริ่มจะสายหน้าทำนองไม่เอาด้วย

เธอก้าวต่อไป “ความจริงก็คือ ไม่มีทางเลยสำหรับพวกเราที่จะใช้หนี้คืนได้ ไม่ว่าเราจะพยายามกันมากเพียงใดก็ตาม และนี่ก่อนนี้กำลังทำลายครอบครัวของเรา คุณจะช่วยพิจารณาเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขของเงินกู้ก่อนนี้ได้หรือไม่ ในเมื่อสถานการณ์ของครอบครัวเราได้เปลี่ยนไปแล้ว? เป็นไปได้อย่างไรที่คุณจะให้เราจ่ายหนี้คืนน้อยลงจากเดิม?”

นายฮอยหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินข้อความสุดท้าย

“จ่ายน้อยลงอย่างนั้นหรือ?” เขาพูดเบาๆ แต่เธอสามารถรู้สึกได้ว่ามีภูเขาไฟคุกรุ่นพร้อมที่จะระเบิดอยู่ภายในตัวเขา “เธอพูดจริงหรือเปล่านี้? ให้ฉันอธิบายอะไรให้เธอฟังบางอย่างนะ นี่เป็นธุรกิจของฉัน นี่เป็นวิธีการมีชีวิตรอดของฉัน เธอคิดว่ามันง่ายนั้นหรือ? โดยเฉพาะกับครอบครัวอย่างพวกเธอที่ไม่เคยจ่ายหนี้ตรงเวลา เธอพูดถึงครอบครัวของเธอ – แล้วครอบครัว ของฉันเล่า? ฉันจะหาเงินจากไหนไปซื้ออาหารให้ครอบครัวของฉันมีกิน?”

“ได้โปรดเถอะคุณคุณฮอย” เธอพูดต่อ “เราไม่ได้บอกว่าเราจะไม่จ่ายนะคะ เราแค่จะขอว่า....”

แต่ยังไม่ทันที่เธอจะพูดจบ นายฮอยลุกขึ้นยืน และภูเขาไฟภูนั้นก็ระเบิดเปรี้ยงออกมา

“ออกไป” เขาตะโกน “ใส่หัวออกไปจากสำนักงานของฉัน!”

เขาไล่ต้อนพวกเธอออกมาผ่านบริเวณต้อนรับ และออกมาที่ยังถนน

“ครั้งที่ฉันเจอแก ฉันต้องการเห็นเงินของแกด้วย! ที่พูดนี้เข้าใจ

หรือเปล่า?”

เขาจ้างพวกเธออย่างถึมึงทึงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินกลับเข้าไปข้างใน
อัศราท่าทางตกอกตกใจ รวากับเธอเพ็งถูกทำร้ายร่างกายมา

เธอเองก็รู้สึกสับสนมึนงงอย่างยิ่ง เมื่อเกิดอะไรขึ้น? เธอเดินวนเวียน
ไปรอบๆ พยายามตัดสินใจว่าควรทำอย่างไรต่อไป เธอไม่มีอะไรอยู่ในหัว
เลย นอกจากความรู้สึกทั้งโกรธและผิดหวังระคนกัน

จากนั้น เธอก็คิดถึงครอบครัวของเธอ เธอกำลังทำสิ่งนี้เพื่อพวกเขา
เธอจะยอมเดินจากไปง่ายๆ อย่างนั้นหรือ? คิดได้เช่นนี้แล้ว เมื่อเธอหันหน้า
ไปหาอัศรา นางสามารถมองเห็นแวตอันมุ่มมันประดุจเหล็กกล้าของเธอที่
ฉายออกมา

“ไม่” เธอพูด “เราจะไม่ให้มันจบลงแบบนี้ เราจะไม่ยอมแพ้แค่นี้ ตก
ลงมัย?”

ต่อมาในวันเดียวกันนั้น เธอโทรศัพท์หาโสริยา เมื่อได้ฟังว่าเกิดอะไร
ขึ้น น้ำเสียงของโสริยาแสดงความไม่พอใจเหมือนกันกับเธอ

“เขาไม่มีสิทธิปฏิบัติต่อคนอื่นแบบนี้” โสริยาพูด “นายคนนั้นคิดว่า
ตัวเองคือใคร?”

เธอจึงเล่าให้โสริยาฟังถึงสิ่งที่เธอตั้งใจจะทำต่อไป และตกลงจะไปพบ
กับโสริยาที่ชมรมเยาวชน

“ฉันจะชวนเพื่อนคนอื่นๆ มาด้วย” โสริยาพูด

นอกจากโสริยาแล้ว ยังมีเพื่อนคนอื่นๆ อีก 5 คนอยู่ที่ชมรมเยาวชน
ในคืนนั้นด้วย และทุกคนต่างกระตือรือร้นที่จะช่วยในแบบที่พวกเขาสามารถ
ทำได้ คำถามคือ: อะไรคือวิธีที่ดีที่สุดที่จะจัดการกับปัญหานี้? พวกเธอหารือ
กันถึงทางเลือกแบบต่างๆ แต่ก็ยังไม่ได้ข้อสรุป จนกระทั่งเด็กสาวคนหนึ่ง

ชื่อกัญญา พุดอะไรบางอย่างออกมาที่ทำให้เธอเกิดความคิดอย่างหนึ่งขึ้น

โสริยาเพิ่งจะพุดจบไปว่าเงินกู้พวกนี้ทำความเสียหายให้แก่ครอบครัวทั้งหลายมากแค่ไหน และกัญญาก็พุดตอบกลับมาว่า “ฉันแน่ใจว่าคนส่วนใหญ่จะต้องเห็นด้วยกับเรื่องนั้น”

“นั่นไง!” เธอพุด “คนส่วนใหญ่ น่าจะเห็นด้วย แต่ถ้าเช่นนั้นทำไมเราไม่ออกไปและถามคนหลายๆ คนล่ะ? ทำไมเราไม่เริ่มยื่นฎีกาล่ะ?”

“ฎีกาหรือ?” โสริยาถาม “เธอหมายความว่าเวลาที่คนลงชื่อเพื่อบอกว่าพวกเขาสนับสนุนบางสิ่งบางอย่างนะหรือ?”

“ใช่ ถูกแวงเลย!” เธอพยักหน้า เธอชักจะเริ่มตื่นเต้นกับความคิดนี้ขึ้นมาแล้ว

“แต่ฎีกานี้จะพุดว่าอย่างไรล่ะ?” โสริยาถาม

“เอ่อ เราต้องอธิบายว่าครอบครัวต่างๆ ได้เผชิญกับอะไรมาบ้าง จากนั้นก็เขียนอะไรทำนองนี้เช่น ‘ถ้าคุณไม่เห็นด้วยกับการให้กู้ยืมเงินในลักษณะเหล่านี้ โปรดลงชื่อของคุณตรงนี้’”

โสริยายังดูเหมือนไม่ค่อยแน่ใจ “แต่แล้วเราจะนำฎีกานับนี้ไปยื่นให้กับใคร?” เธอถาม

“ฉันก็ยังไม่รู้” เธอตอบ “นายกเทศมนตรีดีมั๊ย?”

เด็กหนุ่มคนหนึ่งในกลุ่มก็ดูไม่ค่อยเชื่อถือในแผนการนี้เท่าใดนักเช่นกัน “แต่เธอคิดจริงๆ หรือว่าเจ้าหนี้เงินกู้หน้าเลียดจะให้ความสนใจกับอ็แค่ฎีกานับหนึ่ง?” เขาถาม

“อาจจะหรืออาจจะไม่ก็ได้” เธอตอบ มาถึงตอนนี้เธอชักเริ่มไม่แน่ใจเกี่ยวกับความคิดนี้แล้ว แต่มันไม่น่าลองดูสักหน่อยหรือ? “ยกเว้นแต่จะมีใครมีความคิดที่ดีกว่านี้?”

มันเป็นแนวคิดที่ดีที่สุดเท่าที่มีคนเสนอมาดังนั้นทั้งกลุ่มจึงตัดสินใจที่จะลองทำดู ถึงที่สุดแล้ว พวกเธอไม่มีอะไรที่จะสูญเสียไม่ใช่หรือ? หลังจากหารือกันเพิ่มอีกเล็กน้อย พวกเขาได้เริ่มวางแผนที่จะดำเนินการ และทุกคนได้รับมอบหมายหน้าที่และคำสั่ง หน้าที่ของเธอคือการเขียนสรุปย่อเกี่ยวกับ

สิ่งที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของเธอ รวมทั้งคำเชิญชวนให้ลงนามหากผู้อ่านคิด
ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่เป็นธรรม จากนั้นสิ่งที่เธอเขียนนี้จะถูกพิมพ์ลงบน
กระดาษและนำไปแจกให้แก่อาสาสมัครทุกคน

ตลอดทั้งสัปดาห์ถัดมา ทุกคนในกลุ่มต่างใช้เวลาว่างทั้งหมดที่ตนมี
เพื่อออกไปแจกใบฎีกา แต่ละคนได้รับมอบหมายให้ไปยังพื้นที่ที่แตกต่างกัน
ภายในอำเภอ และแผนที่วางไว้คือพวกเขาจะเดินแจกตามบ้านให้ครบทุก
บ้าน ทุกร้านขายของ รวมทั้งจะแจกให้แก่คนที่เดินอยู่ตามถนนด้วย

โดยส่วนตัว เธอรู้สึกว่าการทำทนายในการพยายามรวบรวมลายเซ็น
ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้นั้นเป็นเหมือนการตามล่าแบบหนึ่ง ทุกครั้งที่
เธอเคาะประตูบ้าน หรือชวนคนบางคนบนถนนให้หยุดฟังเธอพูด เธอจะ
เริ่มจากการพูดโน้มน้าวอย่างมีชีวิตชีวาเพื่อให้คนเหล่านั้นเข้าใจ เฉพาะบุญที่
คนส่วนใหญ่ฟังสิ่งที่เธอต้องการจะพูด และยอมลงชื่อในใบฎีกา บางทีที่เป็น
เช่นนั้นอาจเป็นเพราะพวกเขามองเห็นว่าประเด็นนี้มีความหมายเพียงใด
สำหรับเธอ

แต่คนอื่นๆ ที่ไม่สนใจก็มี พวกเขาส่ายหน้าและเดินหนี หรือไม่เช่นนั้น
ก็กล่าวว่า “ไม่ละ ขอขอบคุณ” แล้วปิดประตูใส่เธอโดยเร็ว เธอรู้สึกเกือบ
อยากตะโกนใส่พวกเขาว่า “ได้โปรด ฟังฉันหน่อยเถิด!” แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น
เธอพยายามทุกวิถีทางที่จะสะกดกลั่นความรู้สึกไม่พอใจไว้ และยิ้มให้
แก่พวกเขา

“ขอบคุณ” เธอพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูเบิกบานที่สุดเท่าที่เธอสามารถ
รวบรวมได้ และออกเดินต่อไป

มันเป็นงานที่ยากมาก อันที่จริงมันเป็นหนึ่งในงานที่ยากที่สุดที่เธอ
เคยทำมาเลย และหลายครั้งเธอพบว่าตัวเองรู้สึกสงสัยเหมือนกันว่ามันคุ้มค่า
กับความพยายามจริงหรือไม่ แต่แล้วเธอก็จะคิดถึงอาสาสมัครคนอื่นๆ ทุก
คนในกลุ่ม ผู้ที่ยอมสละเวลาว่างของตนเพื่อมาช่วยเหลือเธอกับอัตรา มัน

ทำให้เธอมีแรงที่จะเข้าไปหาคนใหม่ และเริ่มต้นเล่าเรื่องของเธอให้คนผู้นั้นฟังอีกครั้งหนึ่ง

เมื่ออย่างเข้าปลายสัปดาห์ เธอพบว่าเธอกำลังยืนอยู่ข้างนอกสำนักงานของหนังสือพิมพ์ในท้องถิ่น เธอตัดสินใจว่าเธออาจลองเข้าไปล่าลายเซ็นที่ด้านใน

เมื่อเข้ามาในสำนักงาน มีคนหลายคนนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ทุกคนแลดูมีธุระยุ่งมาก เธอยืนกระสับกระส่ายอยู่ครู่หนึ่ง หวังว่าจะมีใครสักคนสังเกตเห็นเธอเข้า และในที่สุด นักข่าวสาวคนหนึ่งก็ปรายตามาเห็นเธอเข้า และเอ่ยถามว่ามีอะไรให้เธอช่วยหรือไม่ เธอจึงเล่าให้นักข่าวสาวผู้นี้ทราบว่ามีใบฎีกาอยู่ฉบับหนึ่ง และเธอกำลังพยายามรวบรวมลายเซ็นให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“ใบฎีกานี้เกี่ยวกับอะไร?” นักข่าวสาวถาม มือของเธอยังคงง่วนอยู่กับการพิมพ์แป้นคีย์บอร์ด

เธอจึงเริ่มต้นเล่าเรื่องของเธอ แต่เธอไม่แน่ใจเท่าไรว่านักข่าวสาวรายนี้ฟังสิ่งที่เธอพูดหรือไม่ เพราะความสนใจทั้งหมดของเธอยังคงจดจ่ออยู่กับหน้าจอคอมพิวเตอร์ ต่อเมื่อเธอเล่ามาถึงตอนที่คุณพ่อของเธอเสียชีวิตเท่านั้น ที่นักข่าวสาวผู้นี้หยุดชะงักครู่หนึ่ง แล้วจึงเงยหน้าขึ้นมองเธอ เธอจึงเล่าต่อเกี่ยวกับอัศราและสถานการณ์ของเธอ มาถึงตอนนี้เธอเริ่มเห็นว่านักข่าวสาวผู้นี้จักจะสนใจเรื่องที่เธอเล่ามากขึ้นเรื่อยๆ และไม่นานหลังจากนั้น นักข่าวสาวก็เปิดสมุดโน้ตเล่มเล็กของตนและเริ่มยิงคำถามใส่เธอเป็นชุด เช่น เงินก้อนนี้มาจากใคร และพ่อของเธอประกอบอาชีพอะไร และจดคำตอบที่ได้รับจากเธอทั้งหมดลงบนสมุดโน้ตเล่มเล็กนั้น

จากนั้น นักข่าวสาวขอให้เธอช่วยเล่าว่าเธอมีแผนจะยื่นใบฎีกาให้แก่นายกเทศมนตรีเมื่อใด นักข่าวผู้นี้บอกว่าเธออยากไปอยู่ที่นั่นด้วย และเธออาจช่วยถ่ายภาพให้เพื่อนามาลงหนังสือพิมพ์ นี่เป็นข่าวดีมาก ๆ เลย! เธอ

บอกนักข่าวสาวผู้นี้ว่า จะแจ้งให้ทราบถึงวันและเวลาอย่างแน่ชัดอีกครั้งหนึ่ง
และเท่านั้นยังไม่พอ นักข่าวสาวยังพูดชักชวนให้ทุกคนในสำนักงาน
ลงนามในใบฎีกาด้วย เธอรู้สึกยินดีที่ตัดสินใจเดินเข้าไปในสำนักงานแห่งนั้น!

เมื่อถึงปลายสัปดาห์ กลุ่มของเธอทั้งหมดก็มารวมตัวกันอีกครั้งที่
ชมรมเยาวชนเพื่อดูว่าใบฎีกาไปถึงไหนแล้ว เธอรู้สึกค่อนข้างมีความสุขเมื่อ
เห็นลายเซ็นทั้งหมดที่เธอสามารถรวบรวมมาได้ แต่เธอไม่รู้เลยว่าคนอื่น ๆ
ทำได้เป็นอย่างไรบ้าง

เมื่อเธอเดินเข้าไปในชมรม สิ่งแรกที่เธอสังเกตเห็นก็คือ ทุกคนกำลัง
นั่งล้อมวงกันอยู่ โดยมีสีหน้าไม่ค่อยดีนัก (glum)

“คนตอบรับไม่ค่อยดีหรือ?” เธอถามโสริยา

โสริยาส่ายหน้า เมื่อเห็นดังนั้น ใจของเธอหายวูบ

“พวกเราได้ลายเซ็นมาเท่าไร?”

โสริยามองดูแบบฟอร์มที่วางอยู่ตรงหน้าเธอ

“แค่สาม” เธอพูด

“สาม!”

เธอไม่อยากเชื่อเลย! เธอคนเดียวสามารถรวบรวมได้ถึงกว่า 50 ราย
ชื่อ แต่พวกเขาทั้งหมดรวบรวมมาได้แค่สามอย่างนั้นหรือ!

จากนั้น เธอสังเกตเห็นว่าโสริยาและคนอื่น ๆ พยายามซ่อนยิ้มกัน
อย่างเต็มที่

“อะไร?” เธอถาม “เกิดอะไรขึ้น?”

ทันใดนั้น ทุกคนก็ระเบิดหัวเราะออกมา

“ไม่ใช่สามหรือ?” โสริยาตะโกน “สามร้อยตะหาก!”

เธอยกมือปิดปากโดยอัตโนมัติ “เธอพูดจริงหรือ? นั่นมหัศจรรย์มาก!
และฉันได้มาอีก 50 ชื่อ”

“นั่นเท่ากับมากกว่าสามร้อยห้าสิบลายเซ็นเขียนนะ!” โสริยาร้อง

“ไม่เลวเลยสำหรับการทำงานหนึ่งสัปดาห์!”

“ไม่แย่เลยจริงๆ” เธอพูด “ขอบคุณทุกคนมาก!” คีนนี่ฉันทันเป็นเจ้าภาพเลี้ยงนมนกับน้ำผึ้งปั่นทุกคนเอง!”

อีกหนึ่งสัปดาห์ถัดมาพวกเธอทุกคนไปรวมตัวกันที่สำนักงานของนายกเทศมนตรีเพื่อยื่นใบฎีกา นักข่าวสาวมาที่นั่นด้วยตามที่ได้สัญญาไว้และนำกล้องติดมาเพื่อบันทึกภาพช่วงเวลาสำคัญของการยื่นเอกสาร

นายกเทศมนตรีเดินออกมาจากสำนักงาน และเธอกับอัศราก็เข้าไปยื่นใบฎีกาให้แก่เขา เธอเรียนนายกเทศมนตรีว่าเธอหวังว่าใบฎีกาฉบับนี้จะช่วยดึงความสนใจมาสู่การออกเงินกู้ที่ไม่เป็นธรรมซึ่งทำให้หลายครอบครัวถูกบีบคั้นจนแทบกระดิกตัวไม่ได้ เธอยังเสนอแนะด้วยว่าวันหนึ่งในอนาคตน่าจะมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกฎหมายตามมาจากเหตุการณ์นี้

นายกเทศมนตรียืนโพสท่าถ่ายรูป จากนั้นก็กล่าวขอบคุณทุกคนและเดินกลับเข้าสำนักงานไป

เธอทุกคนถูกทิ้งให้ยืนเคັงคว้างอยู่ตรงนั้น โซรียาเข้ามาสวมกอดเธอและกล่าวว่า “ทำได้ดีมาก!” แต่เธอมีความรู้สึกบางอย่างว่าทุกคนกำลังสงสัยเหมือนกันว่า “แล้วไง จากนั้นไปจะเกิดอะไรขึ้น?”

นักข่าวสาวเดินเข้ามาหาเธอ ด้วยใบหน้าที่มีรอยยิ้ม

“ฉันคิดว่าฉันมีข่าวดีมาฝากเธอนะพวกสาว ๆ” นักข่าวสาวพูด

สาว ๆ ขยับเข้ามายืนชิดกัน ต่างคนต่างอยากรู้ว่านักข่าวผู้นี้จะพูดว่าอย่างไร

นักข่าวสาวกล่าวว่า “บางทีพวกเธออาจจะรู้แล้วว่า ฉันสนใจที่จะเขียนข่าวเกี่ยวกับใบฎีกาของพวกเธอ และผลกระทบที่เงินกู้อย่างก้อนนี้มีต่อครอบครัวทั้งหลาย ที่นี้ ฉันต้องการรู้เรื่องจากฝ่ายของนายฮอยด้วย ฉันจึงได้ไปพบเขามา”

“โอ คุณพระช่วย” เธอพูด “ถ้าอย่างนั้นฉันเดาว่าเขาคงรู้แล้วละสิเกี่ยว

กับใบฎีกาของฉัน?”

นักข่าวสาวพยักหน้า “ใช่ เขารู้แล้ว และเมื่อเขาได้ยืนยันว่าฉันกำลังจะเขียนข่าวเรื่องนี้ เขาก็แบบ - จะพูดยังไงดี - ดูเห็นอกเห็นใจกับความทุกข์ยากของครอบครัวพวกเขามากขึ้น

เธอรู้สึกประหลาดใจกับเรื่องที่ได้ยินนี้มาก “ยังไงเหอะคะ?” เธอถาม “ก็แบบว่า หลังจากที่ได้พิจารณาเรื่องนี้อย่างจริงจังอีกครั้งหนึ่งแล้ว เขากล่าวว่า เขายินดีจะต่อรองเงื่อนไขเงินกู้ของพวกเขาเธอใหม่”

เธอแทบไม่เชื่อหูในสิ่งที่ได้ยิน! “คุณพูดจริงหรือคะ?” เธอถาม

“อ้อแน่นอนจ้ะ” นักข่าวสาวเล่าต่อ ขณะที่มือก็เปิดสมุดโน้ตเล่มเล็กไปด้วย “ฉันยังจดไว้ตรงนี้เลย ดูเหมือนหนี้ของพวกเขาจะถูกลดลงอย่างฮวบฮาบทีเดียว”

เธอกระโดดกอดอัครา เธอกระโดดกอดโสริยา เธอกระโดดกอดนักข่าวสาวด้วย!

ในไม่ช้า ทุกคนพากันเฉลิมฉลอง กระโดดโลดเต้น ร้องวิ้ดว้ายและตะโกนอย่างมีความสุข

เธอยืนนิ่งๆ และเฝ้ามองจากนั้นอยู่ชั่ววินาทีหนึ่ง มันเกิดขึ้นได้อย่างไร? พวกเธอมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร?

จากนั้นเธอก็นึกขึ้นได้ถึงคำกล่าวของวิฐูผู้ชรา “สามัคคีคือพลัง”

“ขอบคุณค่ะวิฐู” เธอกล่าวเบาๆ กับตัวเอง

สิ่งที่เธอไม่มีทางรู้เลยในเวลานั้นก็คือ ในอีกแค่สองเดือนข้างหน้า วิฐูจะมีอิทธิพลต่อชีวิตของเธอในแบบที่สำคัญยิ่งกว่านั้นอีก

โสริยาคือคนที่มาส่งข่าวร้ายแก่เธอว่า วิฐูได้เสียชีวิตไประหว่างที่กำลังนอนหลับ ถึงข่าวนี้น่าเศร้ามาให้แก่ทุกคน แต่มันก็ไม่ถึงกับเป็นเรื่องไม่คาดฝัน ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าวิฐูอายุเท่าไร แต่ทุกคนต่างเห็นพ้องต้องกันว่าเขาต้องอายุถึงเก้าสิบปีเป็นอย่างน้อย หรือดีไม่ดี อาจชรากว่านั้นอีกเล็กน้อย

น้อยด้วย เธอเองก็สังเกตเห็นเช่นกันว่าช่วงหลังๆ มานี้เขาเคลื่อนไหวช้าลงมาก ในแต่ละวันที่เธอทำงานที่สวนฝั่งเธอพบว่าเธอกำลังทำงานมากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ตัวเธอนั่งอยู่แต่ในร่มมองดูเธอและพูดถึงเรื่องฝั่งของเธอ

ดังนั้นข่าวการจากไปของวิฐจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจสำหรับเธอ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ทำให้เธอตกตะลึงจริงๆ มาถึงเมื่อโสริยาบอกกับเธอถึงสิ่งที่เขาเขียนไว้ในพินัยกรรม

“เธอจะไม่เชื่อเรื่องนี้อย่างแน่นอน” เพื่อนของเธอบอก “เขายกฝั่งในสวนของเขา รวมทั้งอุปกรณ์และรั้วฝั่งและทุกอย่างให้แก่ครอบครัวของเธอ!”

นี่เป็นสิ่งที่เธอไม่เคยคาดฝันมาก่อนว่าจะเกิดขึ้น และตอนนี้เมื่อเธอคิดถึงมัน เธอก็เริ่มจะเข้าใจทุกๆ อย่าง ตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่าเขาสอนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเธอก็เพื่อที่เธอจะได้รับช่วงต่อธุรกิจของเขาเหมือนเป็นคนในครอบครัว

แม่ของเธอกลายเป็นคนทำหน้าที่เก็บฝั่งตัวจริงของครอบครัว แม้ว่าในช่วงแรกแม่ของเธอจะกังวลว่าอาจถูกฝั่งต่อ แต่ในไม่ช้าเธอก็เริ่มที่จะสนุกกับงาน เธอใช้เวลาหลายวันทำงานกับแม่ของเธอด้วยความสุข และสอนให้แม่รู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่วิฐเคยสอนเธอ

“แม่ยินดีจะเก็บฝั่งแทนการไปจับปลาทุกทุกวันเลย” แม่ของเธอบอก น้ำฝั่งยังทำเงินให้แก่ครอบครัวของเธอมากกว่าก่อนด้วย รายได้นี้รวมกับหนี้ที่ลดลงจากนายลินสองแฉกช่วยให้สถานะทางการเงินของครอบครัวเธอผ่อนคลายลงไปมาก

เย็นวันหนึ่ง อีกแค่ไม่กี่อาทิตย์ก่อนจะปิดเทอม โสริยาชวนเธอไปฟังปราศรัยที่ชมรมเยาวชน

“เธออาจเห็นว่าเรื่องนี้ที่น่าสนใจ” โสริยาพูดขณะที่เธอเดินเข้าไปในชมรม

ปรากฏว่าพวกเธอได้ฟังเรื่องเล่าจากพี่สาวของจินลินา เธอเป็นเด็ก

สาวที่ได้เผชิญกับประสบการณ์ที่เลวร้ายหลังจากออกย้ายถิ่นฐานไปหางาน มันเป็นเรื่องเล่าที่น่าสะพรึงกลัว เธอลงเอยทำงานอยู่ในโรงงานเป็นเวลานานถึง 2 ปี สภาพที่นั่นย่ำแย่มากและรายได้ก็น้อย แต่ก็เธอไม่สามารถออกจากงานได้ เธอต้องทำงานหนักเหมือนทาสและสุขภาพของเธอก็ย่ำแย่ลงจนต้องถือว่าโชคดีแล้วที่เธอยังไม่ตาย

ระหว่างทางกลับบ้าน เธอและโสริยาหยุดพักที่ร้านกาแฟเพื่อหาน้ำอัดลมดื่ม

“ฉันพนันว่าเธอดีใจที่เธอไม่ได้ไป” โสริยาพูดขณะที่เธอจับเครื่องดื่มของเธอ

“ก็อย่างน้อยถ้าไปฉันคงจะเตรียมตัวให้ดีกว่าเขาหน่อยหนึ่ง” เธอตอบ “และนั่นคงจะต้องขอบคุณเธอและจันลินา”

เธอนึกถึงเคราะห์ร้ายที่น้องสาวผู้น่าสงสารของจันลินาต้องเผชิญภายใต้มน้ำมือของเหล่านายจ้างผู้คดโกง

“ฉันแค่คิดว่ามันเป็นเรื่องน่าผิดหวังที่มีคนพวกนี้อยู่ในโลกที่ไม่เคยนึกถึงความทุกข์ยากของคนอื่นตรงไปตรงมาที่ตนสามารถทำเงินจากคนเหล่านั้นได้ เรื่องนี้ทั้งหมดแล้วมันก็คือแค่นี้ เธอว่าใช่ไหมล่ะ?”

เงินคือสิ่งที่สำคัญสำหรับพวกเขามากกว่าคนที่พวกเขาจ้าง มากกว่าชีวิตที่พวกเขาทำลาย

โสริยาหันมามองเธอและยิ้ม

“อะไรหรือ” เธอถาม

“ฉันไม่เคยเห็นเธอแสดงอารมณ์พลุ่งพล่านอย่างนี้มาก่อน นับตั้งแต่ที่เธอไปเผชิญหน้ากับนายลีนสองแฉกมา”

“ก็ นั่นไงล่ะ ตัวอย่างที่ดีรายหนึ่ง คนที่ทำลายชีวิตของคนอื่นเพียงเพื่อต้องการเงินมากขึ้น”

ขณะที่โสริยาจับเครื่องดื่มของตัวเอง เธอดูออกว่าโสริยากำลังคิดถึงอะไรบางอย่างอย่างเคร่งเครียด และในที่สุดก็ดูเหมือนว่าโสริยาจะคิดเรื่องที่น่านี้ออก

“เธอรู้ไหม” โสริยาพูด “เรื่องพวกนี้เป็นสิ่งที่เธอให้ความสำคัญ เรื่องอย่างเช่นการต่อสู้กับความอยุติธรรม ฉันมองเห็นได้ในดวงตาของเธอ นี่คือสิ่งที่กระตุ้นเธอ”

เธอนึกตามชั่วครู่และพยักหน้า “คงจะเป็นอย่างนั้น แล้วยังไงเธอ?”

“ก็ นี่อาจเป็นสิ่งที่เธอควรคิดที่จะทำในชีวิต?”

“เธอกำลังพูดถึงอะไรนะ” เธอตอบกลับ “พวกเราจะทำให้ร้านนมและน้ำผึ้งอินเตอร์เน็ตคาเฟ่โด่งดังที่สุดในย่านนะ”

โสริยายิ้มให้กับความตั้งใจของเธอ

“ดูให้ดีนะ” โสริยาพูด “การทำให้ร้านนี้ประสบความสำเร็จมันเป็นเจตนารมณ์ของฉัน ฉันแทบจะรอที่จะเริ่มต้นทำมันไม่ได้แล้ว แต่สิ่งที่ฉันกำลังพูดอยู่นี้ก็คือ สุดท้ายแล้วเราจำเป็นต้องทำตามหัวใจของตัวเอง เราจำเป็นต้องทำสิ่งที่พวกเรารัก เพราะเมื่อเราทุ่มเททุกอย่างให้กับมัน เราจะทำมันได้ดี”

“เธอไม่อยากจะฉันเป็นหุ้นส่วนของเธอหรือ?” เธอถาม

เธอแกล้งทำหน้าทำตาเป็นลูกหมาน้อยที่น่าสงสาร ซึ่งทำให้โสริยาหัวเราะออกมา

“แน่นอนสิว่าฉันอยาก ถ้ามันเป็นสิ่งที่เธอต้องการจะทำมันจริงจังงงจริงจัง ฉันแค่กำลังบอกเธอว่าฉันไม่ขวางทางเธอหรอกถ้าสิ่งที่คุณต้องการจะทำจริงๆ คืออย่างอื่น แค่นั้นแหละ”

“เธอกำลังจะไล่ฉันออกไปไหม” เธอพูดพร้อมรอยยิ้ม “เธอเจอหุ้นส่วนคนใหม่แล้ว พนันได้เลยว่าคนใหม่ของเธอทำร้านนมและน้ำผึ้งออกมาสำเร็จอย่างที่คุณไม่อาจทำได้”

โสริยาหัวเราะและส่ายหัว

“เธอนี่ตกลงตลอด รู้ตัวบ้างไหม”

เธอหัวเราะเช่นเดียวกัน แต่ลึกลงไปข้างในเธอรู้สึกได้ว่าสิ่งสำคัญบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น

หนึ่งปีหลังจากนั้น เธอกำลังนั่งอยู่ในร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่และน้ำผึ้ง พลังจ้องมองสิ่งที่น่าจะเป็นนมเย็นผสมน้ำผึ้งปั่นที่สมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่เคยมีคนทำมาในโลกนี้

“ใครเป็นคนทำอันนี้?” เธอพูดกับโซรียา

“ลองชิมก่อนเถอะ” โซรียายิ้ม “แล้วฉันจะเปิดเผยว่าใครเป็นคนสร้างมันขึ้น!”

เธอจิบหนึ่งคำ มันรสชาติอร่อยกว่าที่เห็นเสียอีก

“นี่มันมหัศจรรย์ชัด ๆ! โอเค ฉันยอมรับว่ามันดีกว่านมปั่นของฉัน ที่นี้จะให้ฉันเจอคนที่ทำมันได้หรือยัง?”

โซรียาชะงักหน้าผ่านประตูเล็กที่ต่อไปยังห้องครัว และตะโกนว่า “ใช่ ใครบางคนอยากเจอเธอแน่ะ”

อีกสองสามนาทีถัดมา นรินทิ์ไหล่น้ำออกมาจากครัว

นัยน์ตาของเธอเบิกกว้าง เธอรู้สึกว่าการเลือกเล่นขึ้นหัวใบหน้า เธองงจนพูดอะไรไม่ออก

“เธอเป็นยังไงบ้าง?” เขาถาม และนั่งลงตรงข้ามเธอ

“อืม.....” เธอพยักหน้าและมองไปที่โซรียาซึ่งเห็นได้ชัดว่ากำลังสนุกเต็มที่ที่เห็นเธอทำท่าประหลาดใจถึงเพียงนั้น “ฉันไปได้สวย ขอขอบคุณ แล้วเธอล่ะเป็นอย่างไรบ้าง?”

นรินทิ์พยักหน้า “ไปได้สวยเหมือนกัน ขอขอบคุณมากที่ถามได้ ถ้าเช่นนั้นเธอก็ไม่เคยไปถึงเมืองใหญ่เลยสิ แต่ฉันได้ยินว่าตอนนี้เธอกำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยไม่ใช่หรือ?”

“ใช่” เธอตอบ ยังคงรู้สึกมีเหมือนโดนทุบที่ศีรษะ

“แล้วเป็นอย่างไรบ้างล่ะ? ฉันเชื่อว่าเธอกำลังเรียนหนังสือเพื่อที่จะไปขจัดความอยุติธรรมของโลกใบนี้ใช่ไหม?”

“ฉันคงไม่ไปไกลถึงขั้นนั้นหรอก แต่ฉันก็สนุกกับการเรียน ขอขอบคุณ”

“เธอจะกลับมาอยู่ที่นี่นานแค่ไหน?”

“สองสามสัปดาห์เท่านั้น มันเป็นช่วงปิดเทอมของเรา แต่ฉันต้องบอก

เลยว่าฉันไม่คาดฝันจริงๆ ว่าจะได้เจอเธอที่นี่”

“ที่นี่เป็นบ้านของฉันแล้วตอนนี้” นรินยัม “เธอล่ะคิดจะกลับมาอยู่ที่นี้
รีเปล่า? ฉันเชื่อว่าเราสามารถหาความอยู่ดีธรรมให้เธอแก้ไขที่แคว้นได้นะ”

“ก็อาจจะ” เธอตอบพร้อมรอยยิ้ม “เดี๋ยวเราคงจะได้เห็นกัน”

“เฮ้” โสริยาพูด “เธอรู้มั๊ยว่านี่เพิ่งทำให้ฉันนึกถึงอะไร? มันเมื่อไหร่จะ
สองปีทีไรแล้วมั๊ย? ฉันจำได้ว่าตอนนั้นพวกเราสามคนกำลังนั่งล้อมวงกันกิน
นมปั่น และตอนนี้เราต่างคนต่างก็เลือกเส้นทางเดินของเราเองที่ไม่เหมือน
กัน เราคือคนที่เลือกทางเลือกทั้งหมดนี้ และถึงอย่างนั้น เราก็ได้มาอยู่พร้อม
หน้ากันที่นี่อีกครั้ง นั่งล้อมวงกันอีก เหมือนกับไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย”

“ฮืม” เธอยิ้มและมองไปรอบๆ คาเฟ่ “ถ้าเธอถามฉัน สิ่งต่างๆ เปลี่ยน
ไปอย่างแน่นอน! อย่างน้อยสิ่งหนึ่งก็คือ ดุที่สถานที่ที่ที่นามหัตศจรรย์นี้ที่เธอ
สร้างสรรค์ขึ้นสิ และก็ยังมิดัน และคนอื่นๆ ทุกคนที่มหาวิทยาลัย ถ้าเธอเชื่อ
มันได้นะ? แล้วยังพ่อหนุ่มชาวเมืองที่อยู่ตรงนี้อีกละ ผู้ที่กลับคืนสู่รากเหง้า
ของตัวเอง?”

“โอเค” โสริยาพยักหน้า “ฉันเดาว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงไปอย่างสอง
อย่าง”

เธอหยิบแก้วนมปั่นขึ้นมา และยกหูขึ้นเหมือนกำลังจะกล่าวคำอวยพร
ให้แก่เพื่อนทั้งสองคน

“แคว้นนี้แต่การเลือกอย่างถูกต้อง และแต่มีตราบาปที่ดี และที่สำคัญ
ที่สุดคือ แต่การทำนมปั่นที่อร่อยอย่างแท้จริง!”

• จบบริบูรณ์ •

การถ่ายทอดและคำถามสำหรับการสะท้อน

หลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ และมองคุณผลลัพธ์ที่หลากหลายแตกต่างกันในเรื่องแล้ว คำถามสำหรับการสะท้อนเหล่านี้อาจช่วยให้คุณสามารถประมวลผลของเรื่องที่ได้อ่าน และความหมายของมันสำหรับชีวิตของคุณได้ คุณอาจตอบคำถามเหล่านี้โดยทำร่วมกันเป็นกลุ่มหรือจะทำคนเดียวก็ได้ แต่ไม่ว่าจะทำวิธีใด เราขอทำให้คุณคิดว่า คุณได้เรียนรู้สิ่งใดบ้างจากประสบการณ์ในการทำกิจกรรมนี้

คำถามสำหรับการสะท้อน:

1. สิ่งที่คุณเลือกก่อให้เกิดผลลัพธ์อย่างไร?
2. อะไรคือความหงุดหงิดใจที่คุณได้รับระหว่างที่อ่านหนังสือเล่มนี้?
3. คุณพบว่าเนื้อเรื่องตอนใดที่หักมุมอย่างไม่คาดคิดหรือไม่? คือเนื้อเรื่องตอนใด?
4. ขอให้คุณอธิบายว่าคุณรู้สึกอย่างไรเมื่ออ่านพบสถานการณ์ที่ไม่เป็นธรรม?
5. ถ้าคุณตัดสินใจร่วมกันเป็นกลุ่ม บทสนทนาของพวกคุณเป็นอย่างไร? คุณตัดสินใจอย่างไรว่าคุณจะเลือกทางไหน หากพวกคุณมีความเห็นไม่ตรงกัน?
6. คุณได้เรียนรู้สิ่งใดบ้างจากประสบการณ์ครั้งนี้?
7. ถ้าคุณสามารถเปลี่ยนแปลงบางสิ่งได้ คุณอยากเห็นผลลัพธ์แบบใด?
8. การกระทำใดที่คุณคิดว่า คุณอาจทำในชีวิตจริงของคุณเพื่อให้แน่ใจว่าคุณจะไม่พาตัวเองไปตกอยู่ในสถานการณ์แย่ๆ เหมือนกับในหนังสือเล่มนี้?

มูลนิธิศุภนิมิตคือองค์กรสาธารณกุศลของคริสเตียนที่ปฏิบัติงานด้านให้ความช่วยเหลือทางมนุษยธรรมแก่ผู้ประสบทุกข์ยาก และเป็นองค์กรที่อุทิศตนทำงานเพื่อเด็ก ครอบครัวและชุมชน เพื่อขจัดปัญหาความยากไร้และความอยุติธรรม โดยมีศรัทธาในคริสเตียนเป็นพลังขับเคลื่อน มูลนิธิศุภนิมิตให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ยากไร้และด้อยโอกาสทุกคนโดยไม่เกี่ยงเรื่องศาสนา เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และเพศ

ชุดเรื่องเล่าอภิวัดณ์: เพื่อปูทางสู่การจัดการกับการค้ามนุษย์และการอพยพที่ไม่ปลอดภัยด้วยวิธีการที่สร้างสรรค์

© องค์กรศุภนิมิตสากล 2015

ISBN: 978-0-918261-53-3

ผู้แต่ง: เอียน พิวห์

ผลงานชิ้นนี้ได้รับการคุ้มครองด้านลิขสิทธิ์ ห้ามไม่ให้บางส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์ชิ้นนี้ไปทำซ้ำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ยกเว้นการนำข้อความบางส่วนไปใช้เพื่อการวิเคราะห์หรือวิจารณ์ ซึ่งอาจจะทำได้โดยไม่จำเป็นต้องได้รับการยินยอมจากผู้ตีพิมพ์

ผู้จัดพิมพ์ โครงการต่อต้านการค้ามนุษย์ (ETIP) ซึ่งเป็นแผนงานในนามของมูลนิธิศุภนิมิตสากล

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งพิมพ์ชิ้นนี้หรือสิ่งพิมพ์ชิ้นอื่นๆ ของมูลนิธิศุภนิมิตสากลหรือหากต้องการสำเนาของสิ่งพิมพ์ชิ้นนี้จำนวนเพิ่มขึ้น โปรดติดต่อที่ wvi_publishing@wvi.org.

มูลนิธิศุภนิมิตสากลจะขอขอบคุณอย่างยิ่งหากได้รับแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับรายละเอียดในการนำเอกสารชิ้นนี้ไปใช้ในการฝึกอบรม การวิจัยหรือการออกแบบ ดำเนินการและประเมินโครงการใดๆ

เอมี คอลลินส์ ผู้จัดการในนามของโครงการ ETIP; ฮีเธอร์ อีเลียต: บรรณาธิการอาวุโส; ผู้จัดการฝ่ายการผลิต: แคร์รี่ คลอปแมน พิคค์; บรรณาธิการตรวจทาน: แคร์รี่ ซอลล์; ผู้พิสูจน์อักษร: บ็อบ นิวแมน ;ตรวจสอบเนื้อหา: จอน วัน ยูน, เฟ หวัง, ลี ที ทาน ฮาง, โสธะ บุสดี, ธัญทิพย์ ขาดิสวัสดิ์, คู พาว และ โซฟาล เขีย ออกแบบปกและเนื้อหาภายในโดยไอนิส คอมมิวนิเคชั่น; ภาพประกอบโดยริชี มานดาเยน และ นาดาลา เบาติสตา

จัดพิมพ์โดยไอนิส คอมมิวนิเคชั่น ที่ www.iniscommunication.com

แปลและจัดพิมพ์ฉบับภาษาไทยโดยมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย
โครงการปกป้องคุ้มครองเด็กและยุติการค้ามนุษย์ (ETIP)

809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย

โทรศัพท์ 0 222 9200 ถึง 2
โทรสาร 0 222 9203 ถึง 5

<http://www.worldvision.or.th>

<http://www.wvi.org/end-trafficking-persons>